Luca - Comentarii W. McDonald

Relatările scrise sunt descrise în versetul 1: Deoarece mulţi au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele împlinite între noi... Nu ştim cine au fost aceşti autori. Matei şi Marcu intră în această categorie, dar în rândurile celor care „au încercat să alcătuiască o istorisire" s-au aflat şi alţi autori neinspiraţi. Cât priveşte evanghelia lui Ioan aceasta a fost redactată la o dată ulterioară.

Luca s-a bizuit şi pe relatări orale provenite de la cei care de la început au fost martori oculari şi slujitori ai Cuvântului transmis... nouă" (s-a redat versiunea NKJ, din textul original, n. tr.). Luca nu pretinde că a fost martor la evenimentele descrise, dar el i-a intervievat pe cei care au asistat în persoană la aceste evenimente. El îi descrie astfel pe aceşti asociaţi ai Domnului ca martori oculari şi slujitori ai Cuvântului. El întrebuinţează aici termenul Cuvântul ca unul din numele lui Cristos, aşa cum procedează şi Ioan în evanghelia sa. De la început înseamnă în acest context „de la începutul erei creştine, vestite de Ioan Botezătorul." Faptul că Luca a folosit relatări scrise şi orale nu neagă inspiraţia verbală a scrierii sale, ci arată că Duhul Sfânt l-a călăuzit în selectarea şi structurarea materialelor sale. Iată ce scrie S. Stewart în această privinţă:

Luca precizează fără echivoc că autorii inspiraţi nu au fost degrevaţi în chip miraculos de necesitatea efectuării unor cercetări istorice asidue...

Inspiraţia nu înseamnă că Dumnezeu în chip magic ar fi depăşit facultăţile şi intelectul autorului inspirat. Mai degrabă, am putea spune că Dumnezeu Şi-a exprimat voinţa prin facultăţile mentale şi intelectul autorului devotat. Inspiraţia nu suprimă personalitatea autorului sacru; nu-l transformă într-un robot al lui Dumnezeu. Dimpotrivă, inspiraţia (divină) dă contur personalităţii autorului inspirat, făcând din el un martor viu al lui Dumnezeu.

Luca redă, în câteva cuvinte, motivele care au stat la baza relatării sale şi metoda folosită: mi s-a părut şi mie că este bine, preaalesule Teofil, ca, după ce am făcut cercetări amănunţite, asupra tuturor acestor lucruri, de la originea lor, să ţi le scriu în ordine, unele după altele. Referitor la motivaţie, Luca spune doar atât: mi s-a părut şi mie că este bine. La nivel uman, el a resimţit nevoia profundă de a redacta această evanghelie. Noi ştim însă că peste voinţa lui s-a suprapus în chip tainic îndemnul divin de a o redacta.

Cât priveşte metoda sa, mai întâi el a făcut cercetări amănunţite, asupra tuturor acestor lucruri, de la originea lor, şi abia apoi a consemnat faptele, în ordinea lor. În lucrarea sa, Luca a trebuit să efectueze o investigaţie minuţioasă, de natură ştiinţifică, a cursului evenimentelor din viaţa Mântuitorului nostru. Luca a verificat acurateţea izvoarelor sale, a eliminat toate elementele necorespunzătoare cu adevărul istoric şi lipsite de relevanţă spirituală, după care a redat în scris materialele în ordinea sub care ni se prezintă ele astăzi. Când Luca afirmă că a scris o relatare a evenimentelor în ordine, unele după altele el nu se referă neapărat la redarea lor în ordine strict cronologică. Evenimentele din evanghelia de faţă nu sunt aranjate întotdeauna în ordinea în care s-au întâmplat. Mai degrabă, ele sunt dispuse într-o ordine bazată pe criterii morale sau spirituale. Cu alte cuvinte, faptele sunt grupate în jurul unor subiecte principale, bazate pe conţinutul lor moral, mai degrabă decât pe înşiruirea strict calendaristică a evenimentelor. Deşi această evanghelie, împreună cu cealaltă lucrare a lui Luca, Faptele Apostolilor, au fost adresate lui Teofil, nu cunoaştem mai nimic despre acest personaj. Faptul că Luca i se adresează cu formula: prea-alesule sugerează că Teofil era un demnitar de stat. Numele său înseamnă prieten al lui Dumnezeu. Probabil era un creştin care deţinea o funcţie de onoare şi responsabilitate în domeniul relaţiilor externe ale imperiului roman.

Obiectivul urmărit de Luca a fost să-i ofere lui Teofil o relatare scrisă care să confirme probitatea tuturor lucrurilor care i s-au vestit despre viaţa şi lucrarea Domnului Isus. Mesajul scris avea darul de a imprima relatării un caracter imuabil, păzind-o de pericolul unor inexactităţi care s-ar fi putut strecura prin transmiterea ei pe cale exclusiv orală.

Şi astfel, versetele 1 la 4 ne prezintă o scurtă dar clarificatoare trecere în revistă a împrejurărilor în care a fost redactată această carte din componenţa Bibliei. Ştim că Luca a scris sub inspiraţia divină. Deşi el nu precizează acest lucru în acest punct, totuşi din cuvintele de la început, din versetul 3, care ar putea fi traduse şi prin de sus, se poate face această deducţie.

A. Vestirea naşterii precursorului (1:5-25)

La începutul relatării sale, Luca ne face cunoştinţă cu părinţii lui Ioan Botezătorul. Era pe vremea când în Iudeea domnea regele nelegiuit Irod cel Mare, care era idumeean din naştere, descinzând din Esau.

Zaharia (care înseamnă Domnul îşi aduce aminte) era un preot care aparţinea diviziei lui Abija unul din cele douăzeci şi patru de schimburi în care fusese împărţită preoţia iudaică de către David (1Cronici 24:10). Fiecărui schimb îi revenea datoria de a sluji la templul din Ierusalim de două ori pe an, de la sabat la sabat. În perioada de care ne ocupăm existau atât de mulţi preoţi încât privilegiul de a arde tămâie în Locul Sfânt îi revenea unui preot doar o dată în viaţă sau poate nici atât.

Elisabeta (care înseamnă jurământul lui Dumnezeu) descindea şi ea dintr-o familie de preoţi şi anume cea a lui Aaron. Şi ea, şi soţul ei erau iudei evlavioşi, care căutau să împlinească cu scrupulozitate toate cerinţele morale şi ceremoniale ale Scripturilor Vechiului Testament. Desigur, nu erau lipsiţi de păcat, dar când păcătuiau, aveau grijă să aducă o jertfa sau să îndeplinească cerinţele ritualiste.

Cuplul acesta nu avea copii, fapt de natură să aducă ocară oricărui evreu. Doctorul Luca notează că acest fapt se datora infertilităţii Elisabetei. Problema era agravată şi prin faptul că ambii erau înaintaţi în vârstă.

Într-o zi Zaharia îşi desfăşura îndatoririle preoţeşti în templu. Nu era o zi oarecare din viaţa lui, deoarece fusese ales prin tragere la sorţi să ardă tămâie în Locul Sfânt. Oamenii s-au adunat în zona exterioară templului şi se rugau. Nimeni nu a putut stabili ora din zi semnificată prin expresia ceasul arderii tămâiei.

Este un motiv de inspiraţie pentru noi să remarcăm că evanghelia după Luca începe cu scena oamenilor care se rugau la templu şi se încheie cu o scenă similară, a oamenilor care îl slăveau pe Dumnezeu la templu. Iar între aceste două scene definitorii avem relatarea modului în care rugăciunile lor au fost ascultate, găsindu-şi împlinirea în Persoana şi lucrarea Domnului Isus.

În contextul acesta extrem de adecvat, al preotului şi al poporului angajaţi în rugăciune, se stabileşte momentul şi cadrul revelaţiei divine. Atunci un înger al Domnului s-a arătat... la dreapta altarului pentru tămâiere - un loc privilegiat. La început Zaharia s-a înspăimântat, căci nici unul din contemporanii săi nu mai văzuse un înger. Dar îngerul l-a asigurat cu cuvintele veştii minunate, potrivit căreia Elizabetei i se va naşte un fiu, care se va numi Ioan (favorul sau harul lui Iehova). Pe lângă faptul că fiul acesta va aduce bucurie şi veselie părinţilor săi, el avea să fie o binecuvântare pentru mulţi.

Copilul acesta avea să fie mare înaintea Domnului (aceasta fiind singura măreţie care contează!). În primul rând, el avea să fie mare prin faptul separaţiei sale, al consacrării sale exclusive pentru Domnul. El nu va bea nici vin (făcut din struguri) nici băuturi tari (făcute din cereale). În al doilea rând, el avea să fie mare prin înzestrarea sa spirituală, căci el urma să fie umplut cu Duhul Sfânt, încă din pântecele mamei sale. (Asta nu poate să însemne însă că Ioan a fost mântuit sau convertit de la naştere, ci doar că Duhul lui Dumnezeu S-a aflat în el de la început, cu scopul de a-l pregăti pentru misiunea specială de precursor al lui Cristos.)

În al treilea rând, el avea să fie mare în rolul său de vestitor al lui Mesia. El avea să întoarcă pe mulţi evrei la Domnul. Misiunea lui avea să fie asemănătoare cu a profetului Ilie, prin faptul că va încerca să-i pună pe oameni într-o relaţie corectă cu Dumnezeu, prin pocăinţă. După cum se exprimă G. Coleman Luck:

”Propovăduirea lui urma să îndrepte inimile părinţilor nepăsători către copiii lor, făcându-i pe părinţi să aibă o adevărată preocupare spirituală pentru ei. De asemenea, el avea să aducă înapoi la «înţelepciunea drepţilor» inimile copiilor neascultători şi răzvrătiţi.”

Cu alte cuvinte, el avea să se străduiască să adune din lume un mănunchi de credincioşi care să fie gata să-L întâmpine pe Domnul când se va arăta El. Aceasta este o misiune demnă de fiecare dintre noi.

Observaţi cum se subînţelege Dumnezeirea lui Cristos în versetele 16 şi 17. În versetul 16, se spune că Ioan va întoarce pe mulţi dintre fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Apoi în versetul 17 se spune că Ioan va merge înaintea Lui. La cine se referă pronumele personal Lui. Evident, la Domnul, Dumnezeul lor din versetul precedent. Şi totuşi, noi ştim că Ioan a fost precursorul lui Isus. Prin urmare, deducţia este clară: Isus este Dumnezeu.

Înaintat în vârsta, Zaharia s-a poticnit de caracterul neverosimil al promisiunii. Atât el, cât şi soţia lui erau prea bătrâni pentru a deveni părinţii unui copil, întrebarea lui plină de nedumerire a exprimat toată îndoiala adunată în inima lui.

În răspunsul său, primul lucru pe care l-a făcut îngerul a fost să se prezinte: Gabriel (cel tare al lui Dumnezeu). Deşi în mod obişnuit el este descris ca arhanghel, Scriptura nu spune despre el decât că este cel care stă în prezenţa lui Dumnezeu şi aduce mesaje de la Dumnezeu către om (Daniel 8:16;9:21).

Pentru că Zaharia s-a îndoit, el şi-a pierdut glasul până la naşterea copilului. Ori de câte ori un credincios se îndoieşte de cuvântul lui Dumnezeu, îşi pierde temporar mărturia şi cântarea de pe buze. Necredinţa sigilează buzele, care rămân sigilate până când revine credinţa, care le dă din nou glas, făcându-le să răsune de laudă şi mărturie.

Afară oamenii aşteptau nerăbdători, căci, în mod obişnuit, preotul care ardea tămâia nu stătea atât de mult înăuntru. Când, în sfârşit, Zaharia a ieşit afară, a trebuit să comunice cu ei prin semne. Atunci ei şi-au dat seama că el avusese o viziune în templu.

După ce s-a terminat slujba sa la templu, preotul s-a dus acasă, neputând încă să vorbească, aşa cum prezisese îngerul că se va întâmpla.

Când Elisabeta a rămas gravidă, ea s-a retras pentru cinci luni în casa ei, bucurându-se că Domnul a găsit de cuviinţă s-o elibereze de ocara de a nu avea copii.

B. Vestirea naşterii Fiului Omului (1:26-38)

În luna a şasea după ce i s-a arătat lui Zaharia (sau după ce Elisabeta a rămas gravidă), Gabriel a reapărut - de data aceasta arătându-se unei fecioare pe nume Maria care locuia în cetatea Nazaret, în districtul Galileea. Maria era logodită cu un bărbat al cărui nume era Iosif, descendent din spiţa lui David, care moştenea drepturile legale la tronul lui David, cu toate că era doar un tâmplar. În vremea aceea, spre deosebire de epoca noastră, logodna avea forţă de contract, neputând fi desfăcută decât printr-un decret legal, similar divorţului.

Îngerul s-a adresat Mariei cu cuvintele: „Bucură-te, tu, căreia ţi s-a făcut mare har", care ai fost mult privilegiată de Domnul. Două lucruri se desprind de aici:

(I) Îngerul nu s-a închinat Mariei, după cum nu s-a rugat ei şi

(2) el nu a spus că ea este „plină de har", ci că i s-a făcut mult har. Termenul din greacă este un participiu pasiv, arătând că ea a primit favoarea. Expresia din latină gratia plena („plină de har") a fost răstălmăcită în sensul că Maria ar fi o sursă a harului. Asta scoate în evidenţă importanţa unei traduceri exacte.

Maria a fost, pe bună dreptate, tulburată de acest salut, întrebându-se ce-o fi însemnând. Îngerul i-a liniştit temerile, spunându-i apoi că Dumnezeu a ales-o să fie mama îndelung aşteptatului Mesia.

Observaţi două adevăruri importante care sunt consfinţite în vestirea îngerului:

Adevărata umanitate a lui Mesia - vei rămâne însărcinată şi vei naşte un Fiu.

Dumnezeirea Lui şi misiunea Lui de Mântuitor - căruia Îi vei pune numele Isus (care înseamnă Iehova Salvatorul).

Măreţia care-L va caracteriza în toate - El va fi mare, atât ca persoană, cât şi ca lucrare.

Identitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu - şi va fi chemat Fiul Celui Prea-Înalt

Dreptul Său la tronul lui David - Domnul, Dumnezeu îi va da tronul tatălui Său David. Asta stabilea că El este Mesia.

Împărăţia Sa veşnică şi universală - El va împăraţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit.

Versetul 31 şi prima parte a versetului 32 se refera, evident, la Prima Venire a lui Cristos, iar partea a doua a versetului 32 şi versetul 33 descriu A Doua Sa Venire, ca Rege al regilor şi Domn al domnilor.

Întrebarea Mariei: „Cum se va face acest lucru?" a relevat uimirea, mai degrabă decât îndoiala ei. Cum avea să nască ea un copil, când nu avusese raporturi cu nici un bărbat? Deşi îngerul nu se exprimă exact cu cuvintele acestea, răspunsul la întrebarea Mariei este: naşterea din fecioară. Avea să fie un miracol de la Duhul Sfânt. El Se va cobori peste ea şi puterea lui Dumnezeu o va umbri. La întrebarea Mariei, „Cum?", exprimând neputinţa ei omenească de a înţelege, Dumnezeu răspunde cu „Duhul Sfânt":

„De aceea, Sfântul care Se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu." Aici avem declaraţia sublimă a întrupării. Fiul Mariei avea să fie Dumnezeu, manifestat în trup omenesc. Cuvintele sunt prea sărace pentru a putea pătrunde taina nespus de mare în care e învăluit acest adevăr.

Îngerul a înştiinţat-o atunci pe Maria că ruda ei, Elisabeta, era gravidă în luna a şasea-ea, care fusese stearpă. Acest miracol avea darul de a o asigura pe Maria că nimic nu este cu neputinţă la Dumnezeu.

În cadrul unui gest de sublimă supunere, Maria s-a predat Domnului, lăsându-L pe El să împlinească planurile Sale minunate. Apoi îngerul a plecat de la ea.

C. Maria o vizitează pe Elisabeta (1:39-45)

Nu ni se spune de ce s-a dus Maria în vizită la Elisabeta, în acest moment. Poate că pentru ca să evite scandalul ce ar fi urmat imediat ce s-ar fi răspândit în Nazaret vestea condiţiei în care se afla. Dacă aşa au stat lucrurile, atunci primirea caldă pe care i-a făcut-o Elisabeta şi bunătatea de care a dat dovadă trebuie să fi fost un gest deosebit de mângâietor pentru Maria.

De îndată ce Elisabeta a auzit salutul Mariei, i-a săltat pruncul în pântece - un răspuns tainic, involuntar al precursorului încă nevenit pe lume la sosirea lui Mesia, care încă nu se născuse. Elisabeta a fost umplută cu Duhul Sfânt, adică El a preluat controlul asupra sa, călăuzindu-i vorbirea şi acţiunile.

Despre trei persoane din capitolul 1 se spune că au fost umplute cu Duhul Sfânt: Ioan Botezătorul (v. 15); Elisabeta (v. 41); şi Zaharia (v. 67).

Una din trăsăturile distinctive ale unei vieţi pline cu Duhul este faptul că persoana respectivă vorbeşte în psalmi, intonează imnuri de slavă la adresa lui Dumnezeu şi inima şi buzele îi sunt pline de cântări spirituale (Efeseni 5:18,19). Prin urmare, nu ne miră faptul că întâlnim trei cântări în acest capitol, şi alte două în capitolul următor. Patru din aceste cântări sunt cunoscute în general după titlul lor în latină, care reproduce primele cuvintele ale cântecelor (1) Salutul Elisabetei (1:42-45);(2) Magnificat (cu sensul de „magnifică" sau „preamăreşte") (1:46-55);(3) Benedictus (adică „binecuvântat") (1:68-79);(4) Nun Dimittis („acum lasă să plece") (2:29-32).

Vorbind sub inspiraţie specială, Elisabeta a salutat-o pe Maria, numind-o „mama Domnului meu". În inima ei nu era nici o fărâmă de gelozie, ci numai bucurie şi satisfacţie deplină pentru faptul că pruncul ce nu se născuse încă avea să fie Domnul ei. Maria a fost binecuvântată între femei în sensul că s-a bucurat de privilegiul de a-L naşte pe Mesia. Rodul pântecelui ei este binecuvântat prin faptul că este Domnul şi Mântuitorul. Biblia nu afirmă niciodată că Maria ar fi „mama lui Dumnezeu." Deşi este adevărat că ea a fost mama lui Isus şi că Isus este Dumnezeu, totuşi este o absurditate doctrinară ca cineva să susţină că Dumnezeu ar fi putut avea o mamă. Isus există din toată veşnicia, pe când Maria a fost o fiinţă omenească mărginită, cu o dată precisă de la care a început existenţa ei. Ea a fost mama lui Isus numai în întruparea Lui.

Elisabeta a relatat exaltarea aparent intuitivă resimţită de copilul încă nenăscut la auzul primelor cuvinte ale Mariei. Apoi ea a asigurat-o pe Maria că credinţa ei avea să fie răsplătită din plin. Nădejdea ei avea să fie împlinită. Ea nu crezuse în zadar. Pruncul ei avea să se nască, conform făgăduinţei.

D. Maria Îl preamăreşte pe Domnul (1:46-56)

Imnul Magnificat se aseamănă cu cântarea Anei de la 1Samuel 2:1-10. Mai întâi, Maria L-a lăudat pe Domnul pentru ceea ce a făcut El pentru ea (versetele 46b la 49). Observaţi ce spune ea (v, 48): „toate generaţiile mă vor numi binecuvântată". Nu ea va fi aceea care va conferi binecuvântări asupra altora, ci ea însăşi, va fi binecuvântată. Ea îl numeşte pe Dumnezeu Mântuitorul ei, infirmând ideea potrivit căreia Maria ar fi fost fără păcat.

În al doilea rând, ea L-a lăudat pe Domnul pentru că îndurarea Lui este din generaţie în generaţie peste cei ce se tem de El. El îi răstoarnă pe cei puternici şi-i înalţă pe cei smeriţi. Pe flămânzi îi satură de bunătate şi pe cei bogaţi îi scoate afară cu nimic.

După ce a stat la Elisabeta circa trei luni, Maria s-a întors în casa ei din Nazaret. Încă nu se căsătorise. Fără îndoială, ea a devenit ţinta unor suspiciuni şi calomnii în ţinutul în care locuia. Dar Dumnezeu avea s-o răzbune, ceea ce însemna că ea putea aştepta în linişte ajutorul Lui.

E. Naşterea precursorului (1:57-66)

La vremea rânduită, Elisabeta a născut un fiu. Rudele şi prietenii ei au fost încântaţi. În ziua a opta, când a avut loc circumcizia copilului, ei au considerat de la sine înţeles că acesta se va numi Zaharia, cum îl chema şi pe tatăl lui. Când mama lui le-a spus că pruncul se va numi Ioan, ei s-au mirat, deoarece nici una din rudele sale nu mai purtase numele acesta.

Încercând să afle hotărârea finală a lui Zaharia, ei au comunicat cu el prin semne. (Asta arată că el nu era numai mut, ci şi surd.) Cerând o tăblie de scris, ei a rezolvat chestiunea, precizând că pruncul se va numi Ioan. Oamenii s-au minunat.

Dar mirarea le-a fost şi mai mare când au observat că lui Zaharia i s-a redat graiul, de îndată ce a scris cuvântul „Ioan". Vestea s-a răspândit repede în tot ţinutul muntos al Iudeii, oamenii gândindu-se la lucrarea pe care o va desfăşura acest copil neobişnuit. Ei ştiau că harul Domnului era cu acest copil.

Eliberat, de-acum, de cătuşele necredinţei şi umplut cu Duhul Sfânt, Zaharia a primit inspiraţia să rostească un imn elocvent de laudă, presărat cu numeroase citate din Vechiul Testament.

Lăudat să fie Domnul pentru ceea ce a făcut. Zaharia şi-a dat seama că naşterea fiului său Ioan a indicat iminenţa venirii lui Mesia. El s-a referit la venirea lui Cristos ca un fapt împlinit, deşi nu avusese încă loc. Credinţa l-a învrednicit să spună că Dumnezeu Şi-a cercetat şi răscumpărat deja poporul, trimiţându-L pe Răscumpărătorul. Iehova a ridicat un corn al mântuirii în casa regală a lui David. (Cornul conţinea untdelemnul pentru ungerea regilor. Prin urmare, ar putea însemna aici: un Rege al mântuirii, descins din spiţa regală a lui David. Sau ar putea însemna un simbol al puterii şi astfel „un Mântuitor puternic")

Lăudat să fie Dumnezeu pentru că împlineşte profeţiile! Venirea lui Mesia fusese prezisă de sfinţii profeţi... de la începutul lumii. Sensul ar fi: mântuire de duşmanii cuiva şi adăpost de vrăjmaşi.

Lăudat să fie Dumnezeu pentru credincioşia cu care îşi împlineşte făgăduinţele. Domnul încheiase un legământ necondiţionat de mântuire cu Avraam. Făgăduinţa aceasta a fost împlinită prin venirea seminţei lui Avraam, adică Domnul Isus Cristos. Mântuirea adusă de El a fost atât externă, cât şi internă. Pe plan extern, ea a însemnat izbăvirea din mâna duşmanilor lor. Pe plan intern, a însemnat slujirea Lui cu frică, în sfinţenie şi neprihănire.

G. Campbell Morgan contribuie cu două gânduri foarte pătrunzătoare la explicaţia acestui pasaj. Mai întâi, el scoate în evidenţă corelaţia izbitoare dintre numele lui Ioan şi tema cântării - ambele sunt marcate de harul lui Dumnezeu. Apoi el găseşte aluzii la numele lui Ioan, Zaharia şi Elisabeta în versetele 72 şi 73.

Ioan - făgăduinţa îndurării (v. 72).

Zaharia - pentru a-şi aduce aminte (v.72).

Elisabeta - jurământul (v. 73).

Harul lui Dumnezeu, aşa cum este vestit de Ioan, rezultă din faptul că Dumnezeu îşi aduce aminte de jurământul făcut în sfântul Său legământ.

Misiunea lui Ioan, vestitorul Mântuitorului, Ioan avea să fie profetul Celui Prea Înalt, care urma să pregătească inimile oamenilor pentru venirea Domnului şi să vestească mântuirea poporului Său, prin iertarea păcatelor lor. Din nou vedem aici cum referirile la Iehova din Vechiul Testament se aplică în Noul Testament la Isus. Maleahi prezisese că un sol va pregăti calea înaintea lui Iehova (3:1). Zaharia îl identifică pe Ioan drept solul respectiv. Noi ştim că Ioan a venit să pregătească calea înaintea lui Isus. Concluzia evidentă care se desprinde de aici este că Isus este Iehova.

Venirea lui Cristos este asemănată cu răsăritul soarelui. Veacuri de-a rândul, lumea zăcuse în întuneric. Acum, prin îndurarea plină de duioşie a lui Dumnezeu, aveau să mijească în curând zorii mântuirii, în Persoana lui Cristos, care va străluci peste neamurile aflate în întuneric şi în umbra morţii, călăuzind picioarele Israelului pe calea păcii (vezi Maleahi 4:2).

Acest impresionant capitol se încheie cu afirmaţia de o remarcabilă simplitate, potrivit căreia copilul creştea fizic şi spiritual, rămânând în pustiu până în ziua apariţiei sale publice în faţa naţiunii Israel.

G. Naşterea Fiului Omului (2:1-7)

Cezar August a dat un decret să se facă recensământul în toată lumea - adică pe tot cuprinsul imperiului său. Acest recensământ a fost făcut mai întâi pe vremea când Quirinius era guvernator al Siriei. Mulţi ani acurateţea şi veridicitatea evangheliei lui Luca au fost puse la îndoială, datorită acestei referiri la Quirinius. Săpăturile arheologice ulterioare au scos însă la iveală mărturii care confirmă textul evangheliei. Din punctul său de vedere, Cezar August îşi demonstra supremaţia peste lumea greco-romană. Dar din punctul de vedere al lui Dumnezeu, acest împărat neevreu nu era altceva decât o marionetă menită să contribuie la propăşirea programului divin (vezi Proverbe 21:1).

Decretul lui August i-a adus pe Iosif şi pe Maria la Betleem exact în momentul în care urma să se nască Mesia, ca împlinire a profeţiei de la Mica 5:2. Betleem era înţesat de lume când au sosit ei din Galileea. Singurul loc în care au putut trage a fost grajdul unui han. Acest fapt a fost un semn prevestitor al modului în care aveau să-L primească oamenii pe Mântuitorul. Pe când se afla cuplul de la Nazaret în acel loc, Maria a născut întâiul ei Fiu. Înfăşurându-L în scutece, ea L-a aşezat cu dragoste în iesle.

Aşa a vizitat Dumnezeu planeta noastră, în Persoana unui prunc lipsit de apărare, în condiţiile insalubre ale unui grajd! Ce fapt uimitor! - aşa cum subliniază şi Darby:

El Şi-a avut obârşia într-o iesle, a sfârşit pe cruce iar în intervalul dintre aceste două momente nu a avut unde să-Şi plece capul.

Primele semne cu privire la naşterea aceasta unică nu au fost împărtăşite liderilor religioşi de la Ierusalim, ci păstorilor contemplativi de pe dealurile Iudeii - oameni smeriţi, care îşi făceau conştiincios datoria. Iată ce are S. Stewart de spus în această privinţă:

Oare nu ne izbeşte semnificaţia extraordinară a faptului că unor oameni obişnuiţi, ocupaţi cu treburile lor obişnuite, li s-a dat să vadă prima oară slava venirii lui Isus?

Asta ne învaţă, în primul rând, că la locul datoriei noastre - oricât de umil ar fi acesta - ni se dăruieşte viziunea. Şi mai înseamnă, în al doilea rând, că oamenilor care au păstrat în gândurile şi purtările lor acea pioşenie simplă dar nespus de profundă a vieţii, celor care nu şi-au pierdut inima de copil, li se deschid cel mai lesne porţile împărăţiei.

Un înger al Domnului s-a apropiat de pastori şi o lumină strălucitoare şi slăvită a strălucit în jurul lor. Când ei au fost umpluţi de spaimă, îngerul i-a mângâiat şi le-a adus vestea minunată, dătătoare de mare bucurie pentru toţi oamenii. Chiar în ziua aceea, în cetatea Betleemului, din apropiere, avea să se nască un copil. Acest copil era Mântuitorul, care este Cristos Domnul! În aceste câteva cuvinte se cuprinde toată teologia. Mai întâi, El este Mântuitor, fapt exprimat prin numele de Isus. Apoi El este Cristosul, adică Unsul lui Dumnezeu, Mesia al Israelului. Şi, în fine, El este Domnul - Dumnezeu manifestat în trup.

Cum aveau să-L recunoască păstorii? Îngerii le-au dat un semn dubla Mai întâi, Pruncul avea să fie înfăşurat în scutece. Dar ei mai văzuseră copii înfăşuraţi în scutece, însă îngerii tocmai vestiseră că Pruncul era Domnul. Nimeni nu-L mai văzuse pe Domnul ca un Prunc mic înfăşurat în scutece. A doua parte a semnului consta în faptul că El avea să fie culcat într-o iesle. Nu cred că păstorii mai văzuseră un copil nou-născut într-un loc atât de neverosimil. Iată la ce înjosire a fost supus Domnul vieţii şi al slavei, când a venit în lumea noastră! Mintea noastră nu poate concepe cum de Creatorul şi Susţinătorul universului a pătruns în istoria omenirii nu ca un erou militar, ci ca un Copilaş nou născut. Dar, oricât de neaşteptat ar părea, este adevărul întrupării.

Deodată, extazul cerului n-a mai putut fi reţinut în frâu. O mulţime de oaste cerească şi-a făcut apariţia, lăudându-L pe Dumnezeu. Cântarea lor, cunoscută azi sub numele de Gloria in Excelsis Deo, surprinde semnificaţia deplină a naşterii Pruncului Sfânt. Viaţa şi lucrarea Sa aveau să aducă slavă lui Dumnezeu în cerurile preaînalte şi pace pe pământ, bună învoire faţă de oameni sau poate oamenilor în care El îşi găseşte toată plăcerea. Oamenii în care Dumnezeu îşi găseşte plăcerea sunt cei care se pocăiesc de păcatele lor şi-L primesc pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor. Textul critic grec sună astfel: „oamenilor de bună învoire", care pare să contrazică doctrina biblică a depravării omului. Evanghelicii care acceptă versiunea critică în general parafrazează acest text. Tradiţia versiunii KJ este probabil cea mai bună.

De îndată ce au plecat îngerii, păstorii s-au dus în grabă la Betleem, unde i-au găsit pe Maria şi pe Iosif şi pe Isus, în iesle. Ei au relatat cu de-amănuntul vizita îngerului, provocând multă mirare în rândurile celor din staul. Dar Maria avea o înţelegere mai profundă a ceea ce se petrecea; ea a adunat în inima ei ca pe o comoară toate aceste lucruri, meditând asupra tâlcurilor ascunse în ele.

Păstorii s-au întors la turmele lor, plini de bucurie pentru tot ce au văzut şi auzit, cu inimile revărsându-se de închinare la adresa lui Dumnezeu.

I. Circumcizia şi dedicarea lui Isus

Cel puţin trei ritualuri sunt descrise în acest pasaj:

1. Mai întâi, a fost circumcizia lui Isus. Aceasta a avut loc pe când El avea opt zile. A fost un semn al legământului pe care l-a încheiat Dumnezeu cu Avraam. În aceeaşi zi, potrivit tradiţiei ebraice, I s-a dat Copilului un Nume. Îngerul îi instruise pe Maria şi pe Iosif să-L numească ISUS.

2. A doua ceremonie a constat în purificarea Mariei - act care a avut loc la patruzeci de zile după naşterea lui Isus (vezi Levitic 12:1 - 4). În mod obişnuit, părinţii trebuiau să aducă un miel, ca jertfă de ardere de tot, şi un pui de porumbel sau turturea, ca jertfă de păcat. Dar în cazul celor săraci, se făcea o derogare, aceştia putând aduce „o pereche de turturele sau doi pui de porumbel" (Levitic 12:6-8). Faptul că Maria nu a adus un miel, ci numai doi pui de porumbel denotă sărăcia în care s-a născut Isus.

3. Al treilea ritual a fost prezentarea lui Isus la templul din Ierusalim. Iniţial, Dumnezeu decretase că întâiul născut de parte bărbătească îi aparţine Lui; fiii întâi născuţi trebuiau să formeze ceata preoţilor (Exod 13:2). Ulterior, El a ales seminţia lui Levi, ca membrii acesteia să slujească de preoţi (Exod 28:1,2). Apoi părinţii îl puteau „răscumpăra" pe întâiul lor fiu născut prin plata a cinci sicii. Asta au făcut ei când L-au închinat Domnului.

J. Simeon ajunge să-L vadă pe Mesia (2:25-35)

Simeon aparţinea rămăşiţei evlavioase de evrei care aşteptau venirea lui Mesia. Lui i s-a revelat de către Duhul Sfânt că nu va muri până nu va vedea pe Cristosul (sau Unsul) Domnului. „Secretul Domnului este cu cei care se tem de El" (Psalmul 25:14). Celor care umblă în părtăşie tăcută, contemplativă cu Dumnezeu El le oferă o tainică împărtăşire a cunoştinţei divine.

Simeon a intrat în templu exact în ziua în care părinţii lui Isus L-au prezentat lui Dumnezeu. Simeon a fost instruit în chip supranatural cu privire la faptul că acest Copil era Mesia cel Făgăduit. Luându-L pe Isus în braţe, el a rostit memorabila cântare cunoscută astăzi sub denumirea de „Nune Dimittis" (Acum eliberează, în pace pe robul tău).

Esenţa cântării este următoarea: Doamne, acum Tu mă laşi să plec în pace, căci am văzut mântuirea Ta în Persoana acestui Copil, Răscumpărătorul promis, aşa cum mi-ai făgăduit. Tu L-ai rânduit să aducă mântuire tuturor claselor de oameni. El va fi o lumină care va aduce revelaţie Neamurilor (Prima Sa Venire) şi va străluci în slavă asupra poporului Tău Israel (A Doua Sa Venire). Simeon era pregătit acum să moară, după ce îl întâlnise pe Domnul Isus. Boldul morţii a fost îndepărtat.

Luca păzeşte cu străşnicie doctrina Naşterii din Fecioară, cu formularea aceasta precisă: Iosif şi mama Lui, formulă păstrată de versiunea King James, pe baza majorităţii manuscriselor. Versiunea textului critic grec „Tatăl şi mama Lui" nu neagă doctrina naşterii din fecioară, dar o

face mai puţin inteligibilă. Vezi şi v. 43 din textele tradiţionale (majoritatea), în comparaţie cu textul critic.

După această izbucnire iniţială de slavă la adresa lui Dumnezeu, pentru Mesia, Simeon i-a binecuvântat pe părinţi, rostind apoi cuvinte profetice Mariei. Profeţia e compusă din patru părţi:

1. Pruncul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel. Cei aroganţi, nepocăiţi şi necredincioşi vor cădea şi vor fi pedepsiţi. Cei care se smeresc, se pocăiesc de păcatele lor şi-L primesc pe Isus se vor ridica şi vor fi binecuvântaţi.

2. Pruncul era destinat să fie un semn care va stârni împotrivire. Persoana lui Cristos urma să fie învăluită într-o semnificaţie specială. Însăşi prezenţa Sa pe pământ era o dovadă puternică de mustrare împotriva păcatului şi a nelegiuirii, provocând astfel profundă animozitate în inima omenească.

2. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie... Simeon prezicea prin aceste cuvinte durerea cumplită care avea să inunde inima Mariei, când avea să-şi vadă Fiul răstignit (Ioan 19:25).

4. .a să se descopere gândurile multor inimi. Modul în care reacţionează cineva faţă de Mântuitorul este un indiciu al motivaţiilor şi afecţiunilor sale lăuntrice.

Astfel, cântarea lui Simeon include ideile de: piatră de încercare, piatră de poticnire, piatră de sărit şi sabie.

K. Profeteasa Ana (2:36-39)

Profeteasa Ana făcea parte, ca şi Simeon, din rămăşiţa credincioasă a lui Israel, care aştepta venirea lui Mesia. Ea provenea din seminţia lui Aşer (care înseamnă fericit, binecuvântat), unul din cele zece triburi duse în captivitate de asirieni în anul 721 Î.Cr. Ana trebuie să fi avut peste o sută de ani, deoarece fusese căsătorită timp de şapte ani, apoi a rămas văduvă timp de optzeci şi patru de ani. Ca profetească, negreşit ea va fi primit revelaţii divine, slujind de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Ea îşi îndeplinea cu credincioşie serviciile publice de la templu, închinându-se cu posturi şi cu cereri, zi şi noapte. Vârsta ei înaintată nu a împiedicat-o să-L slujească pe Domnul.

După ce Iosif şi Maria şi-au împlinit ritualurile de purificare şi dedicare, ei s-au întors în Galileea, în oraşul lor de baştină, Nazaret. Luca nu menţionează vizita magilor sau fuga în Egipt.

Dezvoltarea normală a copilului Isus este prezentată după cum urmează: sub aspect fizic. El creştea şi se întărea în duh (textul critic grecesc omite cuvintele „în duh"). El a parcurs etapele obişnuite ale dezvoltării fizice, învăţând să umble, să vorbească, să se joace şi să muncească. Din această cauză, El e pe deplin capabil să simtă alături de noi fiecare etapă a propriei noastre dezvoltări. Apoi mental El a fost umplut cu înţelepciune. Isus nu a învăţat doar să citească, să socotească, însuşindu-şi cunoştinţele disponibile pe vremea acea, ci a crescut în înţelepciune, adică în aplicarea în practică a acestor cunoştinţe la problemele vieţii. Din punct de vedere spiritual, harul lui Dumnezeu era peste El. El umbla în părtăşie cu Dumnezeu şi Se bizuia pe Duhul Sfânt. El studia Biblia, petrecea timp în rugăciune şi îşi găsea toată plăcerea în împlinirea voii Tatălui Său.

Un băiat evreu devine fiul legii la vârsta de doisprezece ani. Când Domnul nostru a împlinit vârsta de doisprezece ani, familia Sa a efectuat pelerinajul anual la Ierusalim, în vederea Paştelui. Dar la înapoiere spre Galileea, membrii familiei Sale n-au observat că Isus nu era printre ei. S-ar putea ca acest lucru să ni se pară ciudat, dacă nu ţinem seama de faptul că familia călătorea, probabil, în cadrul unei mari caravane. Şi astfel, ei au presupus că Isus venea împreună cu alţi tineri de vârsta Lui.

Înainte de a ne grăbi să-i condamnăm pe Iosif şi pe Maria, să nu uităm cât de uşor este pentru noi, cei de azi, să efectuăm un drum de o zi, presupunând că Isus este în compania noastră, pentru a ne da ulterior seama că am pierdut contactul cu El, datorită vreunui păcat nemărturisit din viaţa noastră. Pentru a restabili contactul cu El, trebuie să ne întoarcem la punctul în care s-a întrerupt părtăşia, mărturisindu-ne păcatul şi apoi lăsându-ne de el.

Întorcându-se la Ierusaliam, îngrijoraţi, părinţii L-au găsit pe Isus în templu, stând printre învăţători, ascultându-i şi punând întrebări. Nu găsim în text nici o aluzie potrivit căreia El s-ar fi purtat ca un copil precoce, polemizând cu bătrânii Lui. Mai degrabă, El şi-a asumat locul unui copil normal, învăţând în smerenie şi linişte tot ce aveau dascălii Lui să-L înveţe. Şi totuşi, în cursul acestor desfăşurări, negreşit I s-au pus unele întrebări, deoarece se spune că oamenii rămâneau uimiţi de priceperea şi răspunsurile Lui.

Chiar şi părinţii Lui au rămas uimiţi când L-au găsit pe Isus participând în mod atât de inteligent la o discuţie cu unii care erau mult mai vârsnici decât El. Şi totuşi mama Lui a exprimat neliniştea şi iritarea acumulate anterior, când L-a mustrat. Oare El nu ştia cât de multă îngrijorare le-a provocat?!

Răspunsul Domnului, care constituie prima consemnare a cuvintelor Sale, a demonstrat că El era pe deplin conştient de identitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu şi de misiunea Sa. „De ce M-aţi căutat? Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?" Ea a spus: „Tatăl Tău şi cu mine." El a spus: „În cele ale Tatălui Meu."

Cu acea ocazie ei nu au înţeles ce a vrut să spună prin remarca Sa criptică. Nu erau deloc nişte cuvinte obişnuite, pentru un băiat de doisprezece ani!

În orice caz, toţi membrii familiei erau acum din nou împreună, putându-se întoarce la Nazaret Excelenţa morală a lui Isus rezultă şi din cuvintele: „şi le era supus". Fiind Creatorul universului, totuşi El Şi-a luat locul smerit de Copil ascultător în această familie umilă de evrei. Dar tot timpul mama Lui păstra toate cuvintele acestea în inima ei.

Din nou ni se descrie adevărata umanitate a Domnului şi dezvoltarea Sa:

1. Dezvoltarea Sa pe plan mental - creştea în înţelepciune.

2. Dezvoltarea Sa pe plan fizic - creştea în statură.

3. Dezvoltarea Sa spirituală - şi în har faţă de Dumnezeu.

4. Dezvoltarea Sa socială - în har faţă de oameni.

El era absolut desăvârşit în toate aspectele dezvoltării Sale. Aici firul narativ al lui Luca trece sub tăcere cei optsprezece ani petrecuţi de Domnul Isus la Nazaret, ca Fiu al unui tâmplar. Dar din aceşti ani noi învăţăm importanţa pregătirii şi instruirii, necesitatea de a avea răbdare şi valoarea muncii fizice. De asemenea, învăţăm să ne împotrivim ispitei de a sări de la naşterea spirituală la lucrarea publică, fără o pregătire intermediară. Cei care nu au o copilărie normală pe plan spiritual, urmată de o adolescenţă, vor întâmpina tot felul de pericole în viaţa şi mărturia lor ulterioară.

III. PREGĂTIREA FIULUI OMULUI PENTRU A SLUJI (cap. 3:1-4:30)

Fiind istoric, Luca identifică anul în care a început Ioan să predice, numind liderii politici şi religioşi care se aflau pe vremea aceea la putere - un împărat (Cezar) un guvernator, trei având titlul de tetrarhi şi doi mari preoţi. Dregătorii politici menţionaţi aici constituie un indiciu al mâinilor de fier cu care era condus Israelul pe vremea aceea, starea de subjugare în care se găsea. Faptul că în acest timp existau doi mari preoţi în Israel demonstra starea de dezordine pe plan religios şi politic în care se găsea poporul Israel. Deşi în ochii lumii erau oameni mari, în faţa lui Dumnezeu aceştia erau oameni răi, lipsiţi de scrupule. Prin urmare, când a dorit să le vorbească. El a ocolit palatul şi sinagoga, trimiţând mesajul Său lui Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu.

Imediat Ioan a început să străbată toată regiunea din jurul Iordanului, probabil în apropiere de Ierihon. Acolo el a chemat poporul Israel să se pocăiască de păcatele sale, pentru a putea primi iertarea şi astfel să fie pregătiţi pentru venirea lui Mesia. De asemenea el i-a chemat pe oameni să se boteze, ca semn exterior al faptului că s-au pocăit cu adevărat. Ioan era un profet adevărat, întruchiparea conştiinţei, condamnând păcatul şi chemându-i pe oameni la reînnoire spirituală.

Misiunea sa a constituit o împlinire a profeţiei de la Isaia 40:3-5. El era glasul celui ce strigă în pustiu. Din punct de vedere spiritual, Israel era un pustiu în acest punct din istoria lui. Ca naţiune, era aridă şi împietrită, neaducându-i lui Dumnezeu nici o roadă. Pentru a se putea pregăti pentru venirea Domnului, oamenii trebuiau să treacă printr-o schimbare morală. Pe vremea aceea, când venea un rege în vizita, se făceau tot felul de pregătiri minuţioase, se netezeau drumurile, ca să i se uşureze cât mai mult deplasarea. Tocmai aceasta i-a chemat Ioan pe oameni să facă, numai că nu se punea problema unei reparaţii literale a drumurilor, ci o pregătire a inimii lor pentru a-L primi pe El.

Efectele venirii lui Cristos sunt descrise după cum urmează:

Orice vale va fi umplută - cei care se pocăiesc cu adevărat vor fi mântuiţi şi satisfăcuţi.

Orice munte şi deal vor fi coborâţi - cu alte cuvinte, oamenii din categoria cărturarilor şi fariseilor, care erau aroganţi şi înfumuraţi, aveau să fie smeriţi.

Locurile strâmbe vor fi îndreptate - oamenii necinstiţi, de genul vameşilor, aveau să treacă printr-o îndreptare a caracterului lor.

Drumurile accidentate aveau să fie nivelate - respectiv, ostaşii şi alte persoane de genul lor, cu temperamente aprinse şi obiceiuri necioplite, aveau să fie îmblânziţi şi cizelaţi.

Rezultatul final al tuturor acestor schimbări va fi faptul că toată suflarea - atât evreii, cât şi Neamurile - aveau să vadă mântuirea lui Dumnezeu. La prima Sa venire, mântuirea a fost oferită tuturor oamenilor, deşi nu toţi L-au primit. Când va veni El a doua oară, să domnească, versetul acesta îşi va găsi împlinirea deplină. Atunci întregul Israel va fi mântuit iar Neamurile vor beneficia şi ele din binecuvântările glorioasei Sale împărăţii.

Când au ieşit mulţimile de oameni să fie botezaţi de Ioan, el şi-a dat seama că ei nu erau sinceri. Unii doar se prefăceau că doresc neprihănirea, fără să manifeste o sete şi o foame adevărată după aceasta. Acestor oameni Ioan li se adresează cu expresia pui de vipere. Întrebarea: „Cine v-a prevenit să fugiţi de mânia care vine?" presupune că Ioan nu i-a prevenit Mesajul lui a fost adresat celor care erau dispuşi să-şi mărturisească păcatele.

Dacă doreau să se pună cu adevărat în ordine faţă de Dumnezeu, ei trebuiau să demonstreze că s-au pocăit cu adevărat, etalând o viaţă schimbată. Pocăinţa autentică produce roade. Ei gândeau greşit atunci când considerau că simplul fapt că descind din Avraam era de ajuns pentru a fi mântuiţi. Simpla înrudire a cuiva cu oameni credincioşi nu-l face şi pe el să fie credincios. Dumnezeu nu S-a limitat la descendenţii fizici ai lui Avraam în împlinirea planurilor Sale; El putea să ridice copii ai lui Avraam chiar şi din pietrele de pe malul râului Iordan. Pietrele ar putea fi aici o întruchipare a Neamurilor, pe care Dumnezeu le-ar putea transforma printr-o minune a harului în credincioşi, pătrunşi de aceeaşi credinţă ca a lui Avraam. De fapt, asta s-a şi întâmplat. Sămânţa fizică a lui Avraam, ca naţiune, L-a respins pe Cristosul lui Dumnezeu. Dar multe Neamuri L-au primit ca Domn şi Mântuitor, devenind astfel sămânţa spirituală a lui Avraam.

Securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor este o expresie figurată, prin care se înţelege că venirea lui Cristos va pune la încercare realitatea pocăinţei omului. Acei indivizi care nu au manifestat roadele pocăinţei vor fi condamnaţi.

Cuvintele şi expresiile folosite de Ioan au avut efectul unor săbii: „generale de vipere", „mânia viitoare", „secure", „tăiat şi aruncat în foc". Profeţii Domnului nu s-au temut niciodată să spună adevărul. Ei au fost mari moralişti şi adesea expresiile folosite de ei au căzut asupra oamenilor aidoma lăncilor folosite de strămoşii noştri asupra duşmanilor lor (Daily Notes of the Scripture Union).

Profund atinşi de sentimentul vinovăţiei, oamenii l-au întrebat pe Ioan ce trebuie să facă, practic, pentru a demonstra realitatea pocăinţei lor.

În, versetele 11-14, el le-a oferit modalităţi concrete de a dovedi sinceritatea lor. În general, ei trebuiau să-şi iubească aproapele ca pe ei înşişi, împărţind cu cei săraci hainele şi hrana lor.

Cât despre vameşi, aceştia trebuiau să fie cinstiţi în toate tranzacţiile lor. Întrucât întreaga lor tagmă era cunoscută pentru necinstea ei, orice manifestare de cinste ar fi fost o dovadă foarte reală a pocăinţei lor.

Şi, în fine, soldaţii în termen trebuiau să evite trei păcate de care se făceau în special vinovaţi cei din armată: extorcarea de bani, defăimarea şi nemulţumirea. Este important să reţinem că oamenii nu erau mântuiţi prin înfăptuirea acestor fapte bune, ci mai degrabă acestea constituiau dovada exterioară că inimile lor au fost puse cu adevărat într-o stare după voia lui Dumnezeu.

E remarcabilă dorinţa lui Ioan de a sta pe planul doi. Cel puţin un timp, el ar fi putut poza ca Mesia, atrăgându-şi mulţi adepţi. Dar el se compară cu Cristos într-o manieră cât se poate de umilă. Ioan a explicat că botezul lui este exterior, fizic, pe când cel al lui Cristos avea să fie intern şi spiritual, Ioan a declarat că nu este vrednic nici măcar să dezlege cureaua sandalelor lui Mesia.

Botezul lui Cristos avea să fie cu Duhul Sfânt şi cu foc. Lucrarea Lui avea să aibă două aspecte principale. Mai întâi, El avea să boteze credincioşii cu Duhul Sfânt - promisiune a ceea ce avea să aibă loc în ziua Rusaliilor, când credincioşii au fost botezaţi în trupul lui Cristos. Dar, în al doilea rând, El avea să boteze cu foc.

Din versetul 17, reiese clar că botezul cu foc este un botez al judecăţii. Acolo Domnul este înfăţişat ca un vânturător de cereale. Pe măsură ce vântură El grâul, pleava este aruncată la o parte. Apoi este adunată şi arsă.

Când Ioan s-a referit la o mulţime pestriţă - în care se aflau şi credincioşi, şi necredincioşi - el s-a referit şi la botezul Duhului, şi la botezul focului (Matei 3:11 şi versetul de faţă). Când s-a referit însă numai la credincioşi (vezi Marcu 1:5), el a omis botezul cu foc (Marcu 1:8). Nici un credincios adevărat nu va trece prin botezul focului.

Luca este gata acum să mute focarul luminii de la Ioan la Isus. Prin urmare, în versetele acestea, el rezumă restul misiunii lui Ioan şi face un salt în timp, ocupându-se de perioada întemniţării sale de către Irod. Întemniţarea lui Ioan a avut loc în realitate cu optsprezece luni mai târziu. Ioan îl certase pe Irod pentru faptul că trăia într-o relaţie de adulter cu cumnata lui. Irod a pus apoi vârf tuturor relelor sale anterioare, aruncându-l pe Ioan în închisoare.

B. Pregătirea prin botez

Pe măsură ce Ioan iese din atenţia noastră, Domnul Isus ocupă un loc tot mai proeminent. El îşi începe lucrarea publică la vârsta de aproximativ treizeci de ani, fiind botezat în râul Iordan.

Reţinem mai multe fapte remarcabile legate de botezul Său:

1. Toate cele trei Persoane ale Trinităţii sunt prezente: Isus (v. 21);Duhul Sfânt (v. 22a);Tatăl (v. 22b).

2. Doar Luca consemnează faptul că Isus S-a rugat la botezul Său (v. 21). Acest fapt este în acord cu scopul lui Luca de a-L prezenta pe Cristos ca Fiul Omului, dependent mereu de Dumnezeu Tatăl. Viaţa de rugăciune a Domnului nostru este o temă dominantă în evanghelia pe care o studiem acum. Domnul Isus S-a rugat aici, la începutul lucrării Sale publice. Apoi El S-a rugat când a început să fie cunoscut şi urmat de mulţimi (5:16). El a petrecut o noapte întreagă în rugăciune, înainte de a-i alege pe cei doisprezece ucenici (6:12). El S-a rugat înaintea incidentului din Cezarea lui Filipi, care constituie momentul de cumpănă al lucrării sale de învăţător (9:18). Apoi El S-a rugat pe Muntele Schimbării la Faţă (9:28). El S-a rugat în prezenţa ucenicilor Săi şi acest lucru a reclamat un discurs pe tema rugăciunii (11:1). El S-a rugat pentru Petru, când acesta a căzut (22:32). El S-a rugat în grădina Ghetsimane (22:41,44).

3. Botezul lui Isus este una din cele trei ocazii în care Dumnezeu a vorbit din cer în legătură cu lucrarea propriului Său Fiu preaiubit Timp de treizeci de ani ochiul lui Dumnezeu examinase viaţa fără pată trăită de Isus la Nazaret. Acum Dumnezeu Tatăl rosteşte verdictul: „În Tine îmi găsesc desfătarea!" Celelalte două ocazii când Tatăl a vorbit public din cer au fost: Când Petru a propus s-a ridice trei corturi pe Muntele Schimbării la Faţă (Luca 9:35) şi când au venit grecii la Filip, dorind să-L vadă pe Isus (Ioan 12:20-28).

C. Pregătirea prin împărtăşirea naturii umane

Înainte de a se ocupa de lucrarea publică a Domnului nostru, Luca se opreşte pentru a reda genealogia Sa. Dacă Isus este cu adevărat uman, atunci El trebuie să descindă din Adam. Această genealogie demonstrează că El a descins din Adam. Este foarte răspândită părerea că această genealogie urmăreşte spiţa Mariei. Observaţi că versetul 23 nu spune că Isus a fost fiul lui Iosif, ci „cum se credea, fiul lui Iosif". Dacă această opinie este corectă, atunci Eli (v. 23) a fost socrul lui Iosif şi tată Mariei.

Majoritatea învăţaţilor aderă la teoria genealogiei Domnului prin spiţa Mariei, din următoarele motive:

1. Cel mai evident este faptul că spiţa familiei lui Iosif este redată în evanghelia după Matei (1:2-16).

2. În capitolele de la începutul evangheliei lui Luca, Mariei i se acordă un loc mai proeminent decât lui Iosif, exact invers decât în evanghelia lui Matei.

3. Numele femeilor nu se foloseau, de obicei, în redarea spiţei genealogice - ceea ce ar putea explica absenţa numelui Mariei.

4. La Matei 1:16 se afirmă expres că Iacov l-a născut pe Iosif. Aici la Luca nu se spune că Eli l-a născut pe Iosif. Se spune însă că Iosif a fost fiul lui Eli. Fiu ar putea însemna şi ginere.

5. În textul original grec, articolul hotărât (tou) la genitiv apare înaintea oricărui nume din genealogie, cu excepţia unuia: Iosif. Această remarcabilă excepţie sugerează foarte concludent că Iosif a fost inclus doar pentru faptul că era căsătorit cu Maria.

Deşi nu este nevoie să examinăm genealogia în amănunt, se cuvine să notăm câteva puncte importante:

1. Lista aceasta arată că Maria a descins din David prin fiul său Natan (v. 31). În evanghelia lui Matei, Isus a moştenit dreptul legal la tronul lui David, prin Solomon.

Ca Fiu legal al lui Iosif, Domnul a împlinit acea parte a legământului încheiat de Dumnezeu cu David care îi făgăduia că tronul Lui va dăinui în veac. Dar Isus nu putea să fie fiul real al lui Iosif fără ca prin aceasta să intre sub incidenţa blestemului rostit Dumnezeu asupra lui Ieconia, prin care El a decretat că nici un descendent al acelui rege rău nu va prospera (Ieremia 22:30).

Ca Fiu real al Mariei, Isus a împlinit acea parte a legământului încheiat de Dumnezeu cu David prin care El îi promitea că sământa lui David va ocupa tronul său în veac. Şi prin faptul că descindea din David prin Natan, El nu a intrat sub incidenţa blestemului ce a fost rostit asupra lui Ieconia.

2. Adam este descris drept fiul lui Dumnezeu (v. 38). Asta înseamnă doar că a fost creat de Dumnezeu.

3. Pare evident că spiţa mesianică s-a sfârşit cu Domnul Isus. Nici o altă persoană nu mai poate fi un pretendent legal la tronul lui David.

Nu a existat nici un moment din viaţa Domnului nostru în care El să nu fi fost plin de Duhul Sfânt, dar adevărul acesta este subliniat în mod deosebit în legătură cu ispitirea Sa. A fi umplut cu Duhul Sfânt înseamnă a fi predat în întregime Lui şi a fi total ascultător de orice cuvânt al lui Dumnezeu. Persoana care este umplută cu Duhul este golită de orice păcat de care devine conştientă, precum şi de eul propriu. Este omul în care locuieşte din plin Cuvântul lui Dumnezeu. Pe când se întorcea Isus de la Iordan, unde fusese botezat, El a fost condus de Duhul în pustiu - probabil în Pustiul Iudeii, pe coasta de vest a Mării Moarte.

Acolo El a fost ispitit timp de patruzeci de zile de către diavolul - zile în care Domnul nostru nu a mâncat nimic. La sfârşitul celor patruzeci de zile, a venit ispita, prezentată sub trei aspecte, care sunt mai accesibile înţelegerii noastre. În realitate, ispitirea a avut loc în trei locuri diferite - în pustiu, pe munte şi în templul din Ierusalim. Adevărata natură umană a lui Isus s-a oglindit prin cuvintele: a flămânzit. Aceasta a fost ţinta primei ispite a Satanei, care a sugerat ca Domnul să recurgă la puterea Sa divină pentru a-Şi stâmpăra foamea trupească. Subtilitatea ispitei a constat în faptul că actul în sine a fost perfect legitim. Dar ar fi fost greşit ca Isus să-şi stâmpere foamea printr-un act de ascultare faţă de Satan. El trebuia să procedeze conform voii Tatălui Său.

Isus S-a împotrivit ispitei, citând din Scriptură (Deuteronom 8:3). Şi mai important decât satisfacerea foamei fizice este ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. El nu a argumentat. Darby spune, în această privinţă: „Un singur text reduce la tăcere, atunci când este folosit în puterea Duhului. Secretul esenţial al tăriei când suntem în luptă este folosirea adecvată a cuvântului lui Dumnezeu".

În a doua ispită, diavolul i-a arătat lui Isus toate împărăţiile lumii, surprinse într-o clipă. Satanei nu-i trebuie mult ca să-şi arate tot ce are de oferit. Nu a oferit lumea propriu-zisa, ci împărăţiile acestei lumi. Într-o anumită privinţă, el are autoritate asupra împărăţiilor lumii acesteia. Datorită păcatului omului, Satan a devenit „stăpânitorul acestei lumi" (Ioan 12:31;14:30:16:11), „dumnezeul acestui veac" (2Corinteni 4:4) şi „prinţul puterii văzduhului" (Efeseni 2:2). Dumnezeu a lăsat ca „împărăţiile acestei lumi" să devină însă într-o zi „împărăţiile Domnului nostru şi a Cristosului Său (Apocalipsa 11:15). Prin urmare, Satan îi oferea lui Cristos ceea ce oricum El avea să stăpânească, în cele din urma.

Dar nu putea să se treacă direct la ocuparea tronului, mergând pe o „scurtătură". Mai întâi trebuia să urmeze crucea. În planurile lui Dumnezeu, Domnul Isus trebuia să sufere, înainte de a intra în slava Sa. El nu putea realiza un scop legitim prin mijloace greşite. Sub nici o formă El nu se putea închina diavolului, indiferent care era premiul oferit.

Prin urmare, Domnul a citat din Deuteronom 6:13, pentru a arăta că, în postura lui de Om. El trebuia să se închine şi să-I slujească doar lui Dumnezeu.

În a treia ispitire, Satan L-a dus pe Isus la Ierusalim, pe streaşină acoperişului templului, sugerându-I să se arunce jos de acolo. Doar nu promisese Dumnezeu în Psalmul 91:11,12 că îl va păzi pe Mesia? Poate că Satan îl ispitea pe Isus să se prezinte ca Mesia, prin săvârşirea unei fapte extraordinare de vitejie. Maleahi prezisese că Mesia avea să vină dintr-odată în templul Său (Maleahi 3:1). Iată dar că Isus avea acum prilejul să se îmbrace cu faimă şi renume, ca Izbăvitorul făgăduit, fără să mai treacă pe la Calvar.

Pentru a treia oară, Isus S-a împotrivit ispitei, citând din Biblie. Deuteronom 6:16 interzice punerea la probă a lui Dumnezeu.

Pus pe fugă de sabia Duhului, diavolul L-a părăsit pe Isus până la un timp oportun. Ispitirile vin de obicei în etape, mai degrabă decât sub forma unui şuvoi continuu.

Se cuvine din nou să facem câteva observaţii în legătură cu ispitirea:

1. Ordinea redată de Luca diferă de cea de la Matei. A doua şi a treia ispită sunt inversate - motivul acestei inversări nefiind cunoscut de noi.

2. În toate cele trei cazuri, scopul sau obiectivul final părea corect, dar mijlocul prin care se atingea scopul era greşit. Întotdeauna este greşit să ascultăm de Satan, să ne închinăm lui sau oricărei alte fiinţe create. Este greşit să-L ispitim pe Dumnezeu.

3. Prima ispită s-a referit la trup, a doua la suflet iar a treia la duh. Ele au constituie o atracţie pentru pofta cărnii, pofta ochilor şi mândria vieţii.

4. Cele trei ispite gravitează în jurul a trei dintre cele mai puternice porniri din existenţa omului - apetitul fizic, dorinţa după putere şi avere şi dorinţa de recunoaştere publică. De câte ori nu sunt şi ucenicii ispitiţi să aleagă calea confortului şi a tihnei, căutând un loc cu vază în lumea

aceasta, urmărind să câştige o poziţie suspusă în cadrul bisericii!

5. În toate cele trei ispitie, Satan a folosit un limbaj religios şi astfel a îmbrăcat ispitele în haina respectabilităţii exterioare. Ba chiar a citat din Scriptură (v. 10, 11).

Iată ce elocvent s-a exprimat James Steward în această privinţă:

Studierea textului în care este redată ispita scoate în relief două puncte importante. Pe de o parte, dovedeşte că ispita nu înseamnă neapărat păcat. Pe de altă parte, textul ilustrează celebrele cuvinte rostite de un ucenic de mai târziu: „prin faptul că El însuşi a suferit să fie ispitit, El este capabil să-i ajute pe cei care sunt ispitiţi." (Evrei 2:18)."

Unii au sugerat că ispitirea nu ar fi avut nici un sens, dacă Isus nu ar fi fost în stare să păcătuiască. Fapt este că Isus este Dumnezeu iar Dumnezeu nu poate păcătui. Domnul Isus nu a renunţat niciodată la atributele dumnezeirii Sale. Dumnezeirea Sa a fost învăluită, în timpul vieţii Sale pe pământ, dar nu a fost şi nu putea fi pusă deoparte. Unii afirmă că El, ca Dumnezeu, nu putea păcătui, dar ca Om putea păcătui. Dar, El este încă şi acum atât Dumnezeu, cât şi Om şi este de neconceput ca El să poată păcătui acum. Scopul ispitirii nu a fost acela de a vedea dacă El va păcătui, ci de a dovedi că El nu putea păcătui. Numai un Om sfânt, fără păcat putea fi Răscumpărătorul nostru.

E. Pregătirea prin învăţătură (4:14-30)

Între versetele 13 şi 14 există un hiat de vreun an. În acest timp, Domnul a slujit în Iudeea. Singura consemnare a acestei perioade o găsim la Ioan 2-5.

Când Isus S-a întors în puterea Duhului în Galileea, pentru a-Şi începe al doilea an de slujire publică, faima Lui s-a răspândit în toată regiunea din jur. El i-a învăţat pe oameni în sinagogile evreieşti, fiind aclamat de oameni.

La Nazaret, oraşul în care Şi-a petrecut copilăria, Isus se ducea în mod consecvent la sinagogă în ziua de sabat, adică sâmbăta. Citim că făcea încă alte două lucruri, în mod regulat. Se ruga cu regularitate (Luca 22:39) şi Şi-a făcut obiceiul de a-i învăţa pe alţii (Marcu 10:1). Cu prilejul unei vizite la sinagogă, El S-a sculat să citească din Vechiul Testament. Persoana care răspundea de suluri i-a înmânat sulul pe care se afla profeţia lui Isaia. Domnul a desfăşurat sulul până la textul cunoscut de noi drept capitolul 61 din Isaia, de unde a citit versetul 1 şi prima jumătate a versetului 2. Pasajul acesta a fost întotdeauna considerat drept o descriere a lucrării lui Mesia, Când Isus a spus: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în auzul vostru" El a afirmat, în maniera cea mai limpede posibilă, că El este Mesia al Israelului.

Observaţi implicaţiile revoluţionare ale misiunii lui Mesia. El a venit să se ocupe de problemele enorme care au afectat omenirea în toate veacurile:

Sărăcia. Să vestesc săracilor Evanghelia.

Durerea. Să vindec pe cei cu inima zdrobită.

Robia. Să vestesc captivilor eliberarea.

Suferinţa. Şi orbilor căpătarea vederii.

Asuprirea. Să-i pun în libertate pe cei asupriţi.

Pe scurt, El a venit să vestească anul de îndurare al Domnului - adică zorii unei ere noi pentru mulţimile năpăstuite ale lumii. El S-a înfăţişat pe Sine ca răspuns la toate problemele cu care suntem confruntaţi. Şi acest lucru e valabil fie că este vorba de rele în sens fizic, fie spiritual. Cristos e răspunsul la toate.

Este semnificativ că El s-a oprit din citit la cuvintele: „să vestesc anul de îndurare al Domnului". El nu a adăugat restul cuvintelor de la Isaia: „...şi ziua răzbunării Dumnezeului nostru." Scopul Primei Sale Veniri a fost să vestească anul de îndurare al Domnului. Actuala epocă a harului este timpul de îndurare şi ziua mântuirii. Când se va întoarce El pe pământ a doua oară, o va face pentru a vesti ziua răzbunării Dumnezeului nostru. Observaţi că perioada de îndurare (acceptare) este numită „un an", în vreme ce răzbunarea este o zi.

Oamenii au fost evident impresionaţi. Ei L-au vorbit de bine, fiind atraşi la El de cuvintele Sale pline de har. Pentru ei era o taină faptul că tâmplarul, fiul lui Iosif, S-a dezvoltat atât de minunat.

Domnul ştia că popularitatea de care Se bucura era doar de suprafaţă, că în realitate oamenii nu apreciau la justa valoare Persoana sau lucrarea Sa. Pentru ei, El era doar unul din tinerii lor, care reuşise să Se afirme la Capernaum. El a anticipat sfârşitul pe care aveau să Îl ofere ei: „Doctore, vindecă-te pe Tine însuţi!" În mod obişnuit, această parabolă ar însemna: „Fă pentru tine ceea ce ai făcut pentru alţii. Vindecă-te de propria ta stare, dacă pretinzi că-i poţi vindeca pe alţii." Dar aici sensul e uşor diferit, fiind explicat în cuvintele care urmează: „Fă şi aici, în patria Ta, (adică la Nazaret) ce am auzit că ai făcut în Capernaum." A fost o provocare batjocoritoare adresată Lui să facă minuni la Nazaret cum făcuse pretutindeni, şi astfel să-Şi spele presupusa ruşine.

Domnul a răspuns, enunţând un principiu adânc înrădăcinat în afacerile oamenilor: oamenii mari nu sunt apreciaţi în mediul din care provin. Apoi el a citat două incidente remarcabile din Vechiul Testament, în care profeţi ai lui Dumnezeu nu au fost apreciaţi de poporul Israel şi, prin urmare, au fost trimişi la Neamuri. Când a venit o foamete mare în Israel, Ilie nu a fost trimis la văduve evreice - deşi erau destule - ci a fost trimis la o văduvă neevreică din Sidon. Şi deşi erau mulţi leproşi în Israel când slujea Elisei, el nu a fost trimis la nici unul dintre ei, ci a fost trimis la neevreul Naaman, căpitan în armata siriană. Imaginaţi-vă ce impact au avut cuvintele lui Isus asupra minţilor acestor evrei! Ei, care aşezau femeile, Neamurile şi leproşii pe ultimul loc al scării sociale. Dar aici Domnul a aşezat în mod intenţionat aceste trei categorii pe locuri superioare evreilor necredincioşi! Ceea ce a afirmat El a fost că istoria Vechiului Testament era pe punctul de a se repeta. În pofida faptului că a săvârşit atâtea minuni, El avea să fie respins, nu numai de oraşul Nazaret, ci de întreaga naţiune Israel. După această respingere, El

avea să-Şi îndrepte atenţia spre Neamuri, exact aşa cum procedaseră Ilie şi Elisei.

Locuitorii oraşului Nazaret au înţeles exact ce a vrut să spună El. Ei s-au indignat la simpla sugestie că li s-ar fi putut acorda Neamurilor o favoare. Iată ce spune Episcopul Ryle în această privinţă:

Omul urăşte din răsputeri doctrina suveranităţii lui Dumnezeu, pe care Cristos a enunţat-o. Dumnezeu nu avea nici o obligaţie să facă minuni în mijlocul lor.

Locuitorii L-au scos afară din cetate şi L-au dus până la sprânceana muntelui, cu intenţia de a-L arunca jos în prăpastie. Negreşit aceasta a fost încă o încercare a Satanei de a-L distruge pe Moştenitorul regal, instigându-i pe locuitorii Nazaretului împotriva Lui. Dar Isus a trecut în chip miraculos prin mulţime şi a părăsit cetatea. Duşmanii Lui nu au avut nici o putere de a-L opri. După câte ştim, El nu s-a mai întors niciodată la Nazaret.

A. Puterea asupra unui duh necurat (4:31-37)

Pierderea Nazaretuiui a constituit câştigul Capernaumului. Locuitorii acestui oraş au recunoscut că învăţătura Lui era autorizată. Cuvintele Lui erau convingătoare şi aveau un efect covârşitor. Versetele 31-41 descriu o zi obişnuită de sabat în viaţa Domnului. Ele ni-L descoperă pe învăţătorul ca Stăpân asupra demonilor şi a bolii. Mai întâi, El S-a dus la sinagogă, unde a întâlnit un om stăpânit de un duh necurat, de demon. Adjectivul „necurat" este folosit adesea pentru a descrie duhurile necurate. Înseamnă că duhurile însele sunt necurate şi că provoacă necurăţie în viaţa victimelor lor. Realitatea posesiunii demonice e foarte evidentă din pasajul acesta. Mai întâi, s-a auzit un strigăt de groază: „Lasă-ne în pace!" Apoi duhul a demonstrat că ştie foarte bine cine este Isus, că El este Sfântul lui Dumnezeu, care va nimici în cele din urmă oştirile Satanei.

Isus i-a dat demonului o poruncă dublă: „Taci" şi „ieşi afară din el!" Demonul s-a supus, după ce l-a azvârlit mai întâi pe om la pământ, fără să-l vatăme însă.

Oamenii au rămas uimiţi. Prin ce se deosebeau cuvintele lui Isus de ale altor oameni, aşa încât duhurile necurate îl ascultau? În ce consta acea autoritate imposibil de definit şi puterea din cuvintele Sale? Nici nu e de mirare că vestea despre El s-a răspândit cu iuţeală în toată regiunea din jur!

Toate minunile fizice săvârşite de Isus sunt imagini ale unor minuni similare săvârşite de El pe tărâm spiritual. De pildă, următoarele minuni consemnate de Luca transmit importante lecţii spirituale:

Scoaterea duhurilor necurate (4:31-37) - izbăvirea de necurăţie şi de întinarea păcatului.

Vindecarea soacrei lui Petru de febră (4:38, 39) - uşurarea de neastâmpăr şi de efectul debilitant al păcatului.

Vindecarea leprosului (5:12-16) - restaurarea stării normale, în urma efectelor respingătoare ale leprei şi deznădejdea produsă de păcat (vezi şi 17:11-19).

Omul paralizat (5:17-26) - eliberarea de paralizia păcatului şi abilitarea în vederea slujirii lui Dumnezeu.

Învierea fiicei văduvei (7:11-17) - păcătoşii sunt morţi în fărădelegi şi păcate, şi au nevoie de viaţă (vezi 8:49-56).

Liniştirea furtunii (8:22-25) - Cristos poate controla furtunile care se abat asupra vieţii ucenicilor Săi.

Legiunea de demoni din îndrăcit (8:26-39) - păcatul produce violenţă şi inalienare mintală, ostracizându-i pe oameni şi izolându-i de societatea civilizată. Domnul aduce, în schimb, decenţă şi o minte sănătoasă, precum şi părtăşie cu El.

Femeia care s-a atins de poala hainei Lui (8:43-48) - sărăcia şi deprimarea cauzate de păcat.

Hrănirea celor cinci mii (9:10-17) - o lume păcătoasă, înfometată după pâinea lui Dumnezeu. Cristos împlineşte nevoia prin intermediul ucenicilor.

Fiul posedat de demon (9:37-43a) - cruzimea şi violenţa păcatului, şi puterea de vindecare a lui Cristos.

Femeia cu duh de neputinţă (13:10-17) - păcatul deformează şi schilodeşte, dar atingerea lui Isus aduce refacere totală.

Vindecarea unui bolnav de ascită (14:1-6) - păcatul produce incomoditate, durere şi primejdie.

Cerşetorul orb (18:35-43) - păcatul îi orbeşte pe oameni faţă de realităţile eterne. Naşterea din nou are drept efect deschiderea ochilor.

B. Puterea asupra febrei

Următorul punct din activitatea Domnului Isus a fost vizita medicală efectuată la locuinţa lui Simon, unde soacra acestuia era bolnavă de febră. De îndată ce Domnul a mustrat febra, aceasta a părăsit-o. Vindecarea nu a fost numai imediată, ci şi completa, întrucât ea a putut să se ridice şi să-i slujească pe cei din casă. De obicei în urma febrei o persoană rămâne slăbită şi lipsită de vigoare. (Susţinătorii ideii potrivit căreia preoţii trebuie să fie celibatari nu vor fi prea încântaţi de acest pasaj, deoarece aici se spune limpede că Petru era căsătorit!)

Pe măsură ce sabatul se apropia de sfârşit, oamenii au fost eliberaţi de inactivitatea impusă asupra lor; ei au adus un mare număr de invalizi şi demonici la Isus. Nimeni nu a venit în zadar. El i-a vindecat pe toţi cei bolnavi şi a scos afară demonii. Mulţi din cei care susţin astăzi că posedă puteri vindecătoare îşi limitează minunile la câţiva candidaţi selectaţi în prealabil. Isus însă i-a vindecat pe toţi cei care au venit la El.

Demonii alungaţi ştiau că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu. Dar El nu a acceptat mărturia demonilor. Ei trebuiau reduşi la tăcere. Ei ştiau că El este Mesia, dar Dumnezeu avea alte instrumente, mai bune, pentru a comunica această realitate.

D. Puterea prin propovăduirea itinerantă

A doua zi, Isus S-a retras într-un loc pustiu din apropierea Capernaumului. Mulţimea L-a căutat până L-a găsit. Oamenii L-au rugat să nu plece. Dar El le-a amintit că avea de lucrat şi în alte cetăţi ale Galileii. Aşadar, din sinagogă în sinagogă, El s-a dus predicând vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu. Isus însuşi era Regele. El dorea să domnească peste ei. Dar mai întâi ei trebuiau să se pocăiască. El nu voia să domnească peste un popor care refuza să se lase de păcatele sale. Acesta era obstacolul. Ei doreau să fie salvaţi de problemele de ordin politic, dar nu de păcatele lor.

E. Puterea prin instruirea altora: chemarea ucenicilor

Mai multe lecţii importante se desprind din această simplă relatare a chemării lui Petru:

1. Domnul s-a folosit de barca lui Petru ca amvon de la care să-i înveţe pe oameni. Dacă-i predăm Mântuitorului averea noastră şi tot ce avem, vom constata ce lucrări minunate va întreprinde El cu aceste lucruri, dându-ne pe deasupra şi o frumoasă răsplată.

2, El i-a spus lui Petru exact unde se găsea un banc mare de peşti - după ce Petru şi cu ceilalţi trudiseră toată noaptea, fără să prindă nici un peşte. Domnul atotştiutor ştie unde se află peştii. E inutil să încercăm să slujim în propria noastră putere şi înţelepciune. Secretul unei lucrări creştine încununate de succes este să fim călăuziţi de El.

3. Deşi el însuşi era pescar cu experienţa, Petru a acceptat sfaturile Tâmplarului şi, ca urmare, i s-au umplut năvodurile de peşte. Aceasta arată valoarea inestimabilă a smereniei, a ascultării imediate şi fără murmur demonstrează ce înseamnă să te laşi învăţat.

4. În apele adânci au fost umplute mrejele cu peşte, până când erau gata să se rupă. Şi noi trebuie să părăsim ţărmul mării, avântându-ne în vâltoarea vieţii. Credinţa îşi are apele sale adânci. Tot aşa şi suferinţa, durerea şi pierderea. Dar tocmai acestea sunt cele care umplu mrejele de rodnicie.

5. Mreaja lor a început să se rupă iar corăbiile să se scufunde (v. 6, 7). Slujirea îndreptată spre Cristos produce probleme - dar ce probleme delectabile sunt acestea! Sunt genul de probleme care umplu de bucurie inima pescarilor adevăraţi!

6. Viziunea aceasta a gloriei Domnului Isus a produs în Petru un sentiment copleşitor al propriei sale nevrednicii. Tot aşa s-a întâmplat şi cu Isaia (6:5); tot aşa se întâmplă şi cu toţi cei care îl văd pe Rege în splendoarea Sa,

7. Tocmai pe când Petru era antrenat în munca sa obişnuită, la locul său de muncă, Cristos l-a chemat să fie pescar de oameni, în timp ce aştepţi călăuzire, fă tot ce găseşte de cuviinţă mâna ta să facă. Fă-o cu toată tăria ta. Fă-o din inimă, ca pentru Domnul. După cum cârma călăuzeşte un vas numai atunci când acesta e în mişcare, tot aşa Dumnezeu îi călăuzeşte pe oameni atunci când ei sunt în mişcare.

8. Cristos l-a chemat pe Petru de la îndeletnicirea pescuitului de peşti la aceea a pescuitului de oameni sau, mai exact, „de a-i prinde pe oameni vii". Ce sunt toţi peştii din mări şi oceane faţă de privilegiul incomparabil de mare de a vedea un suflet câştigat pentru Cristos şi pentru veşnicie?

9. Petru, Iacov şi Ioan au tras bărcile la mal, au lăsat totul şi L-au urmat pe Isus, într-o zi din viaţă când toate le-au mers de minune. Şi ce plină de implicaţii a fost decizia lor! Poate că noi niciodată n-am fi auzit despre ei, dacă ei s-ar fi decis să rămână la bărcile lor de pescuit.

Doctorul Luca ţine să menţioneze faptul că acest om era plin de lepră. Era un caz avansat al bolii, omul fiind, omeneşte vorbind, incurabil. Credinţa leprosului a fost însă remarcabilă. El a spus: „Poţi sa mă curăţeşti". El nu ar fi putut adresa aceste cuvinte nici unei alte fiinţe omeneşti de pe lume. Dar el avea încredere absolută în puterea Domnului. Când a zis: „Dacă vrei" n-a exprimat nici o îndoială cu privire la bunăvoinţa lui Cristos de a-l vindeca. Mai degrabă, el a venit în ipostaza unui solicitant smerit, care ştie că nu are nici un drept de a cere să fie vindecat şi, prin urmare, se aruncă cu totul asupra îndurării şi harului Domnului.

Din punct de vedere medical, era primejdios să te atingi de un lepros, pe plan religios te profanai iar din punct de vedere social te degradai. Dar Mântuitorul nu a contractat nici o întinare. Efectul atingerii lui Isus de lepros a fost inundarea trupului acestuia de o avalanşă de forje vindecătoare. Nu a fost o însănătoşire treptată, ci imediată, lepra l-a părăsit pe loc. Gândiţi-vă ce va fi însemnat pentru acel lepros total neputincios şi lipsit de orice nădejde să fie dintr-odată vindecat, într-o fracţiune de secundă!

Isus i-a poruncit să nu spună nimănui despre vindecare. Mântuitorul n-a voit să atragă atenţia amatorilor de senzaţii, a curioşilor, după cum nu a dorit să declanşeze o mişcare populară, care să-L încoroneze Rege. Mai degrabă, Domnul i-a poruncit leprosului să se ducă la preot şi să-i aducă jertfa prescrisă de Moise (Levitic 14:4). Fiecare detaliu al jertfei era o referire la Cristos. Preotul avea atribuţia de a-l examina pe lepros, pentru a stabili dacă a fost vindecat cu adevărat. Preotul nu putea vindeca; el nu putea decât să-l declare pe un om vindecat. Preotul acesta nu mai văzuse niciodată un lepros vindecat. Era un spectacol unic, care ar fi trebuit să-l facă să-şi dea seama că Mesia a sosit, în sfârşit. Trebuia să fie o mărturie pentru toţi preoţii. Dar inimile lor erau orbite de necredinţă.

În pofida instrucţiunilor Domnului de a nu face publicitate minunii săvârşite de El, vestea s-a răspândit cu iuţeală şi mari mulţimi de oameni au venit la El să fie vindecate. Isus adesea Se retrăgea în pustiu să se roage. Mântuitorul nostru a fost un Om al rugăciunii. E normal ca această evanghelie, care-L înfăţişează ca Fiu al Omului, să aibă mai multe de spus despre viaţa Sa de rugăciune decât toate celelalte evanghelii.

Pe măsură ce se răspândea vestea despre lucrarea lui Isus, fariseii şi învăţătorii legii deveneau tot mai ostili. Aici îi vedem adunaţi în Galileea, cu scopul evident de a găsi vreo acuzaţie împotriva Lui. Puterea Domnului a fost prezenta, pentru a-i vindeca pe bolnavi. De fapt, Isus avea întotdeauna puterea de a vindeca, dar nu întotdeauna existau împrejurările propice pentru ca să facă acest lucru. La Nazaret, de pildă, El nu

a putut face prea multe minuni, datorită necredinţei locuitorilor cetăţii (Matei 13:58).

Patru oameni au adus la casa unde preda Isus un paralitic aşezat pe un pat. Din pricina mulţimii, ei nu au putut pătrunde în casă şi atunci s-au urcat pe acoperiş. Apoi au coborât bolnavul printr-o deschidere în acoperiş, pe care au făcut-o scoţând câteva ţigle.

Isus a observat credinţa care s-a dus până la extreme, ca să atragă atenţia Domnului asupra omului nevoiaş. Când le-a văzut El credinţa, adică credinţa celor patru plus cea a invalidului, i-a zis paraliticului: „Omule, păcatele îţi sunt iertate". Această afirmaţie fără precedent i-a stârnit pe cărturari şi farisei. Ei ştiau că numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Nefiind dispuşi să recunoască că Isus este Dumnezeu, ei au invocat comiterea unui presupus păcat al blasfemiei.

Domnul a purces apoi să le demonstreze că El poate într-adevăr ierta păcatul omului. Mai întâi, El i-a întrebat ce este mai uşor să spui: „Păcatele îţi sunt iertate" sau să spui: „Ridică-te şi umblă!" Într-o privinţă, este la fel de uşor să spui şi una, şi alta, dar nu tot atât de uşor este să faci şi una şi alta, întrucât ambele sunt imposibil de realizat omeneşte. Ideea care se desprinde de aici este că, aparent, ar fi mai uşor să spui: „Păcatele îţi sunt iertate", deoarece nu se poate verifica dacă acest lucru s-a întâmplat sau nu. În schimb, dacă spui: „Ridică-te şi umblă", este foarte uşor să verifici dacă pacientul a fost vindecat.

Fariseii nu vedeau că păcatele omului au fost iertate şi, în consecinţă, au refuzat să creadă. Prin urmare, Isus a făcut o minune pe care ei au putut s-o vadă, pentru a le demonstra că a iertat cu adevărat păcatele omului. El i-a dat paraliticului puterea de a umbla.

„Dar ca să ştiţi că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele" - Titlul Fiul Omului subliniază umanitatea desăvârşită a Domnului. Într-un sens, noi toţi suntem fii ai omului, dar titlul acesta: „Fiul Omului", la forma articulată, îl separă pe Isus de toţi ceilalţi oameni care au trăit pe acest pământ. Îl descrie pe El ca Omul după voia lui Dumnezeu, Cel care este perfect din punct de vedere moral, Cel care avea să sufere, să-Şi verse sângele şi să moară, Cel căruia I s-a încredinţat stăpânirea asupra universului.

Ascultând de cuvântul Lui, paraliticul s-a sculat, şi-a luat rogojina pe care dormea şi s-a dus acasă, slăvindu-L pe Dumnezeu.

Mulţimea a fost uluită. Oamenii au slăvit pe Dumnezeu, recunoscând că au văzut lucruri nemaipomenite în ziua aceea, adică rostirea iertării păcatelor şi minunea însoţitoare, care a dovedit veridicitatea acestei rostiri.

A. Levi

Levi era un vameş evreu angajat în slujba stăpânirii romane. Vameşii erau urâţi de concetăţenii lor, nu numai pentru că colaborau cu romanii, ci şi din pricina practicilor lor necinstite. Într-o zi, pe când Levi se afla la serviciu, Isus a trecut pe acolo şi l-a invitat să devină adept al Lui. Cu o promptitudine uimitoare, Levi a părăsit totul, s-a sculat şi L-a urmat. Gândiţi-vă la extraordinarele consecinţe care au decurs din acea simplă decizie. Levi, respectiv Matei, a devenit redactorul primei evanghelii. Se merită să asculţi chemarea Lui şi să-L urmezi!

B. De ce îi cheamă Fiul Omului pe păcătoşi (5:29-32)

Unii au lansat teoria că Levi ar fi urmărit trei scopuri, prin ospăţul pe care l-a dat. Astfel, el a dorit să-L onoreze pe Domnul, să dea o mărturie publică a noii sale adeziuni şi, în al treilea rând, să-L prezinte pe Isus prietenilor săi. Cei mai mulţi evrei n-ar fi stat la masă cu un grup de vameşi. Isus a mâncat însă cu vameşii şi păcătoşii. Desigur, El nu a fraternizat cu ei şi nu a aprobat păcatele lor, nici nu şi-a compromis mărturia, ci a folosit orice prilej pentru a-i învăţa, mustra şi binecuvânta pe oameni.

Cărturarii şi fariseii L-au criticat pe Isus pentru că s-a asociat cu aceşti oameni dispreţuiţi, consideraţi drept drojdia societăţii. Textul critic grecesc sună astfel: „fariseii şi cărturarii lor", adică acei cărturari care susţinea punctul de vedere al fariseilor.

Isus a răspuns că acţiunea Sa este în perfectă armonie cu scopul pentru care a venit El în lume. Nu cei sănătoşi au nevoie de medic, ci doar cei bolnavi.

Fariseii se considerau neprihăniţi. Ei nu aveau conştiinţa profundă a păcatului lor sau unei nevoi. Prin urmare, ei n-au putut beneficia de pe urma lucrării Marelui Medic. Dar aceşti vameşi şi păcătoşi îşi dădeau seama că sunt păcătoşi şi că au trebuinţă să fie salvaţi de păcatele lor Pentru oameni ca ei a venit Mântuitorul. În fapt, fariseii nu erau neprihăniţi. Ei aveau trebuinţă să fie mântuiţi la fel de mult ca vameşii. Dar ei nu erau dispuşi să-şi recunoască păcatele şi vinovăţia. Şi astfel, ei L-au criticat pe Medic pentru că S-a dus la oameni ce erau grav bolnavi.

Următoarea tactică la care au recurs fariseii a fost să-L descoasă pe Isus cu privire la datina postului. La urma urmelor, ucenicii lui Ioan Botezătorul urmaseră practicile de ascet ale dascălului lor. Iar adepţii fariseilor ţineau şi ei diverse posturi ceremoniale. Dar ucenicii lui Isus nu posteau. De ce?

Domnul a răspuns că de fapt nu exista nici un motiv ca ucenicii Săi să postească, atâta vreme cât El se afla încă cu ei. Aici El asociază postul cu durerea şi doliul. Când avea să fie luat El de la ei, prin moartea Sa cumplită, atunci ei aveau să postească, exprimând astfel durerea şi întristarea lor.

Textul evangheliei se ocupă apoi de trei parabole, care propovăduiesc faptul că a început o nouă dispensaţie şi că nu este permis ca cea veche să fie confundată cu cea nouă.

În cadrul primei parabole, haina veche se referă la dispensaţia sistemului legii, în timp ce haina nouă înfăţişează epoca harului. Cele două epoci sunt incompatibile. Orice încercare de a confunda legea cu harul are drept urmare alterarea ambelor. Un petec luat de la o haină nouă va strica haina nouă şi nu se va potrivi nici la cea veche, atât ca aspect, cât şi ca rezistenţă. J.N. Darby exprimă atât de plenar acest lucru:

„Isus nu voia nicidecum să peticească iudaismul cu creştinismul. Firea veche şi legea merg mână în mână, dar harul nu se va amesteca niciodată cu legea, nici neprihănirea lui Dumnezeu cu cea a omului."

A doua parabolă ne învaţă nechibzuinţa de a pune vin nou în burdufuri vechi. Acţiunea de fermentare a vinului nou va exercita presiune asupra burdufului, care nu mai este elastic şi nu va rezista la această presiune. Prin urmare, se va rupe iar vinul se va vărsa. Formele, tradiţiile şi ritualurile deşuete ale iudaismului erau prea rigide pentru a cuprinde în ele bucuria, exuberanţa şi energia noii dispensaţii. Vinul nou este văzut în acest capitol ca întruchipând metodele neconvenţionale ale celor patru oameni care l-au adus pe paralitic la Isus, coborându-l prin acoperişul casei. El mai poate fi observat în râvna lui Levi. În schimb, burdufurile vechi sunt închistarea şi formalismul rece al fariseilor.

A treia parabolă afirmă că nici un om care a băut vin vechi nu-l preferă pe cel nou, ci va spune: „Cel vechi este mai bun". Aceasta înfăţişează reticenţa naturală a oamenilor de a renunţa la forma veche, în favoarea celei noi; a se lepăda de iudaism şi a îmbrăţişa creştinismul; a abandona legea, acceptând harul; a nu mai umbla după umbre, ci a primi realitatea! După cum se exprimă Darby:

„Cel care este obişnuit cu forme, cu aranjamente omeneşti, cu religia părinţilor, etc. nu va îndrăgi niciodată principiul nou şi puterea împărăţiei."

E. Fiul Omului este Domn al sabatului (6:1-11)

Acum ni se înfăţişează două incidente care arată cât de mult a crescut între timp opoziţia liderilor religioşi faţă de Isus, apropiindu-se de punctul culminant. Primul incident a avut loc în „al doilea prim sabat" (traducere literală). Iată care e explicaţia acestui sabat: primul sabat era primul care venea după Paşte. Al doilea era următorul care venea după el. În al doilea sabat după primul, Domnul şi cu ucenicii Lui au trecut prin lanuri de grâu. Ucenicii au smuls nişte spice, le-au frecat în mână şi au mâncat boabele de porumb. Fariseii nu puteau obiecta împotriva faptului că ucenicii au luat spice de grâu, deoarece această acţiune era permisă de lege (Deuteronom 23:25). Critica lor a fost îndreptată împotriva faptului că lucrul acesta s-a făcut în ziua de sabat. Ei numeau uneori smulgerea unor spice de grâu drept recoltare iar frecarea spicelor în mână treierat.

Referindu-se la un incident din viaţa lui David, Domnul a răspuns că legea sabatului nu a fost dată cu intenţia de a interzice lucrările absolut necesare. Astfel, fiind respins şi urmărit de inamic, David împreună cu oamenii lui au flămânzit. Ei au intrat în casa lui Dumnezeu şi au mâncat pâinea punerii înainte, care de obicei era rezervată preoţilor. Dumnezeu a făcut o excepţie în cazul lui David. În Israel exista păcat. Regele fusese lepădat. Legea privitoare la pâinea punerii înainte nu fusese dată niciodată cu intenţia de a fi urmată orbeşte, aşa încât regele ales de Dumnezeu să moară de foame, în loc să fie lăsat să mănânce din ea.

Aici avem o situaţie similară. Cristos şi cu ucenicii Lui au flămânzit. Fariseii mai degrabă i-ar fi lăsat să moară de foame, decât să-i lase să culeagă spice în ziua de sabat. Dar Fiul Omului este şi Domn al sabatului. El este Cel care a dat legea, din capul locului, şi nimeni nu era mai calificat decât El să-i tălmăcească înţelesurile spirituale şi s-o ferească de o înţelegere greşită.

Al doilea incident s-a petrecut tot într-o zi de sabat, când a avut loc o vindecare miraculoasă. Cărturarii şi fariseii îl urmăreau atenţi şi răutăcioşi pe Isus, să vadă dacă va vindecă un om cu mâna uscată în ziua de sabat. Din experienţa anterioară şi din ceea ce ştiau despre El, ei aveau motive să creadă că-l va vindeca. Şi Domnul nu i-a dezamăgit. Mai întâi, i-a cerut omului să se ridice în mijlocul mulţimii, în plină sinagogă. Această acţiune dramatică a îndreptat atenţia tuturor asupra faptei ce avea să se întâmple.

Atunci Isus i-a întrebat pe farisei dacă este drept să faci bine în ziua de sabat sau să faci rău. Dacă răspundeau corect, trebuiau să spună că era drept să faci bine în ziua de sabat şi că e greşit să faci rău. Dacă era drept să faci bine, atunci El făcea bine vindecându-l pe om. Dacă era greşit să faci rău în sabat, atunci ei călcau sabatul, prin faptul că complotau uciderea Domnului Isus.

Nu s-a auzit nici un răspuns din partea adversarilor. Isus i-a spus atunci omului să-şi întindă mâna dreaptă uscată. (Numai doctorul Luca menţionează că era mâna dreaptă.) Odată cu rostirea poruncii a fost emisă şi puterea necesară pentru vindecare, în momentul în care omul a îndeplinit porunca, mâna i-a fost refăcută, devenind normală.

Fariseii şi cărturarii au fost umpluţi de mânie. Ei doreau să-L condamne pe Isus pentru o presupusă călcare a sabatului. Tot ce a făcut însă El a fost să spună câteva cuvinte şi omul a fost imediat vindecat. Nu a fost implicată nici o muncă grea. Cu toate acestea, ei au uneltit moartea Sa.

Sabatul fusese lăsat de Dumnezeu spre binele omului. Când era înţeles cum se cuvine, el nu interzicea lucrările de necesitate sau faptele de milostenie.

Isus a petrecut toată noaptea în rugăciune, înainte de a-i alege pe ucenici. Ce mustrare la adresa impulsivităţii şi independenţei noastre faţă de Dumnezeu constituie acest act al Său! Luca este, iarăşi, singurul evanghelist care aminteşte această noapte de rugăciune.

Cei doisprezece pe care i-a ales El din cercul mai mare de ucenici au fost după cum urmează:

1. Simon, căruia i-a dat numele de Petru, fiul lui Iona şi unul dintre cei mai proeminenţi apostoli.

2. Andrei, fratele lui. Andrei este cel care i-a făcut cunoştinţă lui Petru cu Domnul.

3. Iacov, fiul lui Zebedei. El a avut privilegiul de a fi cu Petru şi cu Ioan pe Muntele Schimbării la Faţă. A fost ucis de Irod Agripa întâiul.

4. Ioan fiul lui Zebedei. Isus i-a numit pe Iacov şi Ioan „Fiii tunetului". Acest Ioan este cel care a redactat evanghelia ce-i poartă numele şi epistolele cu acelaşi nume, precum şi Apocalipsa.

5. Filip, originar din Betsaida, care i-a făcut cunoştinţă lui Natanael cu Isus. A nu se confunda cu evanghelistul Filip, din cartea Fapte.

6. Bartolomeu, un alt nume al lui Natanael. Este menţionat doar în această listă a celor doisprezece.

7. Matei, vameşul, numit şi Levi, cel care a scris prima evanghelie.

8. Toma, numit şi Geamănul, cel care a spus că nu va crede că Domnul a înviat, până nu va vedea dovezi concludente.

9. Iacov, fiul lui Alfeu. S-ar putea să fi fost cel care a ocupat o funcţie de răspundere în cadrul bisericii de la Ierusalim, după ce Iacov, fiul lui Zebedei, a fost ucis de Irod.

10. Simon, numit Zilotul. Puţine lucruri se cunosc despre el, în relatarea sacră.

11. Iuda, fiul lui Iacov. Poate că una şi aceeaşi persoană cu Iuda, autorul epistolei cu acelaşi nume, considerat a fi Lebeus, al cărui nume era Tadeu (Matei 10:3; Marcu3:18).

12 Iuda Iscarioteanul, despre care se crede că provenea din Kerioth, în Iuda, şi astfel singurul dintre apostoli care nu era din Galileea. Cel care L~a vândut pe Domnul nostru, numit de Isus „fiul pierzării". Nu toţi ucenicii erau oameni dotaţi cu un intelect strălucit sau cu capacităţi deosebite. Ei erau un eşantion reprezentativ al omenirii. Ceea ce-i distingea pe ei de restul oamenilor era relaţia lor cu Isus şi ataşamentul lor faţă de El. Ei erau probabil oameni tineri, între 20 şi 30 de ani, când i-a ales Mântuitorul. În tinereţe, oamenii sunt plini de râvnă şi cel mai dispuşi să se lase învăţaţi, dând dovadă de cea mai mare rezistenţă în faţa greutăţilor. Domnul Isus a ales doar doisprezece ucenici, deoarece El punea mai mult preţ pe calitate, decât pe cantitate. Cu condiţia să obţină oameni cu un calibru corespunzător, El îi putea trimite pe aceştia în lume, urmând ca prin procesul reproducerii spirituale, aceştia să evanghelizeze lumea. De îndată ce au fost aleşi ucenicii, se impunea acum un proces temeinic de formare în principiile împărăţiei lui Dumnezeu. Restul capitolului de faţă este consacrat reliefării trăsăturilor de bază care trebuie să alcătuiască caracterul şi comportamentul unor ucenici ai Domnului Isus.

Următorul discurs este asemănător, dar nu identic cu Predica de pe Munte de la Matei 5-7. Acea predică, după cum reiese din denumirea ei, a fost rostită pe un munte. Cea de care ne ocupăm acum a fost rostită la şes (mulţi învăţaţi consideră însă că „şesul" (KJ) era un platou pe versantul muntelui şi că deosebirile ar consta doar din o anumită condensare sau scoatere în evidenţă la Matei şi Luca, şi un gen de intervenţie editorială, sub inspiraţia lui Dumnezeu). Prima cuvântare conţinea numai binecuvântări. Cea de-a doua conţine şi binecuvântări, şi condamnări. Mai existaşi alte deosebiri, legate de vocabular, de mărimea ei şi de accentul cuvântării.

Observaţi că mesajul acesta privind rigorile uceniciei nu a fost adresat atât mulţimii, cât celor doisprezece. Se pare că ori de câte ori Isus era urmat de o mare mulţime de oameni, El le punea la încercare sinceritatea, adresându-se în termeni foarte categorici. După cum s-a exprimat cineva: „Cristos mai întâi atrage, apoi cerne".

Erau acolo oameni din toată Iudeea, din partea de sud, de la Ierusalim, din Tir şi din Sidon, în nord-vestul regiunii - şi Neamuri, şi evrei. Bolnavii şi îndrăciţii s-au apropiat de Isus, ca să-L poată atinge. Ei ştiau că din El emana putere vindecătoare.

Este foarte important să ne dăm seama cât de revoluţionar era caracterul învăţăturilor lui Isus. Să nu uităm că El se îndrepta spre cruce. El avea să moară, să fie îngropat, să învie apoi a treia zi şi să se întoarcă în cer. Vestea bună a mântuirii gratuite trebuia să se răspândească în toată lumea. Răscumpărarea oamenilor depindea de accesul lor la mesaj. Cum putea fi evanghelizată lumea? Lideri pricepuţi ai lumii acesteia ar fi organizat o armată de mari proporţii, ar fi pus la dispoziţie sume uriaşe de bani şi o alimentare corespunzătoare cu provizii de alimente şi toate cele necesare pentru bunăstarea şi moralul oamenilor, la care, desigur, s-ar fi adăugat şi un birou de relaţii publice!

Isus i-a ales pe cei doisprezece şi i-a trimis la cei săraci, flămânzi şi persecutaţi. Oare aşa să poată fi evanghelizată lumea? Da, aşa, şi în nici un alt fel! Mântuitorul a început cu patru binecuvântări şi patru condamnări. „Binecuvântaţi sunteţi voi, săracii." Observaţi că El nu spune „binecuvântaţi sunt săracii", ci „binecuvântaţi sunteţi voi, săracii." Sărăcia în sine nu este o binecuvântare, ci, mai degrabă, un blestem. Aici Isus S-a referit la o sărăcie auto-impusă, de dragul Său. El nu S-a referit la cei săraci din pricina trândăviei lor ori a vreunei tragedii sau a altor motive independente de voinţa lor. Mai degrabă, El S-a referit la cei care aleg în mod deliberat să fie săraci, pentru a putea să-L vestească pe Mântuitorul oamenilor din jurul lor. Dacă stăm să ne gândim, este singura metodă rezonabilă de lucru. Să presupunem că ucenicii ar fi pornit la drum ca oameni bogaţi. Oamenii s-ar fi strâns numaidecât sub steagul lui Cristos, în speranţa de a se îmbogăţi. Dar în starea în care se găseau, ucenicii nu le puteau promite oamenilor argint şi aur. Dacă venea cineva la ei, o făcea din dorinţa de a primi o binecuvântare spirituală. În plus, dacă ucenicii ar fi fost bogaţi, nu ar mai fi fost nevoiţi să se bizuie mereu pe Domnul lor şi să-şi demonstreze credincioşia faţă de El. Împărăţia lui Dumnezeu este a celor care se mulţumesc cu împlinirea nevoilor lor actuale, aşa încât tot ce vine pe deasupra să poată fi folosit în lucrarea Domnului.

„Binecuvântaţi sunteţi voi, care flămânziţi acum". Din nou, asta nu se referă la mulţimile vaste de oameni care suferă de malnutriţie. Mai degrabă, se referă la ucenicii lui Isus Cristos, care adoptă în mod deliberat o viaţă de lepădare de eul propriu, pentru a putea ajuta astfel la alinarea nevoilor omenirii, atât spirituale, cât şi fizice. Se referă la oameni care sunt dispuşi să trăiască cu un regim alimentar simplu şi necostisitor, aşa încât, prin acest trai frugal să poată să le pună la dispoziţie oamenilor evanghelia harului. Toate aceste acte de lepădare de sine vor fi răsplătite într-o zi.

„Binecuvântaţi sunteţi voi care plângeţi acum". Nu întristarea în sine este o binecuvântare. Plânsul celor nemântuiţi nu are nici un folos durabil. Mai degrabă, Isus se referă aici la lacrimile vărsate de dragul Lui. Lacrimi pentru cei aflaţi pe calea pierzării. Lacrimi pentru starea dezbinată şi neputincioasă a bisericii. Toate durerile sufleteşti îndurate pe parcursul slujirii Domnului Isus Cristos. Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu bucurie.

„Binecuvântaţi sunteţi voi când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor batjocori şi vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din cauza Fiului Omului." Această binecuvântare nu se adresează celor care suferă pentru propriile lor păcate sau pentru prostia lor. Mai degrabă, se referă la cei care sunt dispreţuiţi, excluşi, excomunicaţi, batjocoriţi şi vorbiţi de rău din cauza loialităţii lor faţă de Cristos.

Cheia dezlegării semnificaţiei acestor fericiri se găseşte în expresia: „din cauza Fiului Omului". Lucruri care, în ele însele, ar fi un blestem, devin o binecuvântare, atunci când cineva este dispus să le sufere de dragul lui Isus. Mobilul trebuie să fie dragostea pentru Cristos. Altfel până şi cele mai eroice sacrificii nu valorează nimic.

Persecuţiile pentru Cristos sunt un motiv de bucurie. Mai întâi, ele vor aduce o mare răsplată persoanei respective, în cer. În al doilea rând, suferinţele îl aşează pe cel care le îndură în rândul iluştrilor înaintaşi şi martori din veacurile trecute.

Cele patru binecuvântări menţionate mai sus definesc persoana ideală din împărăţia lui Dumnezeu - omul care trăieşte o viaţă de sacrificiu, de austeritate, de sobrietate şi de îndurare a suferinţelor.

Dar, pe de alta, cele patru condamnări îi reprezintă pe cei mai puţini stimaţi din cadrul noii societăţi a lui Cristos. Ce jalnic e să constatăm că tocmai aceştia sunt cei consideraţi „mari" în lumea de azi! „Vai de voi, bogaţilor..." Există probleme grave de morală implicate în ideea de a acumula şi a păstra pentru tine bogăţii, într-o lume în care mii de oameni mor de foame în fiecare zi şi în care peste cincizeci la sută din oameni sunt lipsiţi de posibilitatea de a auzi Vestea Bună a mântuirii prin credinţa în Isus Cristos. Creştinii care sunt ispitiţi să-şi adune comori aici pe pământ, să pună deoparte pentru zile negre, ar trebui să ia aminte cu toată seriozitatea la aceste cuvinte ale Domnului Isus, căci a-ţi aduna bogăţii aici pe pământ înseamnă a trăi pentru lumea de acum, nu pentru cea viitoare. Apropo, această condamnare rostită de Domnul la adresa celor bogaţi demonstrează concludent că, spunând în versetul 20: „Binecuvântaţi sunteţi voi, săracii", El nu S-a referit la cei săraci cu duhul. Altfel, versetul 24 ar însemna: „Vai de voi, care sunteţi bogaţi cu duhul!" - sens cu totul absurd. Cei care deţin averi şi nu le folosesc pentru îmbogăţirea spirituală a altora şi-au primit deja singura răsplată pe care o vor primi vreodată: satisfacerea egoistă a dorinţelor lor, în clipa de acum.

„Vai de voi, care sunteţi sătui, pentru că veţi flămânzi!" Aceştia sunt credincioşii care mănâncă la restaurante scumpe, care se hrănesc cu cele mai alese bucate, care nu precupeţesc nici un efort, nu se uită cât cheltuiesc, atunci când cumpără alimente. Motoul lor este: „Pentru copiii lui Dumnezeu nimic nu poate fi prea scump!" Domnul spune însă că ei vor flămânzi, în ziua aceea, când se vor împărţi răsplăţile celor care au fost ucenici credincioşi şi au jertfit pentru El.

„Vai de voi, care râdeţi acum, pentru că veţi fi întristaţi şi veţi plânge!" Această condamnare se adresează celor care trăiesc viaţa numai în distracţii şi petreceri, căutând să-şi satisfacă cât mai multe plăceri. Ei se poartă ca şi când viaţa ar fi fost făcută doar pentru ca să te distrezi în ea, să te simţi bine, uitând de condiţia disperată în care se găsesc toţi cei fără Cristos. Cei care râd acum vor plânge şi se vor întrista când vor privi în urmă, la prilejurile pe care le-au pierdut de a-L sluji pe Cristos, când vor vedea cât i-a costat, pe planul sărăciei spirituale, complacerea lor în toate desfătările eului.

„Vai de voi când toţi oamenii vă vor vorbi de bine...!" De ce? Pentru că acesta e un semn sigur al faptului că nu-ţi trăieşti viaţa pentru a vesti mesajul clar al Evangheliei. Or, evanghelia prin însăşi natura ei îi ofensează pe cei nemântuiţi. Cei care primesc laude din partea lumii sunt companioni de drum ai profeţilor mincinoşi din Vechiul Testament, care gâdilau urechile oamenilor, spunându-le doar ceea ce doreau aceştia să audă. Pe aceşti profeţi falşi îi interesa mai mult părerea bună pe care o aveau oamenii despre ei, decât lauda lui Dumnezeu. Majoritatea manuscriselor omit termenul „toţi", sugerând că numai unii îi vor lăuda pe autorii compromisurilor.

H. Arma secretă a Fiului Omului: Dragostea (6:27-38)

Acum Domnul le descoperă, ucenicilor o armă secretă, din arsenalul lui Dumnezeu - arma dragostei. Aceasta va fi una din cele mai eficiente arme în evanghelizarea lumii. Dar prin dragoste Domnul nu se referă la acea emoţie umană pe care o numim, de obicei, dragoste, ci la dragostea supranaturală. Numai cei care sunt născuţi din nou cunosc acest gen de dragoste şi pot s-o manifeste în viaţa lor. Este absolut imposibil ca cineva care nu are în el Duhul Sfânt să dea dovada de această dragoste. Probabil că până şi un criminal îşi va iubi proprii copii, dar nu la iubirea aceasta se refera Domnul Isus. Trebuie făcut distincţie aici între afecţiunea umană, numită dragoste, şi adevărata dragoste, divină. Prima necesită doar o viaţă fizică. A doua necesită o viaţă divină. Prima ţine mai mult de emoţii, a doua depinde de voinţa cuiva. Oricine poate să-şi iubească prietenii, dar se cere o dragoste supranaturală ca să-ţi poţi iubi duşmanii. Or, tocmai acesta este genul de dragoste (în greacă agape) pe care îl subliniază Noul Testament Ea înseamnă să faceţi bine celor care vă urăsc, să-i binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă şi să vă rugaţi pentru cei ce se poartă rău cu voi; şi, pe deasupra la toate, şi în orice împrejurări, să întoarceţi şi celălalt obraz. Iată ce spune F.B. Meyer în această privinţă:

În sensul ei cel mai profund, dragostea este condiţia prealabilă a creştinismului. A simţi faţă de duşmani ceea ce alţii simt faţă de prietenii lor; a descinde ca ploaia şi razele de soare, şi peste cei nedrepţi, ca şi peste cei drepţi; a-i sluji pe cei lipsiţi de atracţie, ba chiar pe cei respingători, în acelaşi mod în care alţii îi slujesc pe cei atrăgători şi frumoşi; a fi întotdeauna acelaşi, nesupus unor schimbări de dispoziţie, unor stări sufleteşti sau unor capricii; a suferi îndelung; a nu ţine cont de răul pe care ţi l-a făcut cineva; a te bucura de triumful adevărului; a suporta, a crede, a spera şi a îndura toate lucrurile, nedând greş niciodată - iată ce înseamnă dragostea şi această dragoste o realizează numai Duhul Sfânt. Noi înşine n-o putem realiza.

Această dragoste e de neînvins. Lumea îl va învinge, de obicei, pe cel care se apără, deoarece este obişnuită cu legea junglei şi cu principiul răzbunării. Dar, confruntată cu persoana care răspunde numai cu bine la orice rău care i s-a făcut, lumea nu mai ştie cum să reacţioneze, simţindu-se încurcată şi dezorganizată de o purtare provenită, evident, din altă lume.

Când este jefuită de haină, dragostea oferă şi cămaşa şi niciodată nu întoarce spatele când e confruntată cu o nevoie reală. Când i se răpeşte pe nedrept averea, nu cere ca aceasta să i se restituie. Regula de aur cere să-i tratezi pe alţii cu aceeaşi amabilitate şi consideraţie cu care ai dori să fii tratat şi tu.

Cei nemântuiţi sunt capabili să-i iubească pe cei ce îi iubesc pe ei înşişi. Este o comportare normală, a firii, şi atât de des întâlnită încât nu are nici un impact asupra lumii oamenilor nemântuiţi. Băncile şi instituţiile creditoare vor face împrumuturi, atunci când vor fi convinse că îşi vor putea recupera împrumuturile cu dobânda aferentă. Această acţiune nu necesită o viaţă divină.

Prin urmare, Isus a repetat că noi trebuie să ne iubim duşmanii, să facem bine şi să dăm împrumuturi, nesperând să primim nimic înapoi. O asemenea comportare este net creştină şi va constitui semnul distinctiv al celor care sunt fiii Celui Preaînalt. Desigur, nu prin aceasta devin oamenii aceştia fiii Celui Preaînalt. Înfierea aceasta se capătă numai prin primirea lui Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor (Ioan 1:12). Dar comportamentul descris în versetul 35 constituie modul de manifestare al fiilor lui Dumnezeu, prin care aceştia demonstrează că, sunt fiii Lui. Dumnezeu ne-a tratat în modul descris în versetele 27-35. El este bun cu cei nemulţumitori şi răi. Când ne purtam în felul acesta, etalăm

semnele distinctive ale celor care aparţin Lui. Arătăm că am fost născuţi din Dumnezeu.

A fi milostiv înseamnă a ierta, când ai avea puterea de a te răzbuna. Tatăl Şi-a arătat mila şi îndurarea faţă de noi prin faptul că nu ne-a dat pedeapsa pe care o meritam. El vrea ca şi noi să fim îndurători cu alţii.

Două sunt lucrurile pe care dragostea nu le face: ea nu judecă şi nu condamnă. Isus a spus: „Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi!" Mai întâi de toate, nu trebuie să judecăm motivele oamenilor. Noi nu putem citi în inima cuiva şi, prin urmare, nu avem de unde şti de ce acţionează cineva într-un anumit mod. Apoi nu trebuie să judecăm lucrarea, misiunea, isprăvnicia sau slujba altui creştin (1Corinteni 4:1-5). Dumnezeu este Judecătorul în toate aceste cazuri. Şi, în general, nu trebuie să-i cenzuram pe alţii. Un spirit critic, care mereu vânează greşelile altora, va viola legea dragostei.

Există însă anumite domenii în care creştinii trebuie să judece. Adesea trebuie să judecăm dacă unii oameni sunt creştini adevăraţi; altminteri, nu am fi în stare să recunoaştem un jug inegal (2Corinteni 6:14). Păcatul trebuie judecat, atât în familie, cât şi în adunare. Pe scurt, trebuie să judecăm, să facem distincţie, între bine şi rău, dar nu trebuie să atribuim motive sau să atacăm caracterul cuiva.

„Iertaţi şi vi se va ierta." Rezultă de aici că iertarea noastră depinde de disponibilitatea noastră de a-i ierta pe alţii. Dar alte versete din Scriptură ne învaţă că atunci când îl primim pe Cristos prin credinţă, suntem iertaţi fără plată şi necondiţionat. Cum se explică atunci această aparentă contradicţie? Explicaţia constă în faptul că există două feluri de iertare - judiciară şi părintească.

Iertarea judiciară este acordată de Dumnezeu Judecătorul tuturor celor care cred în Domnul Isus Cristos. Ea înseamnă că plata pentru păcate a fost achitată de Cristos şi păcătosul credincios nu va mai trebui să plătească el însuşi. Este o iertare necondiţionată.

Iertarea părintească este aceea pe care o acordă Dumnezeu Tatăl copilului Său când acesta a greşit, dar îşi mărturiseşte şi se lasă de păcatul său. Ea are drept urmare refacerea părtăşiei cu familia lui Dumnezeu şi nu are nimic de a face cu pedeapsa (plata) păcatului. Ca Tată, Dumnezeu nu ne poate ierta atunci când noi înşine refuzăm să-i iertăm pe alţii. El nu se poartă în acest mod şi nu poate umbla în părtaşi e cu cei care se poartă aşa. Este genul de iertare părintească, la care Se referă Isus prin cuvintele „şi vi se va ierta".

Dragostea se manifestă prin dărnicie (vezi Ioan 3:16;Efeseni 5:25). Slujirea creştină este o slujire în care se cheltuie. Cei care dau cu mână largă vor primi cu mână largă. Se recurge aici la imaginea unui gospodar încins cu un şorţ în care poartă seminţe. Cu cât mai departe aruncă seminţele, cu atât mai bogat va fi secerişul. El va fi răsplătit printr-o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra." I se va turna în sân, adică în poală. Este un principiu constant în viaţă că vom secera conform cu ceea ce am semănat, că acţiunile noastre vor fi urmate de o reacţie corespunzătoare şi că ni se va măsura cu aceeaşi măsură cu care măsurăm altora. Dacă semănăm lucruri materiale, vom secera comori spirituale de o inestimabilă valoare. Tot atât de adevărat este însă că dacă vom ţine cu dinţii de ceea ce avem, vom pierde acele lucruri; în schimb, dacă dăruim altora ceea ce avem, vom primi în continuare.

În pasajul anterior Domnul Isus ne-a învăţat că misiunea ucenicilor trebuia să fie marcată de dărnicie. Acum El îi avertizează că ei vor fi o binecuvântare pentru alţii în funcţie de starea lor spirituală. Un orb nu-l poate conduce pe un altul, căci ambii vor cădea în şanţ. Nu putem da ceea ce nu avem noi înşine. Dacă suntem orbi cu privire la anumite adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu, nu-i putem ajuta pe alţii în acele domenii. Dacă există pete în viaţa noastră spirituală, să fim convinşi că ele se vor manifesta tot ca pete şi în viaţa celor pe care îi învăţăm.

„Ucenicul nu este mai presus de învăţătorul său; dar orice ucenic desăvârşit va fi ca învăţătorul său." Un om nu va putea preda cunoştinţe pe care nu le posedă el însuşi, după cum nu-i va putea conduce pe elevii sau studenţii lui la un nivel superior celui ocupat de el. Cu cât mai mult îi va învăţa, cu atât mai mult discipolii lui vor deveni ca el însuşi. Dar propriul stadiu de dezvoltare va constitui limita superioară până la care va reuşi să-i aducă el. Un învăţăcel va fi format desăvârşit ca ucenic atunci când va deveni asemenea dascălului său. Deficienţele de doctrină sau de comportament ale învăţătorului se vor transfera în viaţa elevilor săi iar la încheierea cursului de pregătire nu te vei putea aştepta ca ucenicii să fie mai presus de învăţătorul lor.

Acest adevăr important este şi mai puternic reliefat prin ilustraţia cu paiul şi bârna. Un om trece într-o zi pe lângă arie şi vântul îi vâră în ochi un pai (un fir de pleavă). El se freacă la ochi, încercând să-l scoată, dar cu cât se freacă mai mult, cu atât mai iritat devine ochiul său. Tocmai atunci trece pe acolo un alt om, care vede suferinţa celui dintâi şi se oferă să-l ajute. Dar omul acesta are în ochi o bârnă! Cum să vadă el să-l ajute pe cel cu un pai în ochi, când el însuşi nu poate vedea din cauza bârnei din ochiul lui! Lecţia evidentă care se desprinde de aici este că învăţătorul nu va putea scoate în evidenţă lacunele din viaţa elevilor săi, dacă el însuşi va avea acele lacune, în formă exagerat de mare, în propria sa viaţă, dar va fi orb faţă de aceste lacune. Dacă dorim să-i ajutăm pe alţii, viaţa noastră trebuie să fie mai întâi pusă în ordine. Altfel, ni se va spune: „Doctore, vindecă-te pe tine însuţi!"

A patra ilustraţie folosită de Domnul se referă la pom şi roadele sale. Un pom dă roade, şi bune, şi rele, în funcţie de ceea ce se găseşte în el. Noi judecăm un pom după soiul şi calitatea fructelor pe care le rodeşte. Tot aşa este şi în domeniul uceniciei. Un om care este curat din punct de vedere moral şi sănătos spiritual va putea da roade de binecuvântare pentru alţii, din comoara bună a inimii sale. Pe de altă parte, un om care este necurat în esenţa lui va scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.

Astfel în versetele 39-45 Domnul le spune ucenicilor Săi că în misiunea lor va prima caracterul. Ceea ce suntem este mai important decât tot ce am putea rosti sau face. Rezultatul final al slujirii ucenicilor va fi determinat de ceea ce sunt ei în realitate.

„De ce-mi ziceţi: «Doamne, Doamne!» şi nu faceţi ce spun Eu?" Cuvântul Domn înseamnă Stăpân; înseamnă că El are autoritatea deplină asupra vieţilor noastre; înseamnă că noi suntem ai Lui şi că suntem obligaţi să facem tot ce ne spune El. A-L numi Domn dar a nu-L asculta este o contradicţie de o imensă absurditate. Nu este de ajuns să rosteşti cu buzele că-L recunoşti ca Domn. Adevărata dragoste şi credinţa autentică presupun ascultare. Nu-L iubim şi nu credem cu adevărat în El, dacă nu facem ceea ce ne spune El. Mă numiţi „Calea", dar nu Mă umblaţi; Mă numiţi „Viaţa", dar nu Mă trăiţi; Mă numiţi „Stăpân", dar nu Mă ascultaţi; Dacă vă condamn, să nu daţi vina pe Mine. Mă numiţi „Pâinea", dar nu Mă mâncaţi; Mă numiţi „Adevărul", dar nu Mă credeţi; Mă numiţi „Domn", dar nu Mă slujiţi. Dacă vă condamn, să nu daţi vina pe Mine. - Geoffrey O 'Ham

Pentru a sublinia şi mai mult importanţa acestui adevăr, Domnul ne oferă parabola a doi zidari. Noi aplicăm de obicei această istorioară la evanghelie, afirmând că omul înţelept îl înfăţişează pe cel care crede şi este mântuit; în schimb, cel nechibzuit îl reprezintă pe cel care-L respinge pe Cristos şi este pierdut. Desigur, aceasta e o aplicaţie valabilă. Dar dacă vom interpreta istoria în contextul ei, vom constata că există sensuri mai profunde.

Omul înţelept este cel care vine la Cristos (mântuirea), care aude cuvintele Sale (învăţătura) şi le împlineşte (ascultarea). El este cel care îşi construieşte viaţa pe acele principii de ucenicie creştină ce sunt expuse în capitolul de faţă. Aşa trebuie să fie clădită o viaţă. Când casa respectivă va fi lovită de şuvoaie şi inundaţii, ea va rămâne în picioare, deoarece îşi are temelia pe stâncă, adică pe Cristos şi pe învăţăturile Sale. Versiunea din textul critic („bine zidită") ce apare în majoritatea traducerilor engleze scapă sensul adevărat al versetului. Nu cum ne clădim viaţa are importanţă, ci pe cine (adică pe Cristos)!

Omul nechibzuit este cel care aude (învăţătura) dar nu pune în practică această învăţătură (neascultare). El îşi zideşte viaţa pe ceea ce crede el că va fi cel mai bun material, urmând principiile carnale ale acestei lumi. Când se vor năpusti vijeliile vieţii, casa lui, care nu are temelie, va fi clătinată şi măturată de la locul ei. Sufletul lui s-ar putea să fie salvat, dar viaţa sa va fi o pierdere.

Omul înţelept este cel care e sărac, flămând, care plânge .şi este prigonit - suferind toate acestea din cauza Fiului Omului. Lumea va numi un astfel de om prost. Isus îl numeşte însă înţelept.

Omul nechibzuit este cel bogat, cel care se ospătează şi trăieşte numai în lux, care râde cu poftă şi se bucura de popularitatea tuturor. Lumea îl numeşte înţelept, dar Isus îl numeşte nechibzuit.

A. Vindecarea robului sutaşului (7:1-10)

La încheierea discursului Său, Isus a părăsit mulţimile şi a intrat în Capernaum. Acolo a fost asaltat de bătrânii iudeilor, care veniseră să ceară ajutor pentru robul unui sutaş. Se pare că acest sutaş se purta deosebit de atent cu evreii, întrucât le construise chiar o sinagogă. Ca toţi sutaşii din Noul Testament, el este prezentat într-o lumină favorabilă (Luca 23:47;Fapte 10:1-48).

Mărinimia de care a dat dovadă stăpânul acesta faţă de robul său a fost ieşită din comun. Întrucât robul era prea bolnav ca să se poată deplasa, sutaşul i-a rugat pe bătrânii evreilor să-L implore pe Isus să-l vindece. Din textul Scripturii, reiese că acest ofiţer roman este singurul care a solicitat de la Isus o binecuvântare pentru un rob.

Bătrânii evreilor s-au aflat într-o poziţie jenantă. Deşi ei înşişi nu credeau în Isus, prietenia lor cu sutaşul i-a determinat să se adreseze lui Isus, în nevoia lor. Despre sutaş au afirmat că este vrednic. Dar când sutaşul s-a întâlnit cu Isus, a afirmat: „Nu sunt vrednic", adică „Nu sunt suficient de important".

Conform evangheliei după Matei, sutaşul s-a dus direct la Isus. Aici în Luca însă i-a trimis pe bătrâni. Ambele versiuni sunt corecte. Mai întâi, i-a trimis pe bătrâni, apoi s-a dus el însuşi la Isus. Smerenia şi credinţa sutaşului sunt cu totul remarcabile. El nu s-a considerat pe sine vrednic ca Isus să-i păşească pragul casei sale. Nici nu s-a considerat vrednic să vină la Isus în persoană. Dar a avut credinţa că Isus va putea să vindece fără să fie prezent cu trupul. Un cuvânt din partea Lui - asta era tot ce se cerea pentru ca robul său să fie vindecat.

Sutaşul a continuat, explicând că el ştie cum funcţionează autoritatea şi responsabilitatea. Era un domeniu în care avea multă experienţă. El însuşi se afla sub autoritatea guvernului roman şi răspundea de executarea ordinelor emise de acesta. În plus, avea soldaţi sub comanda lui, care ascultau imediat de poruncile lui. Sutaşul şi-a dat seama că Isus avea aceeaşi autoritate asupra bolilor pe care o avea guvernul roman asupra sa şi pe care el o deţinea asupra subalternilor lui.

Nu e de mirare că Isus S-a minunat de credinţa acestui sutaş ne-evreu. Nimeni din Israel nu mai făcuse o mărturisire atât de îndrăzneaţă cu privire la autoritatea absolută a lui Isus. O credinţă atât de mare nu putea rămâne nerăsplătită. Când s-au întors în casa sutaşului, au constatat că robul era perfect vindecat. Aici întâlnim unul din cele două cazuri în care ni se spune că Isus S-a minunat El S-a minunat de credinţa acestui sutaş ne-evreu şi S-a minunat de necredinţa Israelului (Marcu 6:6).

B. Învierea fiului văduvei (7:11-17)

Nain era un orăşel situat la sud-vest de Capemaum. Pe când Se apropia Isus de el, a văzut un cortegiu funerar părăsind oraşul. Singurul fiu al unei văduve decedase. Domnul a avut milă de văduva îndurerată. Atingând catafalcul pe care era purtat trupul neînsufleţit al băiatului - probabil, cu scopul de a opri înaintarea cortegiului - Isus i-a poruncit tânărului să se ridice. Imediat viaţa a revenit în trupul său neînsufleţit şi tânărul s-a ridicat în capul oaselor. Astfel Cel care este Domn şi peste moarte, şi peste boală i-a redat pe fiu, viu, mamei sale.

Oamenii au fost cuprinşi de spaimă, la vederea acestui miracol nemaipomenit: învierea unui mort. Ei au crezut că Domnul Isus este un mare profet, trimis de Dumnezeu. Dar când au spus: „Dumnezeu a cercetat pe poporul Său", ei nu şi-au dat, probabil, seama că Isus însuşi este Dumnezeu." Mai degrabă, ei au considerat că minunea este dovada faptului că Dumnezeu acţiona în mijlocul lor, într-o manieră impersonală. Relatarea lor privitoare la această minune s-a răspândit prin toate împrejurimile.

În textul scris cu mână de medic al Doctorului Luca găsim consemnate trei cazuri de vindecare de către Isus a unor copii singuri la părinţii lor: fiul văduvei, fiica lui Iair (8:42); şi copilul posedat de demoni (9:38).

C. Fiul Omului îşi asigură predecesorul (7:18-23)

Vestea despre minunile săvârşite de Isus a ajuns la urechile lui Ioan Botezătorul, în închisoarea din castelul Machaerus, pe malul de răsărit al Mării Moarte. Dacă Isus era într-adevăr Mesia, de ce nu-Şi exercita puterea, eliberându-l pe Ioan din mâinile lui Irod? Şi astfel Ioan i-a trimis pe doi dintre ucenicii lui să-L întrebe pe Isus dacă este cu adevărat Mesia sau dacă Cristosul avea să vină mai târziu. Poate ni se pare ciudat faptul că Ioan a pus la îndoială că Isus este Mesia. Dar să nu uităm că până şi cei mai mari stâlpi ai credinţei suferă uneori scurte alunecări de la credinţă. Apoi mai este şi explicaţia deprimării sufleteşti în care poate cădea cineva, în urma suferinţei fizice.

Isus a răspuns la întrebarea lui Ioan amintindu-i că El făcea minuni de genul celor pe care profeţii au spus că le va face Mesia (Isa 35:5,6;61:1). Apoi El a adăugat, ca un fel de postscript: „Binecuvântat este cel ce nu se poticneşte din pricina Mea." Aceasta ar putea fi interpretată ca un fel de mustrare; Ioan se poticnise de eşecul aparent al lui Isus de a prelua prerogativele puterii şi de a se arăta oamenilor în maniera anticipată şi dorită de ei. Cuvintele mai pot fi interpretate însă şi ca un îndemn adresat lui Ioan să nu se lase de credinţă. Iată ce spune C.G. Moore în această privinţă:

Nu ştiu să existe ceasuri mai cumplite pentru credinţă decât acelea în care Isus a înmulţit semnele puterii Sale, refuzând apoi să folosească această putere...

E nevoie de mult har să auzi. cum solii tăi îţi spun, la întoarcerea de la Isus: „Da, El are toata puterea şi tot ce ai gândit tu, dar nu a scos nici o vorbă prin care să se înţeleagă că te va scoate din închisoare..." Nici o explicaţie. Credinţa e întărită, dar uşile închisorii rămân zăvorâte. Şi pe deasupra, mesajul: „Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire." Asta e totul!

Indiferent ce i-ar fi spus Isus în particular lui Ioan, în public nu a avut decât laude la adresa lui. Când oamenii s-au dus în număr mare în pustiul din apropierea Iordanului, ce s-au aşteptat să vadă? Un oportunist şovăielnic, lipsit de coloana vertebrală? Nimeni nu l-a putut acuza pe Ioan că este o trestie clătinată de vânt.

S-au aşteptat ei oare să vadă un playboy hollywoodian, îmbrăcat după ultimul răcnet al modei şi trăind o viaţă de lux? Nu, căci acest gen de om trăieşte la curţile regale, căutând să beneficieze de toate plăcerile palatului şi să stabilească cât mai multe contacte, pentru profitul şi gratificarea dorinţelor lui.

Mai degrabă, oamenii au ieşit să vadă un profet - întruchiparea conştiinţei - care vestea cuvântul lui Dumnezeu, indiferent cât l-ar fi costat. Într-adevăr, Ioan era mai mult decât un profet.

El însuşi a fost subiectul unei profeţii, şi a avut privilegiul unic de a-L prezenta pe Rege. Isus a citat din Maleahi 3:1, pentru a arăta că Ioan fusese făgăduit în Vechiul Testament, dar, procedând astfel, El a făcut o interesantă schimbare de pronume. La Maleahi 3:1 citim astfel: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea" Dar Isus l-a citat în felul următor: „Iată, îl trimit, înaintea feţei Tale pe solul Meu, care îţi va pregăti calea înaintea Ta." „Înaintea Mea" a devenit acum „Înaintea Ta." Iată cum explică Godet această schimbare:

În viziunea profetului, Cel care trimitea şi Cel înaintea cui se pregătea calea sunt una şi aceeaşi persoană, Iehova. De unde şi cuvintele: Înaintea Mea din Maleahi. Dar pentru Isus, care, atunci când se referă la El niciodată nu se confundă cu Tatăl, s-a simţit necesitatea unei distincţii. Nu Iehova vorbeşte despre Sine, ci Iehova vorbeşte despre Isus, de unde şi cuvintele înaintea Ta. Ceea ce înseamnă că, aşa cum arată citatul de mai sus, în concepţia profetului, cât şi a lui Isus, apariţia lui Mesia este apariţia lui Iehova."

Isus a continuat să-l laude pe Ioan, afirmând că între cei născuţi din femeie nu era un profet mai mare ca Ioan. Această superioritate nu s-a referit la caracterul său personal, ci la poziţia sa de premergător al lui Mesia. Au existat oameni mai mari decât Ioan în ce priveşte râvna, onoarea şi devotamentul. Dar nici unul nu a avut privilegiul de a vesti venirea Regelui. În privinţa aceasta, Ioan a fost unic. Totuşi, Domnul a adăugat că cel mai mic din împărăţia lui Dumnezeu este mai mare decât Ioan.

În acest verset vorbitorul este tot Isus, care prezintă modul în care a fost primită propovăduirea lui Ioan. Oamenii de rând şi cei care recunoşteau că sunt păcătoşi s-au pocăit şi au fost botezaţi în Iordan. Crezând mesajul lui Ioan şi punându-l în practică, ei au dat dreptate lui Dumnezeu, adică au considerat că e drept ca El să ceară ca israeliţii să se pocăiască mai întâi, abia după aceea fiind posibil ca Cristos să domnească peste ei.

E. Fiul Omului critică generaţia din timpul Său (7:30-35)

Fariseii şi învăţătorii legii au refuzat să se supună botezului lui Ioan şi astfel au respins programul conceput de Dumnezeu spre bunăstarea lor. În realitate, generaţia din care făceau ei parte, ca lideri, nu putea fi mulţumită. Isus i-a asemănat pe oamenii din această generaţie cu nişte copii care cântau din fluier în piaţă. Ei nu voiau să cânte nici de nuntă, nici de înmormântare. Erau nişte oameni perverşi, îndărătnici, imprevizibili şi refractari. Indiferent ce lucrare ar fi săvârşit Dumnezeu în mijlocul lor, ei o respingeau. Ioan Botezătorul le-a dat o pildă de austeritate, ascetism şi lepădare de sine. Dar ei au respins această pildă, criticându-l pe Ioan şi spunând că e posedat de demoni. Fiul lui Dumnezeu a mâncat şi a băut cu vameşii şi păcătoşii, adică S-a identificat cu cei pe care a venit El să-i binecuvânteze. Dar nici de data asta fariseii n-au fost mulţumiţi, numindu-L pe Isus un om mâncăcios şi băutor de vin. Lor nu le trebuia nici postul, nici ospăţul, nici înmormântarea, nici nunta, nici Ioan, nici Isus - nimic şi nimeni nu putea să-i satisfacă! Iată ce spune Ryle:

Trebuie să renunţăm la ideea de a încerca să-i mulţumim pe toţi. Este un lucru imposibil de realizat - o totală pierdere de timp. Trebuie să ne mulţumim să umblăm pe urmele lui Cristos, lăsând lumea să spună ce vrea. Căci orice am face, niciodată n-am mulţumi-o, nici nu am reduce la tăcere remarcile răutăcioase ale lumii.

Mai întâi, lumea i-a băgat de vină lui Ioan Botezătorul şi apoi binecuvântatului Domn. Lumea va continua să caute nod în papură ucenicilor Domnului, atâta timp cât va mai rămâne măcar unul din ei pe acest pământ.

„Totuşi înţelepciunea a fost îndreptăţită de către toţi copiii ei." Înţelepciunea îl reprezintă aici chiar pe Mântuitorul. Mica minoritate de ucenici care îl onorează pe El sunt copiii înţelepciunii. Chiar dacă marea majoritate a oamenilor îl respinge pe El, totuşi adepţii Săi adevăraţi vor adeveri afirmaţiile Sale prin vieţi pline de iubire, sfinţenie şi devotament.

În incidentul care urmează găsim o ilustrare a înţelepciunii justificate de unul din copiii ei, adică de femeia păcătoasă. După cum s-a exprimat foarte apăsat Dr. H.C. Wooring, „Când Dumnezeu nu-i poate face pe liderii religioşi să-L aprecieze pe Cristos, atunci El se îndreaptă spre prostituate, dându-le acestora prilejul să-L onoreze." Simon Fariseul îl invitase pe Isus acasă la el, să mănânce cu el, poate din curiozitate sau animat de gânduri ostile.

În acelaşi timp a intrat în încăpere o femeie păcătoasă. Nu ştim cine a fost. Tradiţia conform căreia ar fi fost Maria Magdalena nu-şi găseşte temei în Scriptură. Femeia a adus un vas de alabastru cu parfum. Cum stătea Isus întins, cu capul lângă masă, ea s-a aşezat la picioarele Lui. Apoi i-a spălat picioarele cu lacrimile ei, le-a şters cu părul ei şi le-a sărutat de multe ori. Apoi le-a uns cu parfumul costisitor. O asemenea închinare şi jertfă a relevat convingerea ei că nici o jertfă nu era prea mare pentru Isus.

Atitudinea lui Simon a fost însă diametral opusă. În concepţia lui, profeţii, de genul fariseilor, trebuiau să stea departe de păcătoşi. Or, şi-a zis el, dacă Isus ar fi cu adevărat un profet, n-ar lăsa o păcătoasă să manifeste atâta afecţiune pentru El.

G. Parabola celor doi datornici (7:40-50)

Isus i-a citit lui Simon gândurile şi l-a întrebat dacă poate să-i spună ceva. Cu neîntrecută măiestrie, Domnul a povestit istorioara cu creditorul şi cei doi datornici ai săi. Unul îi datora cinci sute de dinari iar celălalt cincizeci. Fiindcă nici unul nu avea cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi, ştergându-le datoriile. În acest punct Isus l-a întrebat pe Simon care datornic îl iubea mai mult pe cămătar. Fariseul a răspuns corect: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult" Recunoscând acest lucru, fariseul s-a auto-condamnat, aşa cum reiese din cuvintele rostite în continuare de Isus.

Din clipa în care a intrat Isus în casă, femeia L-a copleşit cu afecţiunea ei. În contrast puternic cu aceasta, fariseul l-a acordat lui Isus o primire foarte rece, neocupându-se nici măcar de chestiunile elementare de curtoazie practicată în acea cultură, cum ar fi spălarea picioarelor musafirului, sărutul oferit lui şi ungerea capului cu untdelemn. Motivul pentru care femeia a procedat aşa cum a procedat a fost faptul că ea ştia că i s-a iertat mult, în vreme ce Simon nu considera că fusese un mare păcătos. „Dar cui i se iartă puţin, iubeşte puţin."

Isus nu a sugerat că fariseul nu era un mare păcătos. Mai degrabă, El a subliniat că Simon nu a recunoscut niciodată că marea lui vinovăţie a fost iertată. Dacă ar fi recunoscut, atunci şi Simon L-ar fi iubit pe Domnul la fel de profund ca prostituata. Cu toţii suntem mari păcătoşi. Cu toţii putem trăi experienţa unei mari iertări. Cu toţii putem să-L iubim mult pe Domnul.

Isus i-a făcut atunci cunoscut femeii, în public, că păcatele i-au fost iertate. Ea nu a fost iertată din cauza iubirii ei pentru Cristos, ci iubirea ei a fost urmarea faptului că a fost iertată. Ea a iubit mult pentru că i s-a iertat mult. Isus a profitat de acest prilej pentru a anunţa în public iertarea păcatelor ei.

Ceilalţi musafiri au pus la îndoială, în cugetul lor, dreptul lui Isus de a ierta păcatele. Inima firească urăşte harul. Dar Isus a asigurat-o pe femeie că credinţa ei a mântuit-o şi i-a spus să plece în pace. Iată un lucru pe care nu-l pot realiza psihiatrii. Poate că ei reuşesc să alunge sentimentele de vinovăţie, prin explicaţiile lor sofisticate, dar ei nu vor putea dărui nimănui niciodată bucuria şi pacea pe care numai Isus le poate dărui.

Conduita Domnului nostru prin faptul că a mâncat la masa acestui fariseu a fost greşit interpretată de unii creştini, care încearcă să apere practica de a menţine relaţii intime cu oameni neîntorşi la Dumnezeu, de a participa la distracţiile lor şi de a se complace în plăcerile lor. Iată avertismentul pe care ni-l dă Ryle în această privinţă:

Cei care recurg la acest argument trebuie să-şi amintească purtarea Domnului nostru cu acest prilej. El făcea lucrarea Tatălui Său, atunci când stătea la masă în casa fariseului. El a depus mărturie împotriva păcatelor care îl înfăşurau pe acesta. El i-a explicat fariseului natura adevăratei iertări a păcatelor şi secretul adevăratei iubiri pentru Domnul. El a declarat natura mântuitoare a credinţei. Dacă creştinii care susţin că este bine să ai relaţii apropiate cu cei nemântuiţi vor vizita casele acestora în duhul de care era cuprins Domnul nostru şi vor vorbi şi se vor comporta ca El, atunci n-am nimic împotriva continuării acestei practici. Întrebarea se pune: vorbesc şi se comportă ei la mesele prietenilor lor neconvertiţi cum s-a comportat şi a vorbit Isus la masa lui Simon? Este o întrebare la care ar trebui neapărat să răspundă.

H. Nişte femei îl slujesc pe Isus

E bine să reamintim că evangheliile conţin doar câteva incidente din viaţa şi lucrarea Domnului Isus. Duhul Sfânt a selectat subiectele pe care le-a considerat necesare pentru a fi incluse, trecând însă peste multe altele. Aici găsim simpla afirmaţie că Isus a slujit cu ucenicii Săi în toate oraşele şi satele din Galileea. Pe când propovăduia El şi răspândea vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, I se slujea şi Lui, prin faptul că I se asigura masa şi casa, de către femeile care fuseseră binecuvântate de El. Aşa avem pilda Mariei numită Magdalena. Unii cred că ea era o doamnă distinsă din Magdala (Migdol). În orice caz, ea fusese izbăvită în chip minunat de şapte demoni. Apoi era Ioana, al cărei soţ era administratorul lui Irod. O alta era Suzana şi mai existau şi altele. Dragostea şi ataşamentul lor faţă de Domnul nu au rămas neobservate sau neconsemnate. Ele nu şi-au dat, probabil, seama că despre fapta lor generoasă de a împărţi cu Isus bunurile lor, oferindu-i ospitalitate, vor citi creştinii din toate veacurile viitoare.

Subiectul misiunii Domnului a fost vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, împărăţia lui Dumnezeu înseamnă acel tărâm, vizibil sau invizibil, în care domnia lui Dumnezeu este recunoscută. Matei foloseşte expresia „Împărăţia cerurilor", dar în principal este aceeaşi idee, anume că „Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor" (Daniel 4:17) sau că „Cerul stăpâneşte" (Daniel 4:26).

În Noul Testament găsim mai multe etape de dezvoltare a împărăţiei:

1. Mai întâi, împărăţia a fost vestită de Ioan Botezătorul, ca fiind aproape (Matei 3:1,2).

2. Apoi împărăţia a fost prezentă în chip real în Persoana Regelui („Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru", Luca 17:21, versiunea JND). Isus răspândea vestea bună a împărăţiei. El S-a oferit pe Sine ca Rege al Israelului (Luca 23:3).

3. Apoi vedem împărăţia lui Dumnezeu respinsă de naţiunea Israel (Luca 19:14;Ioan 19:15).

4. Astăzi împărăţia este în faza ei tainică (Matei 13:11). Cristos Regele lipseşte pentru o vreme, dar domnia Lui este recunoscută şi acceptată în inimile unor oameni de pe pământ. Într-o anumită privinţă, împărăţia în faza ei de astăzi îi cuprinde pe toţi cei care se mulţumesc doar să rostească cu buzele că acceptă domnia lui Dumnezeu, chiar dacă nu sunt convertiţi cu adevărat. Această sferă a mărturisirii exterioare se

poate observa în parabola semănătorului şi a seminţei (Luca 8:4-15), în parabola grâului şi a neghinei (Matei 13:24-30) şi în parabola năvodului (Matei 13:47-50). Dar într-un sens mai real şi mai profund, împărăţia îi cuprinde doar pe cei care au fost convertiţi (Matei 18:3) sau născuţi din nou (Ioan 3:3). Aceasta este sfera realităţii lăuntrice. (Vezi diagrama de la explicaţia textului Matei 3:1,2.)

5. Împărăţia va fi întemeiată într-o zi în chip real, aici pe pământ, şi Domnul Isus va domni timp de o mie de ani ca Rege al regilor şi Domn al domnilor (Apocalipsa 11:15;19:16;20:4).

6. Faza finală este ceea ce s-a numit împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos (2Petru 1:11). Aceasta e împărăţia în eternitate.

I. Parabola semănătorului (8:4-15)

Parabola semănătorului descrie împărăţia în aspectul ei actual. Ea ne învaţă că împărăţia lui Dumnezeu cuprinde şi mărturisirea de credinţă, şi realitatea propriu-zisă. De asemenea ea formează baza unui avertisment foarte serios cu privire la modul în care auzim cuvântul lui Dumnezeu. Nu este lucru de şagă să auzi predicându-se şi predându-se Scriptura. Cei care aud devin mai încărcaţi de responsabilitate decât au fost oricând până atunci. Dacă dau din umeri, respingând mesajul sau cred că ascultarea de el este facultativă, o fac spre pierderea lor. Dar dacă aud mesajul şi ascultă de el, se transpun în situaţia de a primi în continuare şi mai multă lumină de la Dumnezeu. Parabola a fost rostită aici în faţa unei mari mulţimi, dar explicată ulterior numai ucenicilor.

Parabola se refera la un semănător, la sămânţa lui, la cele patru soiuri de teren în care a fost sădită sămânţa şi la patru rezultate.

SOLUL	REZULTATUL
1. lângă drum	sămânţa călcată în picioare şi mâncată de păsări
2. sol pietros	Sămânţa s-a uscat, pentru că nu avea umezeală.
3. terenul cu spini	Sămânţa invadată şi înecată de spini.
4. pământul bun	Fiecare sămânţă a rodit o sută de boabe.

Domnul Şi-a încheiat parabola cu cuvintele: „Cine are urechi de auzit să audă!"

Cu alte cuvinte, când auzi cuvântul lui Dumnezeu ia seama la modul în care-l receptezi. Pentru ca sămânţa să dea rod, trebuie să cadă în pământ bun.

Când ucenicii L-au întrebat care este semnificaţia acestei parabole, Domnul le-a explicat că tainele împărăţiei lui Dumnezeu nu vor fi înţelese de toţi. Pentru că ucenicii erau dispuşi să creadă şi să pună în aplicare cele auzite, ei aveau să primească capacitatea de a înţelege învăţăturile lui Cristos. Dar Isus a prezentat în mod intenţionat multe adevăruri sub formă de parabole, pentru ca cei care nu erau pătrunşi de o dragoste adevărată pentru El să nu înţeleagă; pentru că, deşi vedeau, să nu vadă şi deşi auzeau, să nu înţeleagă. Într-o privinţă, ei vedeau şi auzeau. De pildă, ei erau conştienţi că Isus le-a vorbit despre un semănător şi sămânţa lui. Dar ei nu au înţeles sensul mai profund al ilustraţiei. Ei nu şi-au dat seama că inimile lor erau împietrite, nepocăite şi că erau un sol plin de spini, că nu beneficiau de cuvântul pe care l-au auzit.

Domnul a explicat parabola doar ucenicilor, deoarece aceştia acceptaseră deja învăţătura care li se vestise şi astfel erau gata să primească în continuare. Isus a explicat că sămânţa este cuvântul lui Dumnezeu, adică adevărul lui Dumnezeu propria Sa învăţătură.

Ascultătorii de genul solului de pe marginea drumului au auzit cuvântul, dar numai într-o manieră superficială. Acesta a rămas la suprafaţa vieţii lor, ceea ce a dat prilej diavolului (întruchipat prin păsările cerului) să vină şi să răpească cuvântul.

Ascultătorii cu sol pietros au auzit şi ei cuvântul, dar nu i-au permis acestuia să-i zdrobească, să-i frângă. Ei au rămas nepocăiţi. Sămânţa nu a avut parte de nici o încurajare (umezeală) şi, prin urmare, s-a ofilit şi a murit. Poate că ei au făcut la început o mărturisire de credinţă, dar aceasta nu a fost însoţită de realitate. Se părea că este viaţă în ei, dar dincolo de pojghiţa subţire de la suprafaţă cuvântul nu prinsese rădăcini. Când au venit necazurile, ei au abandonat profesiunea lor de credinţă.

Ascultătorii din categoria solului cu spini au înaintat bine o vreme, dar până la urmă s-a dovedit că nici ei nu erau credincioşi autentici, întrucât n-au rămas statornici. Grijurile, bogăţiile şi plăcerile vieţii au pus stăpânire pe ei iar cuvântul a fost înăbuşit şi anihilat.

Pământul bun îi reprezintă pe credincioşii adevăraţi, ale căror inimi au fost nobile şi bune. Ei nu s-au mulţumit să primească cuvântul, ci l-au lăsat să le modeleze viaţa. Ei au fost astfel maleabili şi ascultători, lăsându-se să fie învăţaţi şi dezvoltându-şi un caracter cu adevărat creştin şi dând roadă pentru Dumnezeu. Iată cum rezumă Darby mesajul acestui pasaj:

Dacă, după ce am auzit, eu posed ceea ce am auzit, nu doar bucurându-mă pentru că l-am primit, ci însuşindumi-l, atunci el devine o parte din însăşi substanţa sufletului meu şi în acest caz voi continua să primesc; căci atunci când adevărul a devenit substanţă în sufletul meu, există capacitatea de a primi şi mai mult.

La prima vedere, nu pare să existe o legătură evidentă între pasajul acesta şi cel anterior. În realitate, însă, firul gândirii este neîntrerupt. Mântuitorul continuă să sublinieze importanţa ca ucenicii Săi să pună în practică învăţăturile Sale. El Se aseamănă pe Sine cu un om care a aprins o lampă, nu pentru a o aşeza sub un vas sau sub pat, ci pe un sfeşnic, ca toţi să vadă lumina. Învăţându-i pe ucenici principiile împărăţiei lui Dumnezeu, Domnul Isus a aprins de fapt o lampă. Ce trebuia acum să facă ei cu această lampă?

Mai întâi de toate, trebuiau să n-o acopere cu un vas. La Matei 5:15,Marcu 4:21 şi Luca 11:33 (în versiunea King James), vasul este numit baniţă. Desigur este o unitate de măsură, folosită în comerţ. Deci ascunderea lămpii sub o baniţă ar putea însemna să permiţi ca mărturia ta să fie năpădită şi umbrită de agitaţia vieţii afacerilor. Mai bine ar fi să pui lampa deasupra baniţei, adică, să practici creştinismul în piaţă şi să foloseşti afacerile (serviciul financiar sau comercial în care eşti angajat) ca amvon de la care să propovăduieşti evanghelia.

În al doilea rând, ucenicul nu trebuie să ascundă lampa sub pat. Patul se referă la odihnă, confort, lene sau complacere. O, cât de mult pot împiedica acestea lumina să strălucească! Ucenicul trebuie să aşeze lampa într-un sfeşnic. Cu alte cuvinte, el trebuie să trăiască şi să predice adevărul în aşa fel încât toţi să poată vedea.

Versetul 17 pare să sugereze că dacă vom permite mesajului să fie îngrădit, din pricina afacerilor noastre sau a lenei, neglijenţa, nepăsarea şi eşecul nostru se vor vedea limpede. Ascunderea adevărului va fi descoperită iar păstrarea sa sub taină va ieşi la lumină.

Prin urmare, trebuie să fim atenţi la modul în care auzim. Dacă suntem fideli, împărtăşind adevărul şi altora, atunci Dumnezeu ne va descoperi şi alte adevăruri, şi mai profunde. Pe de altă parte, dacă nu suntem pătrunşi de râvna evangheliei, Dumnezeu ne va lua şi adevărul pe care credem că-l posedăm. Vom pierde tot ceea ce nu întrebuinţam, după cum s-a exprimat şi G.H. Lang:

Ucenicii au ascultat cu o minte dornică să înţeleagă şi dispusă să creadă şi să asculte. Ceilalţi au auzit fie cu nepăsare, fie din curiozitate, fie cu un sentiment de îndârjire. Celor din prima categorie avea să li se dea învăţături în continuare, în schimb de la cei din urmă avea să fie luate până şi cunoştinţele pe care păreau că le posedă.

Trebuie să împărtăşim, dacă dorim să păstrăm bunurile primite de sus. Încetând să dăruim, vom înceta să primim - Aceasta este legea iubirii. - R. C. Trench

K. Cine sunt adevăraţii fraţi şi adevărata mama a lui Isus

În acest punct al discursului Său, lui Isus I s-a spus că mama şi fraţii Lui aşteaptă să-L vadă. Din cauza mulţimii, ei nu au putut să se apropie de El. Răspunsul Domnului a reliefat că adevărata relaţie cu El nu depinde de legăturile naturale, de sânge, ci de ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu. El îi recunoaşte de membri ai familiei Sale pe toţi cei care se cutremură în faţa cuvântului, îl primesc cu smerenie şi ascultă de el implicit. Nici o mulţime de oameni nu poate împiedica familia Lui spirituală de a fi primită de El în audienţă.

În restul acestui capitol Îl vedem pe Isus exercitându-Şi prerogativele de Domn asupra elementelor naturii, asupra demonilor, asupra bolii şi chiar asupra morţii. Toate acestea ascultă de El şi se supun la cuvântul Lui - numai omul refuză să facă acest lucru!

Marea Galileii e cunoscută pentru furtunile care se iscă aproape din senin, făcând navigaţia foarte periculoasă. Totuşi, e posibil ca această furtună să fi fost de origine satanică; s-ar putea să fi fost o tentativă din partea Satanei de a-L distruge pe Mântuitorul lumii.

Isus dormea când a izbucnit furtuna. Faptul că El dormea atestă umanitatea Sa. Furtuna a adormit când a luat Isus cuvântul - asta atestă dumnezeirea Sa absolută.

Ucenicii L-au trezit pe Mântuitorul, exprimând teama acută că vor pieri. Cu un calm desăvârşit, Domnul a mustrat vântul şi valurile; şi toate s-au liniştit Ceea ce a făcut El cu Marea Galileii poate să facă şi cu ucenicul Său de azi, tulburat şi asaltat de furtuni.

El i-a întrebat pe ucenici: „Unde vă este credinţa?" Ei nu trebuiau să se îngrijoreze. Ei nu aveau nevoie să-L trezească. „Nici o apă nu poate înghiţi corabia în care Se află Stăpânul oceanelor, al pământului şi al cerurilor." A fi cu Cristos în corabie înseamnă a fi în absolută siguranţă, ferit de orice primejdii.

Ucenicii nu au apreciat pe deplin gradul puterii Stăpânului lor. Modul lor de a-L înţelege era defectuos. Ei s-au minunat că elementele naturii au ascultat de El. În furtunile vieţii, adesea cădem pradă disperării. Apoi, când ne vine Domnul în ajutor, suntem uimiţi să vedem anvergura puterii Sale. Şi ne întrebăm de ce nu ne-am încrezut în El şi mai mult.

M. Vindecarea îndrăcitului din Gadara (8:26-39)

Când Isus cu ucenicii Săi au ajuns de cealaltă parte a lacului (numit Marea Galileii), s-au aflat în ţinutul gadarenilor. Ei au fost întâmpinaţi de un om posedat de demoni. Matei menţionează doi demonizaţi, în vreme ce Marcu şi Luca se referă doar la unu. Aceste aparente discrepanţe ar putea indica faptul că au existat două ocazii separate sau că autorul de faţă a prezentat relatarea mai pe larg. Acest caz de posesiune demonică o făcea pe victimă să se dezbrace de haine, să fugă de societate şi să trăiască în morminte.

Când L-a văzut pe Isus, L-a implorat să-l lase în pace. Desigur, duhul necurat din el vorbea prin gura acestui om nenorocit.

Posesiunea demonică este o realitate. Demonii aceştia nu erau doar nişte influenţe rele, ci erau fiinţe supranaturale care locuiau în om, controlându-i gândurile, vorbirea şi comportamentul. Aceşti demoni l-au făcut pe om să fie deosebit de violent - până acolo încât atunci când a fost cuprins de aceste convulsii violente, a rupt lanţurile care aveau menirea să-l ţină în frâu şi a fugit în pustiu. Faptul nu trebuie să ne mire, dacă realizăm că în el au locuit suficienţi demoni ca să distrugă circa două mii de porci (vezi Marcu 5:13).

Omul se numea legiune, deoarece era posedat de o legiune de demoni. Aceşti demoni îl recunoşteau pe Isus ca Fiul Dumnezeului Celui Prea înalt. Ei mai ştiau şi aceea că pierzarea şi condamnarea lor erau inevitabile şi că El avea să le aducă la îndeplinire. Dar ei căutau să obţină un răgaz, implorându-L să nu le poruncească să plece imediat în abis.

Când au fost izgoniţi din om, au cerut permisiunea să intre într-o turmă de porci, aflată pe versantul unui munte. Cererea le-a fost acordată, urmarea fiind că porcii au alergat pe panta abruptă, căzând în lac şi înecându-se. Domnul este criticat astăzi pentru distrugerea proprietăţii altcuiva. Dar dacă crescătorii aceia de porci erau evrei, însemna că erau angajaţi într-o afacere ilegală şi necurată. Şi indiferent dacă erau evrei sau neevrei, s-ar fi cuvenit să pună mai mult preţ pe un om, decât pe două mii de porci.

Vestea s-a răspândit cu iuţeală în toată regiunea. Când s-a adunat o mare mulţime de oameni, aceştia l-au văzut pe fostul demonizat complet refăcut acum, cu mintea întreagă şi decent îmbrăcat. Gadarenii s-au supărat atât de tare încât L-au rugat pe Isus să plece de la ei. Ei aveau mai multă consideraţie pentru porcii lor, decât pentru Mântuitorul; se gândeau mai mult la scroafele lor, decât la sufletele lor. Iată ce spune Darby:

Lumea îl roagă pe Isus să plece, să fie lăsată mai departe în tihna ei. E o lume care se simte mai amenințată și mai tulburată de prezența și puterea lui Dumnezeu, decât de o legiune de diavoli. Apoi El pleacă. Omul care a fost vindecat... ar dori să stea cu El, dar Domnul îl trimite înapoi... să fie un martor al harului și puterii de care avusese el însuși parte.

N. Vindecarea incurabililor și învierea morților (8:40-56)

Isus a traversat din nou Marea Galileii, revenind pe malul ei de vest. Acolo îl aștepta o altă mulțime. Iair, dregătorul sinagogii, dorea foarte mult să-L vadă, deoarece avea o fiică aflată pe moarte. El l-a rugat fierbinte pe Isus să meargă degrabă cu el. Dar mulțimile se îmbulzeau în jurul Lui, oprindu-l înaintarea.

În mulțime se afla o femeie timidă, dar disperată, care fusese afectată de o scurgere de sânge timp de doisprezece ani. Medicul Luca recunoaște că ea și-a cheltuit toate economiile o viață întreagă, fără să fi primit ajutor real. (Marcu adaugă o remarcă oarecum neprofesională, că starea femeii s-a înrăutățit!)

Ea și-a dat seama că în Isus se afla putere capabilă s-o vindece și astfel și-a croit drum prin mulțime, ajungând până la Isus. Apoi s-a aplecat și s-a atins de poala hainei lui Isus - aceasta fiind cusătura sau tivul mantiei unui evreu (Numeri 15:38,39;Deuteronom 22:12). Imediat sângele a încetat să mai curgă iar ea a fost complet vindecată, îndată ea a încercat să se piardă în mulțime, dar fuga ei a fost oprită de întrebarea pe care i-a pus-o Isus: „Cine s-a atins de Mine?" Petru și ceilalți ucenici au considerat aceasta drept o întrebare fără sens - doar atâta lume se îmbulzea în jurul lui Isus, atingându-L și chiar Împingându-L!

Dar Isus a recunoscut o atingere care nu era ca toate celelalte. După cum s-a exprimat cineva: „Carnea se îmbulzește dar credința se atinge." El a știut că a fost atins de o credință, deoarece a simțit o scurgere de putere din El - puterea care a vindecat-o pe femeie. El a sesizat că a ieșit din El o putere. Desigur, asta nu înseamnă că acum Domnul era mai puțin puternic decât înainte, ci doar faptul că L-a costat vindecarea femeii. A fost un consum.

Femeia, când a văzut că n-a rămas ascunsă, a venit tremurând, a căzut înaintea Lui și a spus în fața întregului popor din ce cauză se atinsese de El și cum fusese vindecată numaidecât. Isus a răsplătit mărturisirea ei publică, elogiindu-i credința și rostind, în mod public, pacea Lui peste ea. Nimeni nu se atinge de Isus prin credință fără ca El să fie conștient de aceasta și fără să primească o binecuvântare de la El. Nimeni nu-L mărturisește public fără ca această mărturisire să fie întărită apoi prin asigurarea credinței.

Vindecarea femeii ce suferise de scurgere de sânge nu L-a făcut probabil să zăbovească prea mult pe Isus, dar în acest interval scurt a sosit solul cu vestea că fiica lui Iair a murit între timp și că nu mai este nevoie de serviciile învățătorului. Oamenii credeau că El poate vindeca, dar nu și învia morții.

Isus nu a trecut însă peste acest incident. El a răspuns cu cuvinte de mângâiere, încurajare și făgăduință. „Nu te teme! Crede numai și ea va fi însănătoșită."

De îndată ce a sosit El în casa lui Iair, a intrat în încăperea unde se afla fata, luându-i cu El pe Petru, Iacov și Ioan, împreună cu părinții fetei. Toți boceau, cuprinși de disperare, dar Isus le-a spus să nu plângă, deoarece fetița nu era moartă, ci dormea. Asta I-a atras batjocuri din partea lor, deoarece ei erau absolut convinși că fetița era moartă.

Întrebarea se pune: era ea cu adevărat moartă, sau dormea adânc, într-un somn asemănător unei come? Majoritatea comentatorilor susțin că era moartă. Ei subliniază că Isus a spus despre Lazăr că dormea, când acesta era mort. Sir Robert Anderson spune că fetița nu era cu adevărat moartă. Iată argumentele pe care se bazează afirmația sa:

1. Isus a spus că fetița „se va însănătoși". Cuvântul folosit de El este identic cu cel din versetul 48, unde se referă la vindecare, nu la înviere. Termenul respectiv nu apare niciodată în Noul Testament cu sensul de înviere a morților.

2. Isus a folosit un cuvânt diferit când a spus că Lazăr doarme.

3. Oamenii credeau că ea e moartă, dar Isus nu putea să-Și asume creditul pentru învierea ei din morți, când, în realitate, ea nu era decât adormită. Anderson spune că totul se rezumă la o chestiune de preferință: pe cine vrei să-l crezi. Isus a spus că doarme, ceilalți au crezut că ea e moartă.

În orice caz, Isus i-a spus: „Copilă, scoală-te!"... și fata s-a sculat numaidecât. După ce a redat-o părinților ei, Isus le-a poruncit să nu spună nimănui cele întâmplate. Pe El nu-l interesa faima, nici entuziasmul nestatornic al oamenilor, după cum nu putea aproba curiozitatea bolnăvicioasă a oamenilor.

Așa se încheie al doilea an din lucrarea publică a lui Isus. Capitolul 9 inaugurează al treilea an, prin relatarea trimiterii celor doisprezece.

O. Fiul Omului își trimite ucenicii (9:1-11)

Deși incidentul acesta se aseamănă foarte mult cu trimiterea celor doisprezece consemnată la Matei 10:1-15, există unele deosebiri semnificative. De pildă, la Matei ucenicilor li s-a spus să se ducă numai la iudei și li s-a spus să învie morții și să vindece boli. Trebuie să fi existat un motiv pentru redarea sub formă condensată a incidentului în evanghelia lui Luca, dar acest motiv nu poate fi depistat cu ușurință. Domnul nu numai că avea puterea și autoritatea de a săvârși minuni, ci, în plus, El le conferea această putere și autoritate și altora. Putere înseamnă forță, tărie sau capacitatea de a face ceva. Autoritate înseamnă dreptul de a o folosi. Întrucât nu exista încă textul integral al Bibliei, sub formă scrisă, mesajul ucenicilor a fost confirmat prin semne și minuni (Evrei 2:3,4). Dumnezeu poate, negreșit, vindeca în chip miraculos, dar dacă vindecarea trebuie să însoțească și în prezent actul propovăduirii evangheliei rămâne discutabil.

Acum ucenicii aveau prilejul să practice principiile pe care le-a imprimat Domnul în ei. Ucenicii erau chemați să se încreadă în El, când venea vorba de asigurarea nevoilor lor materiale - căci li se spusese să nu ia nici traistă, nici alimente, nici bani. Ei trebuiau să trăiască o viață de

mare simplitate - neavând nici un toiag în plus, nici o cămaşă în plus. Apoi fuseseră instruiţi să rămână în prima casă în care vor fi fost primiţi - evitând mutatul din casă în casă, în speranţa găsirii unor condiţii mai confortabile de locuit. Ei nu aveau voie să-şi prelungească şederea sau să exercite presiuni asupra celor care respingeau mesajul, ci, conform instrucţiunilor primite, trebuiau să-şi scuture praful de pe picioare, ca mărturie împotriva lor.

Se presupune că ucenicii au vestit mesajul evangheliei şi i-au vindecat pe bolnavi în Galileea. Trebuie precizat că mesajul lor era legat de împărăţie, ei având datoria să vestească tuturor că Regele era acum în mijlocul lor şi că e dispus să domnească peste un popor pocăit.

În vremea aceasta Irod Antipa era tetrarh în Galileea şi Pereea. El domnea peste o pătrime din teritoriul inclus în împărăţia tatălui său, Irod cel Mare. Irod Antipa a prins de veste că Cineva făcea minuni în teritoriul său. Imediat conştiinţa sa a fost tulburată de o serie de întrebări, căci încă îl mustra cugetul pentru ceea ce-i făcuse lui Ioan Botezătorul. Irod a fost acela care a redus la tăcere glasul neînfricat al lui Ioan, tăindu-i capul. Irod continua să fie răscolit de forţa vieţii pe care o trăise marele profet. Cine era Persoana aceasta care îl făcea pe Irod să se gândească mereu la Ioan? Unii răspândiseră zvonul că Ioan ar fi înviat din morţi.

Alţii credeau că este Ilie sau unul dintre ceilalţi profeţi din Vechiul Testament. Irod a încercat să-şi liniştească cugetul, amintindu-le oamenilor că l-a decapitat pe Ioan Botezătorul. Dar spaima din sufletul său refuza să se spulbere. Persista întrebarea: „Cine să fie acesta?" Şi astfel Irod a căutat să se întâlnească cu El, dar nu a reuşit, decât cu puţin timp înainte de răstignirea Mântuitorului.

O, ce mare e puterea unei vieţi pline de Duhul! Domnul Isus Cristos, umilul Tâmplar din Nazaret, îl făcea pe Irod să tremure, deşi acesta nu-L întâlnise niciodată. Să nu subestimăm niciodată influenţa unei persoane pline de Duhul Sfânt!

Când s-au întors apostolii, I-au prezentat direct lui Isus raportul asupra rezultatelor misiunii lor. Poate că toţi lucrătorii creştini ar trebui să adopte această metodă. De prea multe ori constatăm cum popularizarea unei lucrări trezeşte sentimente de gelozie şi dezbinare inevitabilă. După cum s-a exprimat G. Campbell Morgan:

„Preocuparea noastră exagerată pentru cifre şi date statistice trădează egocentrismul nostru, bizuirea pe firea veche, şi nu pe Duhul."

Domnul nostru i-a luat pe ucenici într-un loc pustiu din apropierea Betsaidei (care înseamnă casa pescuitului). Se pare că în vremea aceasta existau două Betsaide - una pe malul de vest al Mării Galileii şi cealaltă în partea de răsărit. Nu se cunoaşte locul exact unde au existat aceste localităţi.

Toate speranţele că vor putea petrece împreună câteva ceasuri de intimitate şi linişte s-au spulberat prin apariţia imediată a unei mulţimi mari de oameni. Dar Domnul Isus era întotdeauna accesibil. El nu a considerat sosirea mulţimii drept o întrerupere supărătoare în programul Său. El nu era niciodată atât de ocupat încât să nu poată binecuvânta. De fapt, se afirmă concret că Isus le-a primit (pe mulţimi) bine, şi le-a învăţat despre împărăţia lui Dumnezeu, vindecându-i pe cei ce aveau trebuinţă de vindecare.

Fiind pe-nserate, ucenicii au început să se agite, realizând că oamenii aceştia trebuiau hrăniţi. Dar de unde să facă rost de alimente pentru atâta amar de om? Situaţia nu putea fi rezolvată - au conchis ei. Prin urmare, I-au spus lui Isus să dea drumul mulţimilor să se ducă prin statele şi cătunele din împrejurimi, să-şi caute de-ale mâncării. Câtă asemănare între inima ucenicilor şi a noastră! Când e vorba despre noi înşine, vom spune, numaidecât, asemenea lui Petru: „Porunceşte-mi (Doamne) să vin la Tine..." Dar ce uşor e să spunem despre alţii: „Dă-le drumul să plece."

Isus nu a vrut să-i trimită în satele şi cătunele dimprejur, căci ce rost avea să se ducă ucenicii hăt departe să facă misiune, când aveau în faţa lor atâţia oameni pe care-i puteau sluji, fără să facă nici un pas? Ucenicii trebuiau să le dea de mâncare mulţimilor! Dar ei au protestat, scuzându-se că nu au decât cinci peşti şi două pâini, uitând că aveau, pe deasupra, acces liber la resursele nemărginite ale Domnului Isus.

Fără să zăbovească, Domnul i-a rugat pe ucenici să le spună celor cinci mii de bărbaţi, plus femei şi copii, să se aşeze jos. Apoi, după ce a mulţumit, a frânt pâinea şi a dat-o încontinuu ucenicilor. La rândul lor, aceştia au împărţit-o oamenilor. Şi hrana a fost îndestulătoare pentru toţi. De fapt, după ce s-au săturat, au rămas mai multe resturi decât hrana ce existase la început - îndeajuns pentru ca să se umple douăsprezece coşuri, adică câte unul pentru fiecare ucenic. Cei care vor căuta o explicaţie naturală a minunii nu vor face altceva decât să umple pagini întregi cu cuvinte fără rost!

Incidentul acesta e plin de semnificaţie, pentru ucenicii însărcinaţi cu misiunea de a evangheliza lumea. Cei cinci mii de oameni reprezintă omenirea pierdută, înfometată după pâinea lui Dumnezeu. Ucenicii îi reprezintă pe creştinii neputincioşi, care dispun de resurse aparent limitate, dar pe care nu sunt dispuşi să le împartă cu alţii. Porunca Domnului: „Daţi-le voi ceva să mănânce!" nu este altceva decât o reformulare a marii însărcinări de la Matei 28:19,20. Lecţia care se desprinde de aici este că dacă noi îi dăm lui Isus ceea ce avem. El poate înmulţi acea cantitate, indiferent cât ar fi de mică, făcând-o suficientă pentru a hrăni mulţimea mare de oameni flămânzi spiritual. Inelul acela cu diamante, poliţa aceea de asigurare, contul tău de la bancă, echipamentul sportiv - toate acestea pot fi convertite în literatură evanghelistică, care, la rândul ei, poate fi folosită pentru mântuirea multor suflete, ce vor fi, la rândul lor, închinători ai Mielului lui Dumnezeu, de-a lungul întregii veşnicii!

Lumea ar putea fi evanghelizată în decursul actualei generaţii, dacă creştinii I-ar preda lui Cristos totul: mai întâi tot ceea ce sunt şi apoi tot ceea ce posedă ei. Aceasta este lecţia veşnic actuală a hrănirii celor cinci mii.

Imediat după hrănirea miraculoasă a mulţimilor, urmează acel act minunat prin care Petru L-a mărturisit pe Cristos la Cezarea lui Filip. Oare minunea hrănirii mulţimii cu cele cinci pâini şi doi peşti să fi deschis ochii acestui ucenic, dându-i posibilitatea de a vedea gloria Domnului Isus, de Uns al lui Dumnezeu? Majoritatea comentatorilor şi cercetătorilor Scripturii sunt de părere că acest incident petrecut la Cezarea lui Filip constituie momentul de cumpănă din misiunea de învăţător a Mântuitorului, în procesul de formare a celor doisprezece. Până în acest punct, El îi ajutase cu multă răbdare să dobândească o apreciere a adevăratei Sale identităţi şi a lucrării pe care o putea face prin ei. Odată atins acest obiectiv, Domnul se îndreaptă acum cu fermitate spre cruce. Isus S-a rugat singur. Nu găsim consemnat că Domnul Isus S-ar fi rugat vreodată cu ucenicii. Da, El S-a rugat pentru ei, S-a rugat în prezenţa lor şi, desigur, i-a învăţat şi pe ei să se roage, dar viaţa Lui de

rugăciune era separată de a lor. După ce tocmai a petrecut, ca de obicei, un timp în rugăciune, Domnul i-a întrebat pe ucenici cine spun mulţimile că este El.

Ucenicii au răspuns că opiniile sunt împărţite: unii spuneau că este Ioan Botezătorul; alţii Ilie; alţii spuneau că este unul dintre profeţii din Vechiul Testament, care a înviat. Dar când i-a întrebat pe ucenici, Petru a mărturisit cu deplină convingere că El este Cristosul (sau Mesia) lui Dumnezeu. În pofida lungimii lor, comentariile lui James Steward cu privire la incidentul de la Cezarea lui Filip sunt foarte pertinente. De aceea, le vom reproduce aici în întregime:

El a început cu întrebare impersonală: „Cine spun oamenii că sunt Eu?" Răspunsul la această întrebare nu presupunea nici o dificultate, căci peste tot se vorbea despre Isus. Se emiteau tot felul de verdicte. Circulau o mulţime de zvonuri şi opinii. Numele lui Isus era pe buzele tuturor. Dar oamenii nu se mulţumeau să comenteze despre Isus, ci comentariile lor erau pozitive. Unii credeau că este Ioan Botezătorul, înviat din morţi. Alţii spuneau că Isus le aminteşte de Ieremia sau de un alt profet. Cu alte cuvinte, deşi nu exista o unanimitate de vederi asupra identităţii lui Isus, părerea unanimă era însă că Isus este o mare personalitate, ocupând un loc de frunte între eroii omenirii.

E demn de remarcat că istoria se repetă în acest punct. Din nou, Isus este pe buzele tuturor. Discuţiile despre El depăşesc cu mult sfera bisericii creştine. Iarăşi, există o diversitate de opinii cu privire la EL Papini vede în Isus Poetul. Bruce Barton vede în El Omul de acţiune. Middleton Murry vede în El un mistic. Oameni care nu au, altminteri, nici o înclinaţie pentru credinţa adevărata, sunt gata să-L preamărească pe Isus ca pe un paragon al sfinţilor şi o căpetenie a tuturor liderilor morali care au trăit vreodată. „Chiar acum", a declarat John Stuart Mill, „nu ar fi uşor nici pentru un necredincios să găsească o traducere mai bună a regulii virtuţii, de la abstract la concret, decât să încerce să trăiască o viaţă care sa poată fi aprobată de Isus." Asemenea oamenilor din vremea Lui, care L-au numit Ioan, Ilie, Ieremia, tot aşa, oamenii din vremea noastră au ajuns la un consens deplin asupra faptului că printre eroii şi sfinţii din toate veacurile Isus rămâne suprem.

Dar Isus nu S-a mulţumit cu acest gen de recunoaştere. Oamenii spuneau că El este Ioan, Ilie, Ieremia. Dar asta însemna că El nu era decât unul dintr-o serie de oameni mari. Ar fi însemnat că există paralele şi precedente şi chiar dacă El ocupă locul întâi, totuşi nu ar fi decât primus inter parei, primul dintre mai mulţi egali. Dar nu acesta este Cristosul pe care-L proclamă Noul Testament. Oamenii pot fi de acord cu afirmaţia lui Cristos despre identitatea Sa, sau o pot respinge. Dar asupra realităţii şi veridicităţii afirmaţiei nu există nici o umbră de îndoială. Cristos a afirmat despre Sine că este ceva şi cineva cum nu a mai fost şi nu va mai fi, fără precedent, fără rival, cu totul unic (vezi, de pildă, Matei 10:37;11:27;24:35;Ioan 10:30;14:6).

După istorica mărturisire a lui Petru, Domnul le-a poruncit cu tărie să nu spună nimănui lucrul acesta, întrucât nimic nu avea voie să întrerupă înaintarea Sa spre cruce. Apoi Mântuitorul le-a dezvăluit ucenicilor evenimentele care urmau să aibă loc curând în viaţa Domnului. El trebuia să sufere, să fie respins de conducătorii religioşi ai Israelului, să fie ucis şi apoi să învie a treia zi. Ce uluitor va fi fost acest anunţ pentru ei! Să nu uităm că aceste cuvinte au fost rostite de singurul Om neprihănit şi total lipsit de păcat care a trăit vreodată pe acest pământ. Au fost rostite de adevăratul Mesia al Israelului, Au fost cuvintele lui Dumnezeu întrupat. Ele ne spun că viaţa de împlinire, viaţa desăvârşită, viaţa de ascultare deplină de voia lui Dumnezeu presupune suferinţă, respingere, moarte, într-o formă sau alta, şi apoi învierea la o viaţă fără de moarte. Este viaţa care se lasă turnată pentru alţii.

Desigur toate acestea erau diametral opuse concepţiei populare despre rolul lui Mesia. Oamenii se aşteptau să vadă un lider fioros, cu sabia scoasă, care să-i nimicească pe inamici. Astfel, ucenicii vor fi fost, la rândul lor, şocaţi de cele spuse de Isus. Dar dacă, aşa cum au mărturisit ei înşişi, Isus era cu adevărat Cristosul lui Dumnezeu, atunci nu aveau motive să fie deziluzionaţi sau descurajaţi. Dacă El este Unsul lui Dumnezeu, atunci cauza Lui nu va putea da greş niciodată. Indiferent ce I s-ar fi întâmplat Lui sau lor, ei erau mereu învingători. Victoria şi îndreptăţirea lor erau inevitabile.

După ce le-a schiţat viitorul Său propriu, Domnul i-a invitat pe ucenici să-L urmeze. Asta însemna să se lepede de ei înşişi şi să-şi ia crucea. A te lepăda de tine însuşi înseamnă a renunţa de bună voie la aşa-numitul drept de a-ţi croi propriul drum în viaţă; înseamnă să nu mai alegi şi să nu mai plănuieşti tu însuţi ce vei face. Înseamnă să-L recunoşti ca Domn al tău în toate domeniile vieţii tale. A-ţi lua crucea înseamnă a alege în mod deliberat viaţa pe care a trăit-o El. Asta presupune:

- Opoziţie din partea celor dragi.

- Ocara lumii.

- Să fii gata să-ţi uiţi familia şi casa şi pământurile şi traiul de tihnă pe care ţi l-ar putea oferi viaţa aceasta.

- Totală predare şi bizuire pe Domnul.

- Ascultare de conducerea şi călăuzirea Duhului Sfânt.

- Vestirea unui mesaj nepopular.

- Să mergi singur pe cărare.

- Să înfrunţi atacuri organizate din partea liderilor religioşi tradiţionali.

- Să suferi din pricina neprihănirii.

- Să ai parte de calomnii şi ruşine.

- Să-ţi torni viaţa ca jertfa pentru alţii.

- Să mori faţă de eul tău propriu şi faţă de lume.

Dar mai înseamnă să apuci viaţa cea adevărată! Înseamnă să găseşti cel puţin motivul existenţei noastre. Şi mai înseamnă răsplată veşnică. Noi ne retragem instinctiv de la o viaţă de purtare a crucii. Minţile noastre nu sunt dispuse să accepte că aceasta ar putea fi voia lui Dumnezeu pentru viaţa noastră. Şi totuşi, cuvintele lui Cristos: „Dacă doreşte să vină cineva după Mine" Înseamnă că nimeni nu e scutit de aceasta şi nimeni nu e scuzat.

Tendinţa naturală este de a ne salva viaţa, printr-o existenţă uşoară, trăită pentru eul nostru propriu, ancorată într-o rutină şi dedicată obţinerii unor satisfacţii. S-ar putea să ne complăcem în satisfacerea plăcerilor şi apetitelor noastre prin trăirea unei vieţi de tihnă, de lux, confort, de trăire numai pentru clipa prezentă, vânzându-ne talentele şi tot ce avem mai scump lumii, în schimbul unor ani de falsă siguranţă. Dar prin însuşi actul acesta, noi ne pierdem viaţa, adică lăsăm să ne scape adevăratul scop al vieţii şi plăcerea profund spirituală care însoţeşte o asemenea viaţă. Pe de altă parte, putem să ne pierdem viaţa din pricina Mântuitorului. Oamenii vor crede despre noi că suntem nebuni, dacă aruncăm în vânt ambiţiile noastre egoiste, dacă căutăm mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui. Dar această viaţă de renunţare este singurul trai cu adevărat autentic şi vrednic de trăit. El este însoţit de o bucurie şi o sfântă trăire fără grijă, de o satisfacţie lăuntrică profundă, care întrece orice imaginaţie.

Stând de vorbă cu cei doisprezece, Mântuitorul Şi-a dat seama că dorinţa de agonisire a bunurilor materiale ar putea fi o piedică serioasă în calea unei predări depline. Şi astfel, El a spus, de fapt: „Să presupunem că ai putea aduna tot aurul şi argintul din lume, că ai putea poseda toate proprietăţile funciare şi averile posibile, toate acţiunile şi obligaţiunile de la bursă - cu un cuvânt, tot ce este de valoare materială - şi să presupunem că în efortul tău febril de a agonisi toate acestea, ai pierde adevăratul scop al vieţii, la ce ţi-ar folosi toate cele adunate? Le-ai avea în stăpânire doar pentru puţin timp, după care te-ai despărţi de ele pe veci. Ar fi o cumplită nebunie să-ţi vinzi singura viaţă scurtă ce ţi s-a dat pentru câteva jucării prăfuite."

O altă piedică în calea unei predări totale faţă de Cristos este frica de ocară, de batjocură, teama de a fi făcut de ruşine. Este cu totul iraţional ca o creatură să se ruşineze de Creatorul ei; e de neconceput ca un păcătos să-i fie ruşine de Mântuitorul său. Şi totuşi, care din noi este fără vină la acest capitol? Domnul a recunoscut posibilitatea ca noi să ne temem de a fi ruşinaţi şi, prin urmare, ne-a avertizat solemn cu privire la acest pericol. Dacă evităm ruşinea şi ocara oamenilor, fiind creştini de formă, care se iau după cei mulţi, care merg după turmă, Fiul Omului se va ruşina şi El de noi când va veni în slava Lui şi în slava Tatălui Său, şi în slava sfinţilor îngeri. El a subliniat slava tripartită a Venirii Lui a Doua Oară, ca şi când ar fi dorit să spună că orice ruşine şi ocară pe care le-am putea suferi pentru El acum vor fi insignifiante când Se va arăta El în glorie iar cei ce îl tăgăduiesc acum vor fi ruşinaţi.

Menţionarea slavei Sale în acest punct formează veriga de legătură cu ceea ce urmează. Acum Domnul prezice că unii din ucenicii care stăteau acolo aveau să vadă împărăţia lui Dumnezeu înainte de a muri. Cuvintele Sale îşi găsesc împlinirea în versetele 28-36, în cele petrecute pe Muntele Schimbării la Faţă. Ucenicii implicaţi au fost Petru, Iacov şi Ioan. Pe Munte ei au văzut o anticipare a ceea ce va fi atunci când Domnul Isus îşi va stabili împărăţia pe pământ. Petru precizează acest lucru în a doua sa epistolă:

Căci v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Cristos, nu urmărind nişte basme meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine, cu ochii noştri, măreţia Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste şi slavă, atunci când din slava minunată s-a auzit un glas care îi zicea: .Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea." Şi noi înşine am auzit acest glas venind din cer, fiind cu El pe muntele sfânt. (2 Petru 1:16-18).

Observaţi continuitatea învăţăturilor Domnului din acest pasaj. Doar cu puţin timp înainte El anunţase că va fi în curând respins, că va suferi şi că va muri. El i-a chemat pe ucenicii Săi să-L urmeze printr-o viaţă de lepădare de sine, de suferinţă şi de jertfire. Acum El spune, de fapt: „Dar să nu uitaţi că dacă veţi suferi cu Mine, veţi şi domni cu Mine. Dincolo de cruce este gloria. Răsplata viitoare este cu mult, nespus de mult mai mare decât preţul pe care trebuie să-l plăteşti acum."

S. Schimbarea la faţă a Fiului Omului (9:28-36)

Cam la opt zile după aceea, Isus i-a luat cu El pe Petru, Ioan şi pe Iacov şi s-a suit pe un munte să Se roage. Nu se cunoaşte poziţia geografică a acestui munte, deşi o posibilitate ar fi falnicul Munte Hermon, cu vârful acoperit de zăpadă. Pe când Se ruga Domnul, înfăţişarea exterioară a feţei Sale a început să se schimbe. Iată un adevăr surprinzător: una din schimbările pe care le produce rugăciunea este cea a înfăţişării feţei. Faţa Sa strălucea puternic iar hainele Sale erau de un alb strălucitor. După cum am menţionat mai sus, aceasta a prefigurat gloria de care va avea parte când va veni împărăţia Sa. Pe când S-a aflat aici pe pământ, gloria Lui a fost, de obicei, acoperită de trupul Său de came. Dar în timpul Mileniului, gloria Sa va fi descoperită în toată splendoarea sa. Îl vom vedea în toată splendoarea şi maiestatea Sa, după cum se exprimă profesorul W.H. Rogers:

În schimbarea Sa la faţă, avem în miniatură toate trăsăturile pertinente ale viitoarei împărăţii, îl vedem pe Domnul îmbrăcat în slavă şi nu în zdrenţele umilirii. îl privim pe Moise, în starea sa glorificata, pe reprezentantul celor născuţi din nou, care au intrat în împărăţie prin intermediul morţii; îl observăm pe Ilie, înconjurat de slavă, reprezentantul celor răscumpăraţi care au intrat în împărăţie prin strămutare. Apoi sunt cei trei ucenici, Petru, Iacov şi Ioan, care nu sunt proslăviţi, ei fiind reprezentanţii Israelului în carne, în timpul Mileniului. Apoi e mulţimea de la poalele muntelui, care reprezintă naţiunile ce vor fi introduse în împărăţie după inaugurarea ei.

Moise şi Ilie au stat de vorbă cu Isus despre plecarea (sau „ieşirea" - textual: exodul) Lui, pe care avea s-o realizeze la Ierusalim. Observaţi, de asemenea, că moartea Sa este numită aici o realizare. Trebuie remarcat de asemenea că moartea este descrisă pur şi simplu ca un exod - nu o încetare a existenţei, ci o plecare de la un loc la altul.

Ucenicii dormeau, pe când se întâmplau toate acestea, lată ce spune episcopul Ryle:

A se observa că aceiaşi ucenici care au dormit aici, în timpul viziunii gloriei, au fost găsiţi dormind şi în timpul agoniei din grădina Ghetsimane. Carnea şi sângele trebuie cu adevărat să fie schimbate, înainte de a putea intra în cer. Sărmanele noastre trupuri pământeşti nu-L pot privi pe Cristos nici în timpul încercării Sale, nici nu pot rămâne treze cu El în proslăvirea Sa. Constituţia noastră fizică trebuie să fie modificată substanţial, înainte de a ne putea bucura cu adevărat de cer.

Când s-au trezit de-a binelea, au văzut strălucirea slavei lui Cristos. În efortul de a păstra caracterul sacru al acestei ocazii, Petru a propus să ridice trei corturi (sau colibe) unu în onoarea lui Isus, unu în onoarea lui Moise şi unu în onoarea lui Ilie. Dar ideea sa era bazată pe râvnă fără pricepere.

Glasul lui Dumnezeu s-a auzit din norul care îi acoperea, recunoscându-L pe Isus ca Fiul Său preaiubit şi spunându-le să asculte ce le spune şi să-I fie supuşi. De îndată ce nu s-a mai auzit glasul, Moise şi Ilie au dispărut. Nu mai era acolo cu ei decât Isus. Aşa va fi şi în împărăţie. El va avea pre-eminenţa în toate lucrurile. El nu va împărţi cu nimeni slava Sa.

Plecând de acolo, ucenicii au fost atât de uluiţi, încât nu au discutat evenimentul cu ceilalţi ucenici.

T. Vindecarea unui îndrăcit (9:37-43a)

De pe muntele slavei, Isus şi cu ucenicii s-au întors a doua zi în valea nevoilor umane. Viaţa îşi are clipele de exaltare spirituală, dar Dumnezeu le echilibrează cu rutina zilnică de trudă şi consum. Din mulţimea care L-a întâmpinat a păşit în faţă un tată îndurerat, care s-a rugat de Isus să-i vindece fiul posedat de demon. Era singurul său copil şi, cum era de aşteptat, bucuria inimii lui. Ce negriită durere va fi avut acest tată să-şi vadă fiul încleştat în aceste convulsiuni demonice! Aceste crize se declanşau dintr-odată, fără nici o prevenire. Tânărul striga cu glas tare şi apoi făcea spume la gură. Numai după o luptă cumplită pleca demonul, lăsându-l pe băiat plin de răni.

Tatăl le ceruse anterior ajutor ucenicilor, dar aceştia au fost neputincioşi. De ce nu au putut ucenicii să-l ajute pe băiat? Poate că ajunseseră în acest punct să-şi desfăşoare slujba cu un anumit grad de detaşare profesională. Sau poate credeau că puteau conta pe o slujire plină de Duhul fără ca ei să trebuiască să facă un permanent exerciţiu spiritual. Poate că luau lucrurile de-a gata, fără să le aprecieze la justa lor valoare.

Domnul Isus a fost întristat de întreg spectacolul. Fără să numească pe nimeni în particular, El a spus: „O, generaţie necredincioasă şi perversă..." Aceste cuvinte au fost adresate fie ucenicilor, fie mulţimii, fie tatălui, fie tuturor acestor categorii de oameni. Cu toţii erau atât de neputincioşi în faţa nevoii umane, în pofida faptului că puteau să se racordeze la resursele Sale infinite de putere. Cât mai trebuia să stea El cu ei şi să-i suporte? Apoi i-a spus tatălui: „Adu-ţi fiul aici!"

Pe când venea încă băiatul spre Isus, a fost cuprins de demon şi aruncat la pământ cu violenţă. Dar Isus nu S-a mirat de această manifestare de putere a unui duh rău; necredinţa oamenilor a fost aceea care îl împiedica să lucreze, mai degrabă decât puterea demonismului. El a izgonit apoi duhul necurat, l-a vindecat pe copil şi l-a redat tatălui său. Oamenii au fost cuprinşi de uimire şi au recunoscut că Dumnezeu a făcut o minune în mijlocul lor. Ei au văzut în miracol o manifestare a maiestăţii lui Dumnezeu.

U. Fiul Omului îşi prezice moartea şi învierea (9:43b-45)

Ucenicii puteau fi înclinaţi să creadă că învăţătorul va continua să facă minuni până când întreaga naţiune îl va aclama ca Rege. Dar pentru a le scoate această idee din cap, Domnul le-a amintit din nou că Fiul Omului trebuia să fie vândut în mâinile oamenilor, adică să fie ucis.

De ce nu au priceput ei această prezicere? Pur şi simplu pentru că au alunecat din nou în modul de a-L privi pe Mesia ca pe un erou popular. Conform gândirii lor, moartea Lui avea să însemne înfrângerea cauzei. Speranţele lor pământeşti erau atât de puternice încât nu mai erau în stare să îmbrăţişeze nici o altă opinie, contrara. Nu Dumnezeu ascundea adevărul de ei, ci adevărul era ascuns datorită propriului lor refuz încăpăţânat de a crede. Lor le era chiar teamă să ceară o clarificare - ca nu cumva aceasta să le confirme temerile!

Ucenicii nu numai că se aşteptau ca împărăţia să fie inaugurată din clipă în clipa, ci aspirau să ocupe poziţii de prestigiu în cadrul ei. Deja au început să se certe între ei care va fi cel mai mare.

Ştiind ce întrebare îi frământa, Isus a luat un copilaş lângă El şi a explicat că oricine primeşte un copilaş în numele Lui îl primeşte pe El. La prima vedere, asta nu pare să aibă vreo legătura cu întrebarea despre cine este cel mai mare dintre ucenici. Dar deşi nu e evidentă, legătura pare să fie următoarea: adevărata măreţie se poate vedea din grija plină de abnegaţie pe care o manifestă cineva pentru cei mici, pentru cei neajutoraţi, pentru cei pe lângă care lumea trece fără să-i bage în seamă. Astfel când Isus a spus că „cei mai mici dintre voi vor fi mari," El S-a referit la cel care s-a smerit pe sine până într-acolo încât să se asocieze cu credincioşi lipsiţi de prestanţă, nesemnificativi şi chiar dispreţuiţi.

La Matei 18:4, Domnul a spus că cel mai mare în împărăţia cerurilor este cel care se smereşte asemenea unui copil. Aici, la Luca, problema care se pune este aceea de a te identifica cu cei mai umili dintre copiii lui Dumnezeu. În ambele cazuri, se cere să ocupi un loc smerit, aşa cum a făcut Mântuitorul.

Acest incident pare să ilustreze comportarea de care Domnul tocmai le spusese ucenicilor să se ferească. Ei dăduseră peste unul care scotea demoni în numele lui Isus. Ucenicii i-au interzis să facă acest lucru, pentru simplul motiv că el nu făcea parte din adepţii lor. Cu alte cuvinte, ei refuzaseră să primească un copil al Domnului în Numele Său. Aici s-au dovedit sectari şi înguşti. Ei trebuia să se bucure că demonul a fost scos afară din om. Niciodată nu trebuia să fie geloşi pe vreun om sau grup de oameni pentru faptul că au scos mai mulţi demoni decât ei. Fiecare ucenic are datoria să se păzească de această tendinţă de exclusivism - de a monopoliza puterea spirituală şi prestigiul care decurge din ea.

,,Nu-l opriţi", i-a răspuns Isus, „fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi." Dar faţă de Persoana şi lucrarea lui Cristos, nu poate exista neutralitate. Dacă oamenii nu sunt pentru Cristos, ei vor fi împotriva Lui. Când e vorba însă despre slujirea creştină, iată ce spune A. L. Williams:

Creştinii serioşi trebuie să nu uite că atunci când cei din afară fac ceva în Numele lui Cristos, acest lucru, în mare, va promova cauza Lui.

Răspunsul Domnului a presupus un adevăr profund şi cuprinzător. Nici o societate, oricât de sfântă ar fi, nu ar putea pretinde că posedă în exclusivitate puterile Divine indisolubil legate de o autentică şi fidelă folosire a Numelui Său.

Se apropia timpul înălţării lui Isus la cer. El ştia bine acest lucru. El ştia, de asemenea, că până acolo trebuia să urmeze mai întâi crucea şi astfel El a pornit cu hotărâre spre Ierusalim şi tot ce-L aştepta acolo.

Un sat samaritean situat pe ruta Sa s-a dovedit neospitalier Fiului lui Dumnezeu. Oamenii ştiau că El Se duce la Ierusalim. Or, pentru ei acesta a constituit un motiv suficient pentru a-I refuza accesul. Se ştie că între samariteni şi iudei existau sentimente de ura neîmpăcat! Spiritul lor sectar, atitudinea lor segregaţionistă, aroganţa lor rasială - acestea au fost cauzele care i-au împiedicat să-L primească pe Domnul Slavei.

Iacov şi Ioan au fost atât de indignaţi de această lipsă de omenie încât s-au oferit să cheme foc din cer, ca să-i distrugă pe aceşti răufăcători! Isus însă i-a mustrat îndată. El nu a venit să nimicească vieţile oamenilor, ci să le salveze. Acesta era anul de îndurare al Domnului, şi nu ziua răzbunării Dumnezeului nostru. Ei ar fi trebuit să fie pătrunşi de har, şi nu de un spirit de răzbunare.

În aceste versete, întâlnim trei din principalele piedici în calea unei ucenicii adevărate, pornită din inimă. Primul om era convins că doreşte să-L urmeze pe Isus oriunde. El nu a aşteptat să fie chemat, ci, impulsiv, s-a oferit singur să vină. El era plin de încredere de sine, de râvnă fără pricepere, fără să se fi gândit mai întâi cât îl va costa acest act. El nu cunoştea sensul cuvintelor pe care le-a rostit.

La început, răspunsul lui Isus nu pare să fie legat de oferta omului. În realitate, între cele două există o puternică legătură. Isus a spus, de fapt: „Îţi dai tu seama ce înseamnă să Mă urmezi pe Mine? înseamnă să renunţi la orice confort în viaţă. Eu nu am nici măcar o locuinţă proprie. Pământul nu-Mi oferă nici o odihnă. Vulpile şi păsările au mai multă tihnă şi siguranţă decât am Eu. Prin urmare, eşti tu dispus să Mă urmezi, chiar dacă prin aceasta va trebui să renunţi la toate lucrurile pe care majoritatea oamenilor le consideră dreptul lor inalienabil?" Când citim că Fiul Omului nu are unde-şi pleca capul, suntem înclinaţi să-L compătimim. Un comentator a remarcat următoarele: „El n-are nevoie de compasiunea noastră. Mai degrabă, tu eşti de compătimit, dacă eşti proprietarul unei case care te reţine, atunci când Cristos ar vrea să fii pe înălţimile lumii." Nu ni se spune ce s-a mai întâmplat cu omul acesta după aceea. Presupunem că n-a fost dispus să renunţe la confortul şi plăcerile vieţii, pentru a-L urma pe Fiul lui Dumnezeu.

Al doilea om a auzit chemarea pe care i-o făcea Cristos de a-L urma. El era dispus, într-un fel, dar mai întâi voia să facă altceva. El voia să meargă şi să-şi îngroape tatăl. Observaţi ce spune el: „Doamne, la-să-mă mai întâi să mă duc..." Cu alte cuvinte, „Doamne... mai întâi eu..." El I S-a adresat lui Isus cu titlul „Doamne", dar, în realitate, şi-a pus pe planul întâi dorinţele şi interesele sale personale. Cuvintele „Doamne" şi „mai întâi eu" sunt diametral opuse. Trebuie să facem o alegere: ori Domnul, ori persoana noastră. Dacă tatăl lui murise deja sau dacă fiul său intenţiona să aştepte acasă până când acesta va muri, nu are importanţă. Ceea ce contează este că El a permis unui lucru să ocupe locul întâi în viaţa sa, în defavoarea chemării lui Cristos. Este absolut legitim şi justificat să dăm dovadă de respect pentru un tată decedat sau aflat pe moarte, dar atunci când permitem unei persoane sau lucru să rivalizeze cu Cristos, acest lucru devine negreşit un păcat. Omul din text avea altceva de făcut - avea de rezolvat o problemă, am putea spune - numai că aceasta problemă l-a abătut de la cărarea unei ucenicii fără rezerve.

Domnul a mustrat această duplicitate, cu cuvintele: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii iar tu du-te şi predică împărăţia lui Dumnezeu." Cei morţi spiritual pot să-i îngroape pe cei morţi fizic, dar ei nu pot predica evanghelia. Ucenicii nu trebuie să acorde prioritate acelor sarcini pe care şi cei nemântuiţi le pot înfăptui la fel de bine ca creştinii. Credinciosul trebuie să se asigure că va fi indispensabil în privinţa scopului principal al vieţii sale. Principala sa ocupaţie trebuie să fie aceea de a promova cauza lui Cristos pe pământ.

Al treilea om domic să fie ucenic se aseamănă cu primul, prin aceea că s-a oferit singur să-L urmeze pe Cristos. El se aseamănă şi cu al doilea, prin faptul că a rostit contradicţia: „Doamne... mai întâi eu." Adică mai întâi a voit să se ducă să-şi ia rămas bun de la familie. În sine, cererea era rezonabilă şi adecvată, dar chiar şi activităţile de obşte ale vieţii pot fi greşite, atunci când sunt aşezate mai presus de ascultarea imediată şi fără murmur de Domnul.

Isus i-a spus că oricine a pus mâna pe plugul uceniciei nu mai are voie să se uite în urmă; în caz contrar, nu este vrednic de împărăţia lui Dumnezeu. Adepţii lui Cristos nu sunt plămădiţi din aluat şovăielnic; nu sunt oameni care umblă cu jumătăţi de măsură sau care visează cu ochii deschişi ori se complac în sentimentalităţi. Nici un fel de considerente de familie sau prieteni - oricât de îndreptăţite ar fi acestea în sine - nu au voie să-i abată pe ucenici de la totala lor predare pentru Domnul. Expresia „nevrednic pentru împărăţie" nu se referă la mântuire, ci la slujire. Nu se pune problema intrării în împărăţie, ci a slujirii în împărăţie, după ce am intrat în ea. Vrednicia noastră de a intra în împărăţie rezidă numai şi numai în Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Ea ni se acordă prin credinţa în El.

Şi astfel avem trei piedici în calea uceniciei, aşa cum sunt ele exemplificate în cei trei oameni de care ne-am ocupat:

1. Confort material

2. Un loc de muncă sau o ocupaţie.

3. Familia şi prietenii.

Cristos trebuie să domnească în inima noastră fără nici un alt pretendent la tronul din ea. Toate celelalte pasiuni şi loialităţi trebuie să ocupe un loc secundar.

C. Trimiterea celor şaptezeci (10:1-16)

Este singurul loc din Evanghelii în care Domnul îi trimite pe cei şaptezeci de ucenici. E un caz similar cu trimiterea celor doisprezece de la Matei 10. Dar acolo ucenicii sunt trimişi în regiunile din nord, în vreme ce cei şaptezeci sunt trimişi în sud, urmând traseul de-a lungul căruia se deplasa Domnul spre Ierusalim. Misiunea aceasta părea destinată pregătirii căii pentru Domnul în călătoria Sa de la Cezarea lui Filip, din nord, prin Galileea şi Samaria, traversând apoi Iordanul, mergând spre sud, prin Pereea, şi retraversând Iordanul, pentru a ajunge la Ierusalim.

Deşi misiunea şi funcţia deţinută de ucenici au fost doar temporare, totuşi instrucţiunile Domnului nostru către aceşti oameni sugerează multe principii de viaţă, care se aplică la creştinii din toate veacurile.

Unele din principii pot fi rezumate în felul următor:

1. El i-a trimis doi câte doi (v. 1). Asta sugerează o mărturie competentă.„Prin gura a doi sau trei martori va fi statornicit orice cuvânt" (2Corinteni 13:1).

2. Slujitorul Domnului trebuie să se roage încontinuu ca Domnul să scoată lucrători la secerişul Lui (v. 2). Nevoia este întotdeauna mai mare decât disponibilitatea lucrătorilor. Când ne rugăm pentru lucrători, trebuie, evident, să fim gata să ieşim noi înşine la lucru! Observaţi ordinea: rugaţi-vă (v. 2) şi mergeţi (v. 3).

3. Ucenicii lui Isus sunt trimişi într-un mediu ostil (v. 3). Ei sunt, după aparenţele exterioare, ca nişte miei în mijlocul lupilor. Ei nu se pot aştepta să fie trataţi regeşte de către lume, ci, mai degrabă, să fie persecutaţi şi chiar omorâţi.

4. Considerente de confort personal nu au ce căuta în comportarea lor (v. 4a). „Să nu luaţi cu voi nici pungă, nici traistă, nici sandale". Termenul pungă se referă la rezerve financiare. Traista sugerează rezerve de alimente. Sandalele se referă fie la o pereche de rezervă, fie la încălţăminte confortabilă. Toate trei elementele relevă sărăcia care, deşi în termeni materiali denotă că persoana respectivă nu are nimic, în realitate, posedă toate lucrurile, fiind o sărăcie care îi face pe mulţi bogaţi (2Corinteni 6:10).

5. „Să nu salutaţi pe nimeni pe drum". (v. 4b). Slujitorii lui Cristos nu trebuie să irosească timpul lor preţios, cu formule lungi, ceremoniale de bineţe, cum este obiceiul în Orient. Deşi ei trebuie, evident, să fie amabili şi manieraţi, ei au însă datoria să folosească timpul în scopul glorioasei vestiri a evangheliei, mai degrabă decât în vorbe fără rost. Nu este timp pentru întârzieri nejustificate.

6. Ei trebuie să primească ospitalitatea oriunde li se oferă (v. 5, 6). Dacă salutul lor iniţial este primit favorabil, atunci gazda este un fiu al păcii. Este un om pe care îl caracterizează pacea şi care primeşte mesajul păcii. Dacă ucenicii sunt respinşi, să nu se lase descurajaţi! Pacea lor se va întoarce iarăşi la ei, adică, nu s-a irosit nimic, nu s-a înregistrat nici o pierdere, căci alţii o vor primi.

7. Ucenicii trebuie să rămână în aceeaşi casă care le-a oferit la început ospitalitate (v. 7). A se muta din casa în casă ar risca să-i înfăţişeze în postura unora care umblă după cea mai confortabilă cazare, când, în realitate, ei ar trebui să trăiască o viaţă simplă de mulţumire.

8. Ei nu trebuie să ezite să mănânce orice hrană sau băutură ce li se oferă (v. 7). Ca slujitori ai Domnului, li se cuvine să fie întreţinuţi.

9. Oraşele şi târgurile ocupă o poziţie fie favorabilă, fie potrivnică Domnului, exact aşa cum se întâmplă şi cu persoanele individuale (v. 8, 9). Dacă oamenii dintr-un ţinut sunt receptivi la mesajul vestit, ucenicii trebuie să predice în acel loc, să accepte ospitalitatea oferită şi să aducă acelui oraş binecuvântările evangheliei. Slujitorii lui Cristos trebuie să mănânce ce li se pune înainte, adică să nu fie mofturoşi în privinţa mâncării sau să producă deranj în casa respectivă. La urma urmelor, nu hrana este lucrul cel mai important din viaţa lor. Oraşele care îi primesc pe solii Domnului încă au parte de vindecarea locuitorilor lor, bolnavi de păcat. De asemenea, Regele se apropie foarte mult de ei (v. 9).

10. Un oraş s-ar putea să respingă evanghelia şi apoi să i se ia privilegiul de a mai auzi evanghelia (v. 10-12). Vine o vreme, în relaţiile lui Dumnezeu cu oamenii, când mesajul este auzit pentru ultima oară. Oamenii nu au voie să se joace cu evanghelia, deoarece aceasta s-ar putea să fie retrasă pe veci. Lumina va fi retrasă de la cei care o resping. Oraşele şi satele care au avut privilegiul de a auzi vestea bună, dar au refuzat-o, vor fi judecate mai aspru decât Sodoma. Cu cât este mai mare privilegiul, cu atât mai mare este şi responsabilitatea!

Rostind aceste cuvinte, Isus Şi-a adus aminte de trei oraşe din Galileea ce fuseseră mai privilegiate decât toate. Locuitorii acestor oraşe Îl văzuseră pe Domnul săvârşind măreţele Şale minuni, pe străzile lor. Cu toate acestea, ei L-au respins. Dacă minunile pe care le-a făcut El în Horazin şi în Betsaida... ar fi fost făcute în Tir şi Sidon, străvechile cetăţeni de pe coasta Mării Mediterane s-ar fi pocăit din toată inima. Întrucât cetăţile din Galileea au rămas indiferente în faţa lucrărilor săvârşite de Isus în mijlocul lor, judecata care se va abate peste ele va fi mai severă decât aceea care a venit peste Tir şi Sidon. Istoria confirmă faptul că distrugerea Horazinului şi a Betsaidei a fost atât de profundă încât astăzi nici locul unde au existat nu li se mai cunoaşte.

Capernaum a devenit oraşul adoptiv al lui Isus, după ce S-a mutat din Nazaret. Oraşul a fost înălţat până la cer în privinţa privilegiului acordat Dar Capernaumul şi-a dispreţuit Cetăţeanul său cel mai de vază şi a pierdut prilejul oferit. Prin urmare, va fi judecat, fiind coborât până în Hades.

Isus Şi-a încheiat seria de instrucţiuni oferite celor şaptezeci amintindu-le că sunt ambasadorii Săi. Cine îi respingea pe ei îl respingea, de fapt, pe El. Iar cine Îl respinge pe El îl respinge pe Dumnezeu, Tatăl. Iată ce spune Ryle aici:

Probabil nu există cuvinte mai solemne în tot Noul Testament decât cele din pasajul alăturat, din care să reiasă înalta demnitate pe care o implică slujba de slujitor al lui Dumnezeu şi vestitor al Cuvântului lui Dumnezeu, precum şi culpabilitatea pe care şi-o asumă cei ce refuză să asculte mesajul vestit de el. Să nu uităm că aceste cuvinte sunt adresate nu celor doisprezece apostoli, ci celor şaptezeci de ucenici, ale căror nume şi evoluţie ulterioară ne sunt total necunoscute.

Scott face afirmaţia: „A respinge un ambasador sau a-1 trata cu dispreţ constituie un afront adus prinţului care 1-a împuternicit şi trimis, a cărui autoritate acest ambasador o reprezintă. Apostolii şi cei şaptezeci de ucenici erau ambasadorii şi reprezentanţii lui Cristos; iar cei care i-au respins şi i-au dispreţuit L-au respins şi dispreţuit pe El."

D. Întoarcerea celor şaptezeci (10:17-24)

Întorcându-se din misiunea lor, cei şaptezeci au fost încântaţi de faptul că până şi demonii le sunt supuşi. Răspunsul lui Isus poate fi înţeles în două moduri: Mai întâi, ar putea însemna că El a văzut în succesul lor o anticipare a căderii viitoare a lui Satan... ca un fulger din cer. Jamieson, Fausset şi Brown parafrazează cuvintele Sale:

Am mers pe urmele voastre, în misiunea pe care aţi desfăşurat-o şi am urmărit izbânzile de care aţi avut parte. În timp ce voi vă minunaţi de faptul că demonii vă sunt supuşi, în Numele Meu, în faţa ochilor Mei s-a deschis un spectacol şi mai măreţ: cu iuţeala fulgerului, care se abate din cer pe pământ, l-am văzut pe Satan căzând din cer.

Această cădere a Satanei nu a avut încă loc pe scara timpului. El va fi aruncat din cer de Mihail şi de îngerii săi (Apocalipsa 12:7-9). Lucrul acesta va avea loc în timpul Marii Strâmtorări, înaintea glorioasei reveniri a lui Cristos pe pământ, ca să domnească.

O a doua interpretare posibilă a cuvintelor lui Isus este aceea a unui avertisment împotriva mândriei. Este ca şi cum EI ar spune:„Da, sunteţi încântaţi peste măsură de faptul că până şi demonii vă sunt supuşi. Nu uitaţi însă că mândria este păcatul care stă la originea tuturor păcatelor. Mândria este aceea care a dus la căderea lui Lucifer şi izgonirea sa din cer. Feriţi-vă de această primejdie!"

Domnul le dăduse ucenicilor Săi autoritate împotriva forţelor răului. Lor li s-a acordat imunitate de orice vătămare, pe timpul misiunii lor. Şi tot aşa se întâmplă cu toţi slujitorii lui Dumnezeu: şi ei sunt protejaţi.

Nu de puterea pe care o aveau asupra duhurilor trebuia să se bucure ei, ci de propria lor mântuire. Aici este singurul loc din Scriptură în care Domnul le-a spus ucenicilor Săi să nu se bucure. Există pericole ascunse în succesul înregistrat în slujirea creştină, pe când faptul că numele noastre sunt scrise în cer ne aminteşte de datoria infinit de mare pe care o avem faţă de Dumnezeu şi Fiul Său. Nu există însă nici un pericol în a ne bucura prea mult pentru mântuirea căpătată prin har.

Fiind respins de masa mare de oameni, Isus a privit la adepţii Săi umili şi S-a bucurat în Duhul, mulţumindu-I Tatălui pentru înţelepciunea Sa nespus de mare. Cei şaptezeci nu erau înţelepţii şi pricepuţii acestei lumi. Nu erau intelectuali sau oameni învăţaţi. Erau doar nişte prunci! Dar erau prunci pătrunşi de credinţa, devotament şi ascultare fără murmur. Intelectualii erau prea înţelepţi, prea ştiutori, prea deştepţi ca să mai poată beneficia pe plan spiritual. Mândria lor le-a închis ochii să nu vadă adevărata valoare a preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu. Tocmai prin prunci poate lucra Dumnezeu cel mai eficace. Domnul nostru S-a bucurat de toţi cei pe care Tatăl I i-a dat şi de succesul iniţial al celor şaptezeci, prin care se prefigura căderea ulterioară a Satanei.

Toate lucrurile au fost date Fiului de Tatăl Său - fie că e vorba de lucruri din cer, fie de pe pământ sau de sub pământ. Dumnezeu a aşezat întregul univers sub autoritatea Fiului Său. Nimeni nu ştie cine este Fiul decât Tatăl. Întruparea este învăluită într-un mister pe care numai Tatăl îl poate pătrunde. Cum a putut Dumnezeu să devină Om şi să locuiască într-un trup omenesc - asta întrece orice pricepere a creaturii. Nimeni nu ştie cine este Tatăl decât Fiul şi cel care vrea Fiul să i-L descopere. Şi Dumnezeu este mai presus de priceperea omenească. Fiul îl cunoaşte perfect iar Fiul L-a descoperit celor slabi, umili şi dispreţuiţi, care cred în El (1Corinteni 1:26-29). Cei care L-au văzut pe Fiul L-au văzut pe Tatăl. Singurul Fiu născut care este în sânul Tatălui L-a făcut pe deplin cunoscut pe Tatăl (Ioan 1:18).

Kelly spune: „Fiul îl descoperă pe Tatăl; dar mintea omului se face ţăndări, ori de câte ori încearcă să elucideze tainele de nepătruns ale slavei personale a lui Cristos."

În particular, Domnul le-a spus ucenicilor că ei trăiau într-o epocă de privilegiu fără precedent. Profeţii şi regii din Vechiul Testament au dorit să vadă zilele lui Mesia, dar nu le-au văzut. Domnul Isus afirmă aici că El este Cel spre Care erau îndreptate privirile profeţilor din Vechiul Testament - Mesia. Ucenicii au avut privilegiul nespus de mare de a vedea minunile şi de a auzi învăţătura predată de Nădejdea Israelului.

Întrebarea pusă de învăţătorul legii, expert în învăţăturile Legii lui Moise, nu a fost, probabil, sinceră. El încerca să-L prindă pe Mântuitorul în vicleşugul lui, să-L pună la încercare. Poate credea că Domnul va repudia legea. Pentru el, Isus nu era decât un învăţător iar viaţa veşnica era ceva care se putea câştiga sau merita.

Domnul a ţinut seama de toate acestea, când i-a răspuns. Dacă învăţătorul legii s-ar fi smerit şi pocăit, Mântuitorul i-ar fi răspuns mai direct. Dar în împrejurările date, Isus i-a îndreptat atenţia spre lege. Ce cerea legea? Cerea ca omul să-L iubească pe Domnul la modul suprem şi pe aproapele lui ca pe sine însuşi. Isus i-a spus că dacă va face acest lucru, va trăi.

La prima vedere, s-ar părea că Domnul propovăduieşte aici principiul mântuirii prin păzirea legii. Dar nu aşa stau lucrurile. Dumnezeu niciodată nu a intenţionat ca cineva să fie mântuit prin păzirea legii. Cele Zece Porunci au fost date unor oameni care erau deja păcătoşi. Scopul legii nu este de a salva de păcat, ci de a produce conştienta cu privire la păcat. Funcţia legii este de a-i arăta omului cât de mare şi vinovat păcătos este. Este cu neputinţă ca omul păcătos să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima şi pe aproapele său ca pe sine însuşi. Dacă ar putea face asta de când se naşte până moare, nu ar mai avea nevoie de mântuire. N-ar mat fi pierdut. Dar chiar şi dacă am admite, prin absurd, că ar putea face acest lucru, răsplata lui ar consta doar din o viaţă îndelungată pe acest pământ, şi nu de viaţă veşnică, în cer. Atâta timp cât ar trăi o viaţa lipsită de păcat, ar continua să trăiască. Viaţa veşnică este doar pentru păcătoşii care îşi recunosc starea de pierzare, fiind mântuiţi prin harul lui Dumnezeu.

Afirmaţia lui Isus: „Fă aşa şi vei trăi!" a avut un caracter pur ipotetic. Dacă referirea pe care a făcut-o Domnul la lege ar fi avut efectul scontat asupra expertului juridic, acesta ar fi exclamat: „Dacă asta cere Dumnezeu, atunci sunt pierdut, total neajutorat şi lipsit de nădejde. Prin urmare, mă arunc cu totul la picioarele Tale, bizuindu-mă pe dragostea şi îndurarea Ta. Salvează-Mă, Doamne, prin harul Tău!"

În loc să procedeze aşa, omul a încercat să se îndreptăţească. Ce l-a determinat s-o facă? În definitiv, nimeni nu l-a acuzat. Inima lui mândră era însă conştientă de faptul că greşise şi s-a semeţit, refuzând să accepte harul. Şi astfel el a întrebat: „Cine este aproapele meu?" Aici el a recurs la o tactică diversionistă.

Tocmai ca răspuns la această întrebare a relatat Domnul Isus istoria bunului samaritean. Detaliile acestei povestiri sunt binecunoscute. Victima jafului (aproape sigur un iudeu) zăcea pe jumătate moartă, pe drumul spre Ierihon. Preotul iudeu şi levitul au refuzat să-i dea o mână de ajutor - asta întrucât, probabil, se temeau ca să nu fie şi ei jefuiţi, dacă se opreau pe drum. Tocmai samariteanul detestat a fost acela care a venit în ajutorul victimei, dându-i mai întâi primele îngrijiri medicale şi apoi ducând-o la un han, unde i-a asigurat în continuare îngrijirea. Pentru samariteanul acesta, aproapele său a fost iudeul aflat la strâmtoare.

Apoi Mântuitorul a pus întrebarea inevitabilă: Care din aceşti trei s-a dovedit a fi aproapele pentru omul căzut în necaz? Evident, cel care a dat dovadă de îndurare. Urmează că expertul legii trebuie să facă şi el la fel. „Dacă un samaritean s-ar putea dovedi a fi cu adevărat aproapele pentru un iudeu, arătându-şi mila fată de el, atunci toţi oamenii sunt aproapele.

Nu ne este prea greu să vedem în preot şi în levit imaginea neputinţei legii de a-l ajuta pe un păcătos mort. Legea poruncea: „Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" dar nu-ţi dădea şi puterea de a îndeplini această poruncă. Nu ne este greu să-l identificăm pe samaritean şi cu Domnul Isus, care S-a coborât la locul unde ne aflam noi, ne-a salvat de păcate şi S-a îngrijit de noi, pentru toată viaţa, de aici de pe pământ, din cer şi din toată veşnicia. Preoţii şi leviţii poate ne vor dezamăgi, dar Bunul Samaritean nu ne va da niciodată motive de deziluzie.

Istoria bunului samaritean a luat o întorsătură neaşteptată. A început prin a răspunde la întrebarea: „Cine este aproapele meu?" şi a sfârşit prin a pune întrebarea: „Faţă de cine te dovedeşti tu a fi aproapele?"

F. Maria şi Marta (10:38-42)

Domnul îşi îndreaptă acum atenţia asupra cuvântului lui Dumnezeu şi asupra rugăciunii - cele două extraordinare mijloace prin care putem fi binecuvântaţi (10:38-11:54).

Maria stătea la picioarele Domnului şi asculta cuvintele Lui, în timp ce Marta era împărţită cu multă slujire, făcând pregătirile necesare pentru Oaspetele Regal. Marta dorea ca Domnul s-o mustre pe sora ei pentru faptul că n-o ajută, dar Isus a dojenit-o blând pe Marta pentru frământarea ei!

Domnul nostru pune mai mult preţ pe adoraţia noastră faţă de El, decât pe slujirea noastră, căci în slujirea noastră se pot strecura uneori mândria şi îngâmfarea. A fi preocupaţi cu El - acesta este singurul lucru care trebuie - partea cea bună care nu va fi luată. „Domnul vrea să ne convertească din Marte în Marii," comentează CA. Coates, „după cum El vrea să ne transforme din experţi ai legii în aproapele." Iată ce scrie Charles R. Erdman:

Deşi Domnul apreciază tot ceea ce întreprindem pentru El, El ştie că primul lucru de care avem nevoie este să stăm la picioarele Lui şi să aflăm care e voia Lui; atunci în toate sarcinile pe care le avem de îndeplinit vom fi calmi, plini de pace şi bunăvoinţă, slujirea noastră putând, în sfârşit, să atingă perfecţiunea Mariei, când, într-un cadru ulterior, ea a turnat peste picioarele lui Isus parfumul acela, a cărui mireasmă continuă să umple lumea."

Găsim aici încă una din frecventele referiri pe care le face Luca la viaţa de rugăciune a Domnului nostru - acţiune care se pretează la scopul ce şi l-a propus Luca de a-L înfăţişa pe Cristos ca Fiul Omului, cel care se bizuie mereu pe Dumnezeu, Tatăl Său. Ucenicii au sesizat că rugăciunea era o forţă reală şi vitală în viaţa lui Isus şi, auzindu-L pe El cum se roagă, s-au simţit îndemnaţi să se roage şi ei. Şi astfel, unul din ucenicii Lui L-a rugat să-i înveţe să se roage. El nu a spus: „Învaţă-ne cum să ne rugăm", ci „învaţă-ne să ne rugăm." Dar în felul cum e formulata, cererea cuprinde şi faptul de a te ruga, şi metoda întrebuinţată.

Modelul de rugăciune pe care li l-a dat Domnul Isus cu acest prilej diferă întrucâtva de aşa numita „rugăciune domnească" din evanghelia după Matei. Deosebirile nu sunt lipsite de anumite rosturi şi semnificaţii deosebite. Nici una nu este fără rost.

Mai întâi de toate, Domnul i-a învăţat pe ucenici să se adreseze lui Dumnezeu cu termenul de Tatăl nostru. Această relaţie intimă, de familie, era necunoscută credincioşilor din Vechiul Testament. Ea înseamnă că, pur şi simplu, credincioşii trebuie să I se adreseze acum lui Dumnezeu ca unui Tată ceresc iubitor. Apoi suntem învăţaţi să ne rugăm ca numele lui Dumnezeu să fie sfinţit. Aceasta exprimă dorul din inima credinciosului ca Dumnezeu să fie tratat cu toată reverenţa, preamărit şi adorat. În cererea: „Vie împărăţia Ta" avem rugăciunea ca să vină mai curând ziua în care Dumnezeu să înfrângă forţele răului şi, în Persoana lui Cristos, să domnească la modul suprem asupra pământului, unde voia Sa se va face ca în cer.

După ce a căutat astfel mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, cel care se roagă este învăţat să-şi facă cunoscute nevoile şi dorinţele sale. Este introdusă apoi mereu actuala nevoie de hrană - atât fizică, cât şi spirituala. Noi trebuie să trăim zilnic în dependenţă de El, recunoscându-L ca sursa oricărui lucru bun care ne parvine în viaţă.

Apoi urmează rugăciunea pentru iertarea păcatelor, bazată pe faptul că şi noi am dat dovadă de un spirit iertător faţă de alţii (Luca prezintă o versiune prescurtată a „Rugăciunii ucenicului", ceea ce ar putea însemna că nu trebuie recitată cuvânt cu cuvânt. Omisiunile din textul critic grecesc sunt considerate în general drept interpolări de la Matei, efectuate de editorii acelui text). Evident, asta nu se referă la iertarea pentru plata păcatelor. Iertarea aceea se bazează pe lucrarea isprăvită a lui Cristos la Calvar şi se primeşte numai prin credinţă. Dar aici avem de a face cu iertarea părintească sau guvernamentală. După ce suntem mântuiţi, Dumnezeu ne tratează ca pe nişte copii ai Săi. Dacă descoperă un spirit de împietrire şi lipsă de iertare în inimile noastre, El ne disciplinează, până când vom fi readuşi la părtăşie cu El. Iertarea aceasta are de a face cu părtăşia cu Dumnezeu, mai degrabă decât cu relaţia noastră faţă de El.

Rugămintea: „Şi nu ne duce pe noi în ispită" le dă probleme unora. Ştim că Dumnezeu niciodată nu ispiteşte pe nimeni la păcat. Dar El ne permite să trecem prin încercări, să fim puşi la încercare în viaţă - şi aceste încercări sunt spre binele nostru. Ideea care pare să se desprindă de aici este că noi trebuie să fim mereu conştienţi de faptul că suntem predispuşi în orice clipă să alunecăm şi să cădem în păcat. Trebuie să-L rugăm pe Domnul să ne apere să nu cădem în păcat, chiar dacă noi am dori să cădem în păcat. Trebuie să ne rugăm ca prilejul de a păcătui şi dorinţa de a păcătui să nu coincidă niciodată. Rugăciunea aceasta exprimă o neîncredere sănătoasă în propria noastră capacitate de a ne împotrivi ispitei. Rugăciunea se încheie cu ruga de izbăvire de cel rău."

H. Cele două parabole despre rugăciune (11:5-13)

Continuând pe tema rugăciunii, Domnul a prezentat apoi o ilustraţie prin care a dorit să arate că Dumnezeu este dispus să audă şi să răspundă la cererile copiilor Săi. Istoria se referă la un om căruia i-a sosit un musafir în miez de noapte. Din nefericire, omul nu avea suficientă mâncare, la îndemână. Astfel, s-a dus la un vecin, a bătut la uşa lui şi i-a cerut trei pâini. La început, vecinul a fost deranjat de

faptul că a fost trezit din somn şi nu s-a sinchisit să se scoale. Dar la insistenţele vecinului, care bătea în uşă şi striga încontinuu, s-a ridicat, în cele din urmă, din pat şi i-a dat ce i-a cerut.

Aplicând această ilustraţie, trebuie să fim atenţi să evităm anumite concluzii. Nu înseamnă că Dumnezeu este deranjat de cererile noastre persistente. Şi nu se poate trage concluzia că singurul mod în care ni se poate răspunde la rugăciune este acela de a fi persistenţi.

Ilustraţia ne învaţă însă că dacă un om e dispus să-şi ajute prietenul, pentru că acesta îl solicită încontinuu, Dumnezeu este cu mult mai dispus să audă strigătele copiilor Săi.

Ilustraţia ne mai învaţă că nu trebuie să obosim sau să ne descurajăm în viaţa noastră de rugăciune. „Cere încontinuu... caută încontinuu... bate încontinuu..." (timpul prezent indicativ din greacă sugerează o acţiune continuă).Uneori Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre chiar de la prima noastră cerere. Dar în alte cazuri, El ne răspunde doar după ce am cerut de multe ori. Parabola pare să ne înveţe gradele progresive ale stăruinţei: a cere, a căuta şi a bate.

Ea ne învaţă că oricine cere primeşte, şi oricine caută găseşte; oricui bate i se va deschide. Este promisiunea că atunci când ne rugăm, Dumnezeu întotdeauna ne dă ceea ce cerem sau ne dă ceva şi mai bun decât am cerut. Iar un răspuns negativ la rugăciunea noastră înseamnă că El ştie că lucrul cerut de noi nu este bun pentru noi. Refuzând să onoreze cererea noastră El ne dă, astfel, un lucru mult mai bun decât am cerut noi.

De asemenea învăţăm că Dumnezeu nu ne va înşela niciodată, dându-ne o piatră, când noi am cerut pâine. Pe vremea aceea, pâinea avea forma unei turte, semănând cu o piatră. Dumnezeu nu-şi va bate niciodată joc de noi, dându-ne ceva necomestibil, când noi am cerut de mâncare. Dacă cerem un peşte, El nu ne va da un şarpe, adică, un lucru care ne-ar putea distruge. Iar dacă cerem un ou, El nu ne va da o scorpie, adică ceva care să ne provoace o durere cumplită.

Un tată omenesc nu dă, în mod obişnuit, daruri rele copiilor săi. El ştie să dea daruri bune copiilor lui. Cu cât mai mult Tatăl nostru ceresc va da Duhul Sfânt celor care I-L cer. J.G. Bellet spune: „Este demn de remarcat faptul că darul ales de El ca fiind cel mai necesar pentru noi şi pe care El este cel mai dispus să-l dea este Duhul Sfânt." Când Isus a rostit aceste cuvinte, Duhul Sfânt nu fusese dat încă (Ioan 7:39). Actualmente, noi nu trebuie să ne rugăm să ni se dea Duhul Sfânt ca Persoană care să locuiască în noi, deoarece El vine să locuiască în noi în clipa convertirii noastre (Romani 8:9b;Efeseni 1:13,14).

Dar este cu totul nimerit şi necesar să ne rugăm pentru Duhul Sfânt, în alte privinţe. Aşa, de pildă, trebuie să ne rugăm ca să ne lăsăm învăţaţi de Duhul Sfânt, apoi să fim călăuziţi de Duhul Sfânt, după cum e bine să ne rugăm ca puterea Lui să fie revărsată peste noi în toată slujirea noastră faţă de Cristos.

Este foarte posibil ca atunci când Isus şi-a învăţat ucenicii să-L ceară pe Duhul Sfânt, El s-a referit la puterea Duhului care să-i înveredniceasc să trăiască acea viaţă de ucenicie diametral opusă principiilor lumii în care trăiau, aşa cum o prezentase Domnul în capitolele precedente. La această oră, ei începuseră, probabil, să-şi dea seama că era cu neputinţă ca ei să întrunească cerinţele uceniciei, pornind doar de la resursele lor proprii. Evident, gândirea lor era corectă în această privinţă. Duhul Sfânt este puterea care îi dă unui om capacitatea de a trăi viaţa creştină. Astfel Dumnezeu L-a înfăţişat pe Dumnezeu ca fiind dornic să dea această putere celor care I-o cer.

În textul original grec, versetul 13 nu spune că Dumnezeu Îl va da pe Duhul Sfânt, ci doar „Duh Sfânt", deci nearticulat (aşa cum apare şi în traducerea românească a lui Azimioară, ediţia GBV, 1990, pag. 1017, n.tr.). Profesorul H.B. Swete notează că atunci când este prezent articolul hotărât, acesta se referă la Persoana propriu-zisă a Duhului Sfânt, iar când Numele Său este redat fără articolul hotărât, se referă la darurile Sale sau la modul Său de a opera în folosul nostru. Deci în pasajul de faţă, rugăciunea nu se referă atât la Persoana Duhului Sfânt, cât, mai degrabă, la lucrările pe care le realizează El în folosul nostru, în viata noastră. Această interpretare este sprijinită şi de textul paralel de la Matei 7:11, care sună astfel: „.. .cu cât mai mult va da Tatăl vostru, care este în ceruri, daruri bune celor care I le cer!"

I. Isus răspunde criticilor Săi (11:14-26)

Scoţând un demon care făcuse victima să fie mută, Isus a produs o mare senzaţie în rândurile oamenilor. Deşi mulţimile se minunau, alţii erau tot mai îndârjiţi împotriva Domnului. Opoziţia a îmbrăcat două forme principale: Unii L-au acuzat că scoate demonii prin puterea lui Beelzebul, căpetenia demonilor. Alţii au sugerat că trebuie să facă un semn din cer. S-au gândit că poate în felul acesta va infirma spusele adversarilor Săi.

Acuzaţia că scoate demoni pentru că ar fi fost posedat de Beelzebul îşi primeşte răspunsul în versetele 17-26. Cererii de a face un semn i se răspunde în versetul 29. Mai întâi de toate, Domnul Isus le-a amintit că orice împărăţie dezbinată împotriva ei însăşi este distrusă şi o casă dezbinată împotriva ei însăşi se prăbuşeşte. Dacă El era o unealtă a Satanei, prin faptul că scotea demoni, asta însemna că Satan lupta împotriva propriilor săi supuşi. Numai că este ridicol ca cineva să conceapă că diavolul se va opune şi va obstrucţiona propriile sale planuri.

În al doilea rând, Domnul le-a amintit criticilor Săi că unii din proprii lor concetăţeni scoteau chiar atunci duhuri rele. Dacă El săvârşea lucrul acesta prin puterea Satanei, atunci urma că şi aceşti concetăţeni ai lor făceau acest lucru cu ajutorul aceleiaşi puteri. Dar iudeii n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului una ca asta. Şi totuşi, cum puteau ei să nege justeţea şi forţa argumentării lui Isus? Puterea de a scoate demoni venea ori de la Dumnezeu, ori de la Satan. Ori de la Unul, ori de la altul! Nu de la amândoi! Dacă Isus acţiona prin puterea Satanei, atunci exorciştii iudei depindeau de aceeaşi putere. A-L condamna pe El însemna a se condamna pe ei înşişi!

Adevărata explicaţie constă în faptul că Isus scotea demoni cu degetul lui Dumnezeu. Ce a vrut să spună El prin degetul lui Dumnezeu? În relatarea acestui incident în evanghelia lui Matei (12:28) citim următoarele: „Dacă Eu scot afară demonii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci într-adevăr împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi." Deci conchidem că degetul lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu. Faptul că Isus scotea demonii prin Duhul lui Dumnezeu era o dovadă puternică a faptului că împărăţia lui Dumnezeu sosise în mijlocul poporului acelei generaţii. Împărăţia venise în însăşi Persoana Regelui. Însuşi faptul că Domnul Isus era prezent acolo, făcând minunile acelea, era o dovadă pozitivă a faptului că Stăpânitorul uns al lui Dumnezeu se ivise deja pe scena istoriei.

Până în acest punct, Satan fusese omul cel tare şi bine înarmat, care deţinea controlul incontestabil asupra supuşilor săi. Cei ce erau posedaţi de demoni erau ţinuţi în strânsoarea lui şi nu era nimeni care să-i scape din mâna lui. Averile sale îi erau la adăpost - adică nimeni nu avea puterea de a-i contesta stăpânirea. Domnul Isus a fost mai tare decât Satan, biruindu-l şi luându-i cu forţa armele şi împărţind prada luată de la el.

Nici măcar criticii Lui nu au negat faptul că Isus scotea duhuri rele. Dar asta nu putea însemna altceva decât că Satan fusese cucerit iar victimele sale începeau să fie eliberate. Acesta este înţelesul versetelor de faţă.

Atunci Isus a adăugat că cine nu este cu El este împotriva Lui şi oricine nu adună cu El risipeşte. După cum s-a exprimat cineva: „Ori eşti pe cale, ori eşti în cale!" Am menţionat deja contradicţia aparentă dintre versetul acesta şi 9:50. Când este în joc Persoana şi lucrarea lui Cristos, nu poate exista neutralitate. Cine nu este pentru Cristos este împotriva Lui. Dar când e vorba despre slujirea creştină, cei care nu sunt împotriva slujitorilor lui Cristos sunt pentru aceştia. în primul verset, este vorba de mântuire; în al doilea: se pune problema slujirii.

Se pare că Domnul i-a făcut şah mat pe criticii Săi. Ei L-au acuzat că e posedat de demoni. Acum El aseamănă naţiunea lor cu omul ce fusese temporar vindecat de posesiunea demonică. Acest lucru se aplica la istoria lor. Anterior captivităţii, naţiunea Israel fusese posedată de demonul idolatriei. Dar captivitatea i-a lecuit de acel duh rău iar de atunci iudeii nu s-au mai dedat niciodată la idolatrie. Casa lor fusese curăţită şi pusă în ordine, dar ei au refuzat să-L lase pe Domnul Isus să intre şi s-o ia în stăpânire. Prin urmare, El a prezis că într-o zi, duhul necurat avea să ia cu el alte şapte duhuri, mai rele decât el iar acestea vor intra şi vor locui în casa aceea. Asta se referă la teribila formă de idolatrie pe care poporul evreu o va adopta în timpul Marii Strâmtorări, când evreii îl vor considera pe Anticrist drept Dumnezeu (Ioan 5:43) iar pedeapsa care va veni peste ei va fi mai mare decât tot ce-au îndurat până atunci.

Deşi această ilustraţie se referă în principal la istoria naţională a Israelului, ea scoate în evidenţă şi insuficienţa unei simple pocăinţe sau reformări în viaţa unei persoane individuale. Nu este de ajuns să întorci foaia. Trebuie să-L primeşti pe Domnul Isus Cristos în viaţa şi în inima ta. Altfel, viaţa este susceptibilă apariţiei unor forme şi mai urâte şi mai violente de păcat decât cele în care s-a complăcut persoana aceea înainte.

J. Mai binecuvântat decât Maria

O anumită femeie a venit din mulţime ca să-l preamărească pe Isus cu cuvintele: „Binecuvântat este pântecele care Te-a născut şi sânii pe care i-ai supt!" Răspunsul Domnului nostru a fost cât se poate de semnificativ. El nu a negat că Maria, mama Lui, a fost binecuvântată, dar a mers mai departe, spunând că şi mai important este ca cineva să asculte cuvântul lui Dumnezeu şi să-l împlinească. Cu alte cuvinte, chiar Fecioara Maria a fost mai binecuvântată prin faptul că a crezut în Cristos şi L-a urmat, decât prin faptul că a fost mama Lui. Relaţia naturală nu este atât de importantă ca cea spirituală. Asta ar trebui să fie un temei suficient care să-i reducă la tăcere pe cei care fac din Maria obiectul adorării lor.

În versetul 16, unii îl ispitiseră pe Domnul Isus, cerându-i un semn din cer. Acum El răspunde la cererea respectivă, atribuind-o unei generaţii rele. El Se referea, în esenţă, la generaţia de iudei care era atunci în viaţă. Oamenii aceia avuseseră privilegiul nespus de a se afla în prezenţa Fiului lui Dumnezeu. Ei auziseră cuvintele Sale şi văzuseră minunile Sale. Dar ei nu s-au mulţumit cu atâta. Ei pretindeau acum că dacă ar putea vedea vreo lucrare măreaţă, ceva supranatural, venind din cer, atunci ar putea crede în El. Răspunsul Domnului a fost că nu li se va mai da nici un semn, în afară de semnul profetului Iona.

El s-a referit la propria Sa înviere din morţi. Aşa cum Iona a fost izbăvit de pe mare, după ce stătuse în pântecele balenei trei zile şi trei nopţi, tot aşa Domnul Isus avea să învie din morţi, după ce fusese în mormânt trei zile şi trei nopţi. Cu alte cuvinte, ultima minune, care încheia lucrarea Domnului Isus pe pământ, avea să fie învierea Sa. Iona a devenit un semn pentru Niniveni. Când el s-a dus să predice în aceasta metropolă a Neamurilor, s-a dus ca unul care, cel puţin la figurat, a înviat din morţi.

Regina din Sud, regina Şeba, cea dintre neamuri, a parcurs o distanţă mare ca să audă înţelepciunea lui Solomon. Ea nu a văzut nici un singur miracol. Dacă ar fi avut privilegiul de a trăi în zilele Domnului, cu câtă bucurie L-ar fi primit ea! De aceea, ea se va ridica la judecată împotriva acelor oameni răi care au avut privilegiul de a vedea lucrările supranaturale ale Domnului Isus şi care L-au respins totuşi. Unul şi mai mare decât Iona, şi mai mare decât Solomon păşise pe scena istoriei umane. Pe când locuitorii lui Ninive s-au pocăit la predicarea lui Iona, oamenii din Israel au refuzat să se pocăiască la predicarea unuia mai mare decât Iona.

Necredinţa din zilele noastre ia în derâdere istoria lui Iona, atribuindu-i statut de legendă ebraică. Isus a vorbit însă despre Iona ca despre o persoană reală, ce a trăit în istorie, aşa cum a vorbit şi despre Solomon. Oamenii care susţin că ar crede dacă ar vedea o minune nu au dreptate. Credinţa nu se bazează pe dovezile oferite de simţuri, ci pe cuvântul viu al lui Dumnezeu. Dacă cineva nu crede în cuvântul lui Dumnezeu, nu va crede nici dacă ar învia cineva din morţi. Atitudinea care insistă să i se ofere un semn nu îi este plăcută lui Dumnezeu. Asta nu e credinţa, ci vedere. Necredinţa spune: „Mai întâi să văd, şi apoi voi crede." Dumnezeu spune: „Crede şi vei vedea."

La prima vedere, am fi înclinaţi să credem că nu este nici o legătură între aceste versete şi cele precedente. Dar la o analiză mai atentă, descoperim o legătură esenţială. Isus le-a amintit ascultătorilor Săi că nimeni nu aşează o lumină aprinsă în pivniţă sau sub un coş, ci o aşează pe un sfeşnic, unde va fi văzută şi va furniza lumină pentru toţi cei care intră.

Iată aplicaţia acestor cuvinte: Dumnezeu este Cel care a aprins lumina. În Persoana şi lucrarea Domnului Isus, El a adus lumii o explozie de lumină. Dacă cineva nu vede Lumina, vina nu este a lui Dumnezeu. În capitolul 8, Isus S-a referit la responsabilitatea care le incumbă celor care erau deja ucenicii Lui de a propaga credinţa şi de a nu o ascunde sub un vas. Aici, în 11:33, El demască necredinţa criticilor săi dornici de semne, cauzată de lăcomia lor şi frica de a nu fi făcuţi de ruşine.

Necredinţa lor a fost urmarea motivelor lor neoneste. În domeniul fizic, ochiul este cel care dă lumină întregului trup. Dacă ochiul este sănătos, atunci persoana poate vedea lumina. Dar dacă ochiul este bolnav, adică orb, atunci lumina nu poate pătrunde.

Tot aşa e şi pe tărâmul spiritual. Dacă o persoană este sincera în dorinţa ei de a afla dacă Isus este Cristosul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu Il va descoperi. Dacă motivele nu sunt însă oneste, dacă persoana respecţi vă este dominată de lăcomie sau dacă se teme de ce vor spune alţii, atunci este oarbă faţă de adevărata valoare a Mântuitorului.

Oamenii cărora li se adresa Isus se credeau foarte înţelepţi. Ei credeau că posedă multă lumină. Dar Domnul Isus le-a atras atenţia asupra faptului că lumina care era în ei era, în realitate, întuneric. Propria lor pretinsă înţelepciune şi superioritate îi îndepărta de El.

Persoana ale cărei motive sunt curate, care îşi deschide întreaga fiinţă lui Isus, Lumina lumii, este invadată de iluminare spirituală. Viaţa sa lăuntrică este luminată de Cristos, aşa după cum trupul său este luminat atunci când stă sub efectul direct al razelor de lumină emanate de o lampă.

M. Curăţia exterioară şi cea lăuntrică (11:37-41)

Când Isus a acceptat invitaţia unui anumit fariseu de a cina în casa lui, gazda a fost şocată de faptul că Domnul nu S-a spălat mai întâi pe mâini, înainte de a se aşeza la masă. Isus i-a citit gândurile şi l-a mustrat pentru ipocrizia lui şi dependenţa de lucrurile exterioare. Isus i-a amintit că ceea ce contează nu este curăţia din afara cupei, ci interiorul ei. În afară, fariseii apăreau foarte neprihăniţi, dar în lăuntrul lor erau vicleni şi răi. Acelaşi Dumnezeu care a făcut exteriorul omului a făcut şi interiorul lui şi doreşte ca vieţile noastre lăuntrice să fie curate. „Omul priveşte la înfăţişarea exterioară, dar Domnul se uită la inimă." (1Samuel 16:7).

Domnul Şi-a dat seama cât de lacomi şi egoişti erau aceşti farisei şi astfel i-a spus gazdei Lui mai întâi să dea milostenie din ce avea. Dacă trecea cu bine testul iubirii pentru alţii, atunci toate lucrurile erau curate pentru el. Iată comentariul lui H. A. Ironside:

Când dragostea lui Dumnezeu umple inima cuiva în aşa măsura încât acel om va fi preocupat de nevoile altora, abia atunci vor avea aceste reguli exterioare o valoare reală. Cel care adună însă în permanenţă numai pentru el, fiind total nepăsător faţă de cei săraci şi nevoiaşi din jurul lui, dovedeşte prin asta că dragostea lui Dumnezeu nu locuieşte în el.

Un autor anonim rezumă în felul următor:

Lucrurile severe spuse în versetele 39-52 împotriva fariseilor şi experţilor legii au fost rostite la masa de cină din casa unui fariseu (versetul 37). Ceea ce numim adesea „bun simţ" este, din păcate, un substitut al adevărului. Zâmbim, când ar trebui să ne încruntăm. Tăcem, când ar trebui să vorbim. Mai bine să călcăm aşa zisele „bune maniere", decât să călcăm credinţa noastră în Dumnezeu.

Fariseii erau adepţi ai importanţei lucrurilor exterioare. Ei respectau cu minuţiozitate cele mai mici detalii din legea ceremonială, cum ar fi zeciuiala din plante. Dar neglijau relaţiile lor cu Dumnezeu şi cu semenii lor. Îi asupreau pe cei săraci şi nu-L iubeau pe Dumnezeu. Domnul nu i-a mustrat pentru faptul că dădeau zeciuială din izmă, din rută şi din toate zarzavaturile, ci a scos în relief faptul că nu ar trebui să pună atâta râvnă în acest aspect minor, neglijând, în schimb, îndatoririle de bază ale vieţii, cum ar fi dreptatea şi dragostea lui Dumnezeu. Ei subliniau lucrurile secundare, în detrimentul celor primare. Ei excelau în ceea ce putea fi văzut de alţii, dar neglijau ceea ce numai Dumnezeu putea vedea.

Lor le plăcea nespus de mult să-şi dea importanţă, să ocupe poziţii de proeminenţă în sinagogi şi să atragă cât mai multă atenţie în pieţe. Ei se făceau astfel vinovaţi nu numai de păcatul afişajului, ci şi de acela al mândriei.

În fine, Domnul i-a comparat cu morminte care nu se văd. Sub legea lui Moise, oricine se atingea de un mormânt era necurat timp de şapte zile (Numeri 19:16), chiar dacă nu ştiuse că s-a atins de un mormânt. Fariseii lăsau, în exterior, impresia că sunt lideri religioşi devotaţi. Dar în realitate ei ar fi trebuit să poarte un semn care să-i avertizeze pe oameni că se întinează dacă intră în contact cu ei. Ei erau ca nişte morminte nemarcate, pline de corupţie şi necurăţie, infectându-i pe alţii cu afişajul lor exterior de evlavie fără conţinut şi atitudinea lor plină de mândrie.

Învăţătorii legii erau cărturarii - adică experţii în explicarea şi interpretarea Legii lui Moise. Dar iscusinţa lor se mărginea la a le spune altora ce să facă, fără ca ei înşişi să practice lucrurile respective. Unul dintre aceşti învăţători ai legii simţise ascuţişul cuvintelor lui Isus şi astfel l-a adus aminte că prin critica adresată fariseilor îi insulta, în acelaşi timp, şi pe experţii legii.

Domnul S-a folosit de acest prilej pentru a înfiera unele din păcatele învăţătorilor legii. Mai întâi de toate, ei îi asupreau pe oameni, punând asupra lor tot felul de poveri de ordin legal, fără să-i ajute însă să poarte aceste poveri. După cum remarcă Kelly: „Era notoriu dispreţul lor pentru înşişi oamenii de la care deriva importanţa lor." Multe din regulile lor erau de provenienţă umană şi se refereau la chestiuni absolut lipsite de importanţă.

Învăţătorii legii erau ucigaşi făţarnici. Ei se prefăceau că-i admiră pe profeţii lui Dumnezeu. Ei au mers până acolo încât au ridicat monumente peste mormintele profeţilor din Vechiul Testament. Negreşit aceasta părea a fi o dovadă a profundului respect manifestat de ei pentru aceşti profeţi. Dar Domnul Isus ştia că realitatea era alta. Deşi în exterior ei se desolidarizau de strămoşii lor, care i-au ucis pe profeţi, în practică ei călcau pe urmele lor. Chiar în această perioadă când clădeau morminte pentru profeţi, ei puneau la cale omorârea celui mai mare Profet al lui Dumnezeu. Şi ei aveau să continue să-i omoare pe profeţii şi pe apostolii credincioşi ai lui Dumnezeu.

Comparând versetul 49 cu Matei 23:34, se va observa că Isus însuşi este înţelepciunea lui Dumnezeu. Aici El se referă la înţelepciunea lui Dumnezeu cu sensul de: „Eu le voi trimite profeţi". La Matei El nu redă aceste cuvinte ca un citat din Vechiul Testament sau din orice altă sursă, ci pur şi simplu îl prezintă ca pe propria Sa afirmaţie. (Vezi şi 1Corinteni 1:30, unde Cristos este numit înţelepciune). Domnul Isus a promis că va trimite... profeţi şi apostoli oamenilor din generaţia Sa şi că pe aceştia îi vor omorî şi persecuta.

El avea să ceară de la generaţia aceea sângele tuturor purtătorilor de cuvânt ai lui Dumnezeu, începând cu cel al lui Abel şi până la ultimul caz, cel al lui Zaharia, care a pierit între altar şi templu (2Cronici 24:21). Doi Cronici este ultima carte a Vechiului Testament în ordinea în care apar ele în Scriptura iudaică. Prin urmare, Domnul Isus a trecut prin tot şirul martirilor, când i-a menţionat pe Abel şi pe Zaharia. Rostind aceste cuvinte, El a ştiut foarte bine că generaţia aflată atunci în viaţă avea să-L condamne la moarte pe cruce, punând astfel vârf la toate

persecuţiile dezlănţuite până atunci împotriva oamenilor lui Dumnezeu. Pentru că aveau să-L omoare pe El, sângele tuturor dispensaţilor anterioare avea să cadă asupra lor.

În fine, Domnul Isus i-a condamnat pe învăţătorii legii pentru că au luat cheia cunoştinţei, adică pentru faptul că au oprit Cuvântul lui Dumnezeu, nelăsându-l să ajungă la popor. Deşi în afară ei pretindeau că sunt loiali Scripturilor, în realitate refuzau cu încăpăţânare să-L primească pe Cel despre care vorbeau Scripturile. Apoi ei îi împiedicau pe alţii să vină la Cristos. Ei nu-L voiau ei înşişi şi nici pe alţii nu-i lăsau să-L primească.

P. Răspunsul cărturarilor şi al fariseilor

Cărturarii şi fariseii au fost, evident, indignaţi de acuzaţiile tranşante îndreptate de Domnul împotriva lor. Ei au început să-L pună la strâmtoare şi şi-au intensificat eforturile de a-L prinde în cursa propriilor Lui cuvinte. Prin orice mijloace posibile, ei căutau să-L determine să spună ceva care să-l poată asigura condamnarea la moarte. Procedând aşa, ei nu făceau altceva decât să dovedească cât de exact le citise El caracterele.

În timpul acesta., pe când Isus îi condamna pe farisei şi pe învăţătorii legii mulţimile se strânseseră cu miile. O dispută sau o dezbatere va atrage, de obicei, o mulţime de oameni dar oamenii aceştia erau atraşi, negreşit, şi de modul neînfricat în care i-a condamnat Isus pe aceşti făţarnici lideri religioşi. Deşi o atitudine necompromiţătoare de condamnare a păcatului nu este întotdeauna pe placul oamenilor, totuşi ea îşi pune amprenta asupra inimii omeneşti, dovedindu-şi neprihănirea. Adevărul întotdeauna se adevereşte singur. Întorcându-se spre ucenicii Săi, Isus i-a avertizat: „Păziţi-vă de aluatul fariseilor." El a explicat apoi că aluatul este un simbol al făţărniciei. Făţarnicul este cel ce poartă o mască, cel a cărui înfăţişare exterioară este cu totul diferită de lăuntrul său. Fariseii pozau, dându-se exemple strălucite de virtute, în realitate fiind maeştri ai mascaradei.

Avea să vină însă ziua demascării. Tot ce acoperiseră ei avea să fie dat la iveală şi tot ce făcuseră ei la întuneric avea să fie scos la lumină.

La fel de inevitabilă ca demascarea făţărniciei este şi izbânda adevărului. Până atunci, mesajul vestit de ucenici fusese rostit într-o relativă obscuritate, fiind adresat unei audienţe limitate. Dar după respingerea lui Mesia de către Israel şi venirea Duhului Sfânt, ucenicii aveau să pornească la drum neînfricaţi, în numele Domnului Isus, proclamând pretutindeni vestea cea bună. Atunci mesajul avea să fie vestit de pe acoperişurile caselor. Godet face următoarea remarcă: „Cei a căror voce nu-şi poate găsi audienţă, decât în cercuri limitate şi obscure, vor deveni învăţătorii lumii."

Cu încurajatoarele şi caldele cuvinte: „prietenii Mei", Isus îşi avertizează ucenicii să nu se ruşineze de această prietenie de o valoare inestimabilă, nici în cele mai grele încercări. Proclamarea mondială a mesajului creştin avea să aducă prigoane şi moarte ucenicilor loiali. Dar fariseii nu puteau merge decât până la un punct, în actele comise împotriva lor. Acel punct maxim era, evident, moartea. Ei sunt îndemnaţi însă să nu se teamă de moarte. Dumnezeu avea să aducă peste prigonitorii lor o pedeapsă mult mai groaznică, şi anume moartea veşnică în iad. Ucenicii trebuie să se teamă de Dumnezeu, şi nu de om.

Pentru a sublinia grija şi ocrotirea cu care îi va înconjura Dumnezeu pe ucenici, Domnul Isus se referă, în acest punct, la grija Tatălui pentru vrăbii. La Matei 10:29 citim că două vrăbii se vând pentru o monedă de cupru. Aici aflăm că cinci vrăbii sunt vândute pentru două monede de cupru. Cu alte cuvinte, atunci când cumperi patru vrăbii a cincea ţi se dă pe gratis. Şi totuşi, nici această vrabie în plus, lipsită de valoare comercială, nu este uitată, în grija lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu se îngrijeşte pentru acea vrabie desperecheată, cu cât mai mult se va îngriji El şi va veghea asupra celor care vestesc evanghelia Fiului Său! El le numără chiar şi firele de păr din cap.

Mântuitorul le-a spus ucenicilor că oricine îl va mărturisi acum va fi mărturisit de El înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Aici El se referă la toţi credincioşii adevăraţi. A-L mărturisi înseamnă a-L primi ca unic Domn şi Mântuitor.

Dar cei ce se leapădă de El înaintea oamenilor vor fi şi ei lepădaţi înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Textul acesta se refera, în principal, la farisei, dar, desigur, îi cuprinde şi pe toţi cei care îl resping pe Cristos şi le este ruşine să-L recunoască. În ziua aceea, El va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut."

Apoi Mântuitorul le-a explicat ucenicilor că există o deosebire între acţiunea de a-L critica pe El şi hula împotriva Duhului Sfânt. Cei care vorbesc împotriva Fiului Omului pot fi iertaţi, daca se pocăiesc şi cred. Dar hula sau blasfemia împotriva Duhului Sfânt este un păcat de neiertat. Este păcatul de care s-au făcut vinovaţi fariseii (vezi Matei 12:22-32). Ce este acest păcat? Este păcatul de a atribui minunile Domnului Isus diavolului. Este blasfemie împotriva Duhului Sfânt, deoarece Isus a săvârşit toate minunile Sale prin puterea Duhului Sfânt. Prin urmare, păcatul consta în a afirma că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ar fi diavolul. Nu este nici o iertare pentru acest păcat, nici în veacul acesta, nici în cel viitor.

Acest păcat nu poate fi comis de un credincios adevărat, în pofida faptului că unii sunt chinuiţi de gândul că poate l-au comis, prin alunecarea de la credinţă. Alunecarea de la credinţă nu este un păcat de neiertat. Un om care alunecă de la credinţă poate fi repus în părtaşie cu Domnul. însuşi faptul că persoana respectivă este îngrijorată e o dovadă că nu a comis păcatul de neiertat.

Nici respingerea lui Cristos de către un necredincios nu constituie păcatul de neiertat Desigur, dacă omul respectiv moare în necredinţă, nu mai poate fi convertit. Atunci păcatul lui devine de neiertat. Dar păcatul descris de Domnul nostru ca fiind „de neiertat" este păcatul pe care l-au comis fariseii, spunând că Domnul a săvârşit minunile Sale prin puterea lui Beelzebub, prinţul demonilor.

Negreşit ucenicii aveau să fie aduşi înaintea autorităţilor guvernamentale, ca să fie judecaţi. Domnul Isus le-a spus însă că ei nu aveau nevoie să repete dinainte ce aveau să spună. Duhul Sfânt avea să pună cuvintele adecvate în gura lor, ori de câte ori era nevoie. Asta nu înseamnă că slujitorii Domnului nu au datoria să petreacă timp în rugăciune şi să studieze, înainte de a predica Evanghelia sau de a preda Cuvântul lui Dumnezeu. Nici într-un caz nu poate constitui o scuză pentru lenevie! Dar, avem negreşit făgăduinţa din partea Domnului că cei care sunt aduşi la judecată pentru mărturia lor în favoarea lui Cristos vor primi ajutor special de la Duhul Sfânt în acelaşi timp, li se dă făgăduinţa generală tuturor copiilor lui Dumnezeu că dacă vor umbla în Duhul, li se vor da cuvintele potrivite pe care să le rostească în momentele de

criză ale vieţii.

În acest punct, un om a ieşit din mulţime şi L-a rugat pe Domnul să rezolve disputa dintre el şi fratele lui, cu privire la o moştenire. S-a afirmat adesea că oriunde există un testament îndată se vor ivi o mulţime de rudenii, aşa cum s-a întâmplat şi în acest caz. Nu ni se spune dacă omul acesta a fost deposedat de partea ce i se cuvenea sau dacă, pur şi simplu, era lacom, dorind să primească mai mult decât avea dreptul.

Mântuitorul i-a amintit îndată că El nu a venit în lume să se ocupe de probleme atât de mărunte. Scopul venirii Sale constă în mântuirea oamenilor şi femeilor păcătoşi. El nu se va lăsa abătut de la măreaţa Sa misiune, pentru a împărţi această mică avere. (În plus, El nu avea autoritatea juridică de a se pronunţa în chestiuni legate de proprietăţi imobiliare. Deciziile Sale nu ar fi avut forţă de lege.)

Domnul s-a folosit totuşi de acest incident pentru a-i avertiza pe ascultătorii Săi împotriva unuia dintre cele mai insidioase rele care zac în inima omului, respectiv lăcomia. Pofta nestăvilită după posesiuni materiale este una din pornirile cele mai puternice din viaţa omului. Şi totuşi omului lacom îi scapă însuşi scopul existenţei umane. „Viaţa cuiva nu constă în belşugul de lucruri pe care le posedă" după cum s-a exprimat şi J.R. Miller.

Acesta a fost unul din semnalele de alarmă pe care le-a tras Domnul nostru, care însă rămâne nebăgat în seamă de cei mai mulţi oameni din zilele noastre. Cristos a avut foarte multe lucruri de spus despre pericolul bogăţiilor; dar nu mulţi sunt aceia care se tem de bogăţii. Lăcomia nu este considerată, în realitate, un păcat, în vremea noastră. Dacă un om calcă porunca a şasea sau a opta, este considerat criminal, fiind acoperit de ruşine. Dar dacă va călca porunca a zecea, va fi considerat „întreprinzător". Biblia spune că dragostea de bani este rădăcina tuturor relelor; dar toţi cei care citează acest adevăr pun accentul pe cuvântul „dragoste", explicând că nu banii, ci doar iubirea acestora ar constitui rădăcina atât de rea.

Dacă privim în jurul nostru, într-adevăr, s-ar părea că viaţa constă din belşugul lucrurilor pe care le posedă omul. Oamenii consideră că devin mari în proporţie directă cu averea lor. Şi se pare că aşa ar sta lucrurile, căci lumea îi măsoară pe oameni după contul lor de la bancă. Dar nu a existat greşeală mai mare pe care s-o poată comite cineva. Un om se măsoară, în realitate, în funcţie de ceea ce este, nu de ceea ce are.

Parabola bogatului nechibzuit ilustrează faptul că nu posesiunile constituie lucrul cel mai important în viaţă. Datorită recoltei neobişnuit de bune de care a avut parte, acest fermier bogat a fost confruntat cu ceea ce i se părea o problemă foarte dificil de rezolvat. El nu ştia ce să facă cu toate grânele adunate. Toate grânarele şi silozurile erau pline până la refuz. Când, deodată, i-a venit o idee grozavă. S-a decis să dărâme hambarele şi să clădească altele mai mari. Ar fi fost scutit de cheltuiala lui mare şi de deranjul de a se angaja în acest proiect de anvergură, dacă ar fi privit în jur la cei nevoiaşi şi ar fi donat aceste bucate suplimentare pentru a stampară foamea, atât spirituală, cât şi fizică a celor săraci. „Piepturile celor săraci, casele văduvelor, gurile copiilor sunt hambare care dăinuie veşnic" a spus Ambrose.

De îndată ce au fost clădite noile hambare, el a intenţionat să se pensioneze. Observaţi spiritul de independenţă: „hambarele mele, fructele mele, bunurile mele, sufletul meu." El a avut grijă să-şi plănuiască viitorul, până la cele mai mici amănunte. De-acum avea să se odihnească, să mănânce, să bea şi. să se veselească - şi-a spus el.

„Dar când a început să se considere stăpân pe timp, s-a izbit de Dumnezeu, spre ruinarea lui veşnică." Dumnezeu i-a spus că va muri chiar în noaptea aceea. Atunci el avea să piardă toate averile sale, care aveau să încapă pe mâinile altuia. Nechibzuit este, potrivit definiţiei cuiva, cel ale cărui planuri se încheie la mormânt. Omul acesta a fost, negreşit, nechibzuit.

„Atunci ale cui vor fi lucrurile acestea?" a întrebat Dumnezeu. Am putea să ne punem şi noi întrebarea: „Dacă Cristos ar veni astăzi, ale cui ar fi toate averile mele?" Ce bine ar fi dacă le-am folosi, în schimb, pentru Dumnezeu astăzi, mai degrabă decât să le lăsăm să cadă în mâinile celor răi, mâine! Noi ne putem aduna de pe acuma comori în cer cu aceste bunuri, fiind astfel bogaţi faţă de Dumnezeu. Sau, dimpotrivă, le putem risipi pentru satisfacerea firii noastre vechi, culegând, astfel, din firea veche stricăciune.

C. Neliniştea contrastată cu credinţa (12:22-34)

Unul din marile pericole din viaţa creştină este acela de a lăsa ca agonisirea celor necesare pentru mâncare şi îmbrăcăminte să devină cel mai important ţel al existenţei noastre. Ajungem să fim atât de prinşi de grija de a câştiga banii cu care să achiziţionăm aceste lucruri, încât lucrarea Domnului este pusă pe planul doi. Accentul în Noul Testament este pus asupra nevoii de a face din cauza lui Cristos punctul central şi primordial din viaţa noastră. Hrana şi îmbrăcămintea ar trebui să fie subordonate scopului acestuia. Desigur, trebuie să lucrăm cu sârguinţă pentru acoperirea nevoilor noastre actuale, dar odată ce am făcut acest lucru, trebuie să ne punem încrederea în Dumnezeu, lăsând grija pentru viitor în mâna Lui, aruncându-ne cu toată râvna în lucrarea de slujire a Lui. Aceasta este viaţa de credinţă.

Când Domnul Isus a spus că nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la hrană şi îmbrăcăminte, El nu a lăsat să se înţeleagă că trebuie să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm ca aceste lucruri să ni se dea de-a gata. Creştinismul nu încurajează lenea! Ceea ce a vrut să spună El însă a fost că în procesul câştigării banilor necesari procurării lucrurilor necesare vieţii noi nu trebuie să le îngăduim acestora să-şi asume o importanţă mai mare decât li se cuvine. Căci în viaţa noastră există un lucru cu mult mai important decât ceea ce mâncăm sau purtăm. Noi suntem pe acest pământ ambasadorii Regelui şi toate consideraţiile legate de confortul nostru personal şi înfăţişarea noastră trebuie subordonate singurei sarcini cu adevărat vrednice de toată cinstea: aceea de a-L face cunoscut pe El.

Isus a recurs la exemplul corbilor, pentru a ilustra modul în care se îngrijeşte Dumnezeu de creaturile Sale. Aceştia nu-şi petrec viaţa într-o frenetică căutare după hrană sau în grija pentru nevoile lor din viitor. Ei trăiesc ceas de ceas, bizuindu-se pe Dumnezeu. Faptul că nu seamănă şi nu seceră nu ar trebui interpretat în sensul că oamenii ar trebui să se lase de ocupaţiile lor seculare. Ci înseamnă doar că Dumnezeu cunoaşte nevoile celor pe care i-a creat şi le va purta de grijă, dacă aceştia îşi vor trăi viaţa în atârnare de El. Dacă Dumnezeu hrăneşte corbii, cu cât mai mult îi va hrăni El pe cei pe care i-a chemat să-i fie slujitori! Corbii nu au hambare sau magazii, şi totuşi Dumnezeu se îngrijeşte de ei zilnic. De ce ne-am petrece noi atunci viaţa clădind hambare mai mari şi magazii mai încăpătoare?

„Care dintre voi" a întrebat Isus „poate să adauge un cot la statura lui?" Asta scoate în evidenţă nebunia de a ne îngrijora pentru lucruri asupra cărora nu avem control (cum ar fi viitorul). Oricât s-ar îngrijora cineva, nimeni nu poate adăuga la înălţimea sa sau la durata vieţii

sale. (Expresia „statura vieţii lui" ar putea fi tradusă şi prin „lungimea vieţii lui".) Dacă aşa stau lucrurile, ce rost mai are să ne îngrijorăm cu privire la viitor? Mai degrabă, haideţi să folosim toate energiile noastre şi timpul pe care-l avem la dispoziţie pentru a-L sluji pe Cristos, lăsând în grija Lui viitorul.

Apoi Domnul se referă la crini, pentru a arăta nebunia de a-ţi cheltui talentele şi tot ce ai mai de preţ în viaţă pentru a-ţi face rost de îmbrăcăminte. Crinii de aici ar putea fi anemonele necultivate, ce cresc pe câmp. Acestea nici nu trudesc, nici nu torc, şi totuşi au o frumuseţe naturală ce rivalizează cu toată gloria lui Solomon. Dacă Dumnezeu face atâta aparentă risipă de frumuseţe la aceste flori, care înfloresc astăzi iar mâine sunt arse, oare nu va avea El grijă de nevoile copiilor Săi? Noi ne dovedim puţin credincioşi atunci când ne îngrijorăm, ne frământăm şi alergăm întruna fără astâmpăr pentru a obţine tot mai multe bunuri materiale. Ne risipim viaţa făcând ceea ce ar fi făcut Dumnezeu pentru noi, dacă ne-am fi consacrat timpul şi talentele mai mult pentru El.

În realitate, nevoile noastre zilnice sunt mici. E minunat să constatăm cât de simplă poate fi existenţa noastră. De ce să acordăm, atunci, hranei şi îmbrăcămintii un loc atât de proeminent în viaţa noastră? De ce să ne frământăm mintea, îngrijorându-ne cu privire la viitor? Aşa procedează cei nemântuiţi. Popoarele lumii, care nu-L cunosc pe Dumnezeu ca Tată al lor, depun tot interesul pentru hrană, îmbrăcăminte şi satisfacerea plăcerilor. Aceste lucruri formează miezul şi circumferinţa existenţei lor. Dumnezeu nu vrea ca oamenii Lui să-şi petreacă timpul într-o goană nebună după acele lucruri care să le facă existenţa cât mai confortabilă. El are o lucrare de înfăptuit pe acest pământ şi a promis că va avea grijă de cei care I se dăruiesc cu toată inima. Dacă vom căuta împărăţia Lui, El nu ne va lăsa niciodată să murim de foame sau să umblăm dezbrăcaţi. Ce trist ar fi să ajungi la sfârşitul vieţii şi să constaţi că cea mai mare parte a timpului ţi-ai petrecut-o muncind din greu pentru ceea ce ţi se dăruise deja, ca parte inclusă în biletul de intrare în patria cerească!

Ucenicii alcătuiau o turmă mică de oi lipsite de apărare, trimise în mijlocul unei lumi ostile. E drept că nu aveau nici un mijloc vizibil de sprijin sau apărare. Totuşi acest grup de tineri lipsiţi, în aparenţă, de orice merite, erau destinaţi să moştenească împărăţia, împreună cu Cristos. Ei aveau să domnească într-o zi cu Ei peste întreg pământul. Având în vedere aceasta, Domnul i-a îmbărbătat să nu se teamă, deoarece dacă Tatăl le-a pregătit onoruri atât de mari, atunci n-aveau nici un motiv să se îngrijoreze cu privire la cărarea care îi ducea spre ele.

În loc să adune bunuri materiale şi să facă planuri de viitor, ei pot pune aceste bunuri în slujba Domnului. În felul acesta ei vor investi pentru cer şi pentru veşnicie. Ravagiile comise de scurgerea timpului nu vor putea afecta bunurile lor. Comorile cereşti sunt deplin asigurate împotriva furtului şi stricăciunii. Necazul cu bogăţiile materiale este că, de cele mai multe ori, nu le poţi acumula fără să fii desprins de ele. De aceea a spus Domnul Isus: „Unde este comoara voastră acolo va fi şi inima voastră." Dacă ne trimitem din timp banii în cer, înainte de a sosi noi înşine acolo, atunci ataşamentul nostru nu va fi legat de lucrurile pieritoare ale acestei lumi.

Nu numai că ucenicii trebuiau să se încreadă în Domnul, pentru asigurarea nevoilor lor, ci trebuiau să trăiască într-o aşteptare permanentă a revenirii Lui. Mijlocul trebuia să le fie încins iar felinarele aprinse. În orient oamenii se încing cu un brâu, care le ţine strânse hainele lungi, ajutându-i să se mişte şi să umble în voie. Mijlocul încins întruchipează misiunea pe care o avem de îndeplinit iar felinarul sugerează mărturia pe care trebuie s-o ţinem sus tot timpul.

Ucenicii trebuiau să trăiască clipă de clipă în aşteptarea întoarcerii Domnului, asemenea omului care se întoarce de la nuntă. Iată ce are Kelly de spus în această privinţă:

Ei trebuie să fie eliberaţi de toate lucrurile pământeşti care le-ar putea îngreuna umblarea, aşa încât atunci când va bate Domnul la uşă, potrivit ilustraţiei date, ei să-l poată deschide îndată - fără să le fie distrasă atenţia şi fără să fie nevoiţi să se pregătească în pripă de sosirea Lui inopinată. Inimile lor îl aşteaptă pe El, Domnul lor. Ei îl iubesc, îl aşteaptă. El bate la uşă iar ei îi deschid imediat.

Amănuntele ilustraţiei privitoare la omul care se întoarce de la nuntă nu trebuiesc forţate, pentru a le făcea să se refere la viitorul profetic. Noi nu trebuie să identificăm nunta de aici cu Ospăţul de Nuntă al Mielului, nici nu trebuie să echivalam întoarcerea omului din ilustraţie cu Venirea din nou a Domnului; ilustraţia Domnului nu a avut scopul de a stabili ordinea evenimentelor de la venirea Sa.

Când se întoarce omul acela de la nuntă, slujitorii lui îl aşteaptă nerăbdători, gata să treacă la acţiune, la porunca lui. El este atât de încântat de atitudinea lor atenta, încât procedează la o răsturnare de situaţie, ca să spunem aşa. Se încinge cu un şorţ de slujitor, apoi îi aşează la masă şi le serveşte mâncarea. Este o ilustrare foarte plastică a faptului că Cel care a venit odată în lumea aceasta în chip de rob va găsi de cuviinţă, în harul Lui, să-i slujească din nou în căminul lor ceresc. Inspiratul învăţat german Bengel, expert în Cuvântul lui Dumnezeu, a considerat versetul 37 drept cea mai măreaţă făgăduinţă din toată Biblia.

A doua strajă din noapte era de la ora 9 seara până la miezul nopţii. A treia dura de la miezul nopţii până la 3 dimineaţa. Indiferent ce strajă ar fi fost când se întorcea Stăpânul, slujitorii lui îl aşteptau.

Domnul schimbă acum imaginea, făcând aluzie la un proprietar a cărui casă a fost spartă, într-un moment de neatenţie. Venirea hoţului a fost cu totul neaşteptată. Dacă stăpânul casei ar fi ştiut, nu ar fi lăsat să i se spargă casa. Lecţia ce se desprinde de aici este că vremea venirii lui Cristos nu este cunoscută. Nimeni nu ştie ziua sau ceasul când va veni El. Dar când va veni, credincioşii care şi-au adunat comori pe pământ le vor pierde pe toate, după cum s-a exprimat cineva: „Un creştin fie va părăsi bogăţiile sale, fie se va duce la ele." Dacă veghem cu adevărat, aşteptând venirea lui Cristos, vom vinde tot ce avem şi ne vom strânge comori în cer, unde nu se poate atinge de ele nici un hoţ.

F. Slujitorii credincioşi şi cei necredincioşi (12:41-48)

În acest punct, Petru a întrebat dacă parabola lui Cristos despre veghere a fost destinată doar pentru ucenici, sau pentru toată lumea. Domnul a răspuns că este pentru toţi cei care mărturisesc că sunt ispravnici ai lui Dumnezeu. Administratorul credincios şi înţelept este cel care, fiind pus peste casa Stăpânului său, dă de mâncare oamenilor săi. Principala responsabilitate a administratorului în acest punct este să aibă grijă de oameni, nu de obiecte. Acest principiu este în perfectă concordanţă cu întregul context al istorioarei, ce constituie un avertisment la adresa ucenicilor, să vegheze asupra pericolelor materialismului şi ale lăcomiei. Ceea ce contează sunt oamenii, nu lucrurile.

Când va veni Domnul şi-l va găsi pe robul Lui sincer preocupat de starea spirituală a oamenilor, îl va răsplăti cu generozitate. Răsplata vă avea probabil legătură cu domnia guvernamentală alături de Cristos în timpul Mileniului (1Petru 5:1-4).

Slujitorul declară că lucrează pentru Cristos, dar în realitate este un necredincios, în loc să-i hrănească pe oamenii lui Dumnezeu, el îi maltratează, îi jefuieşte şi trăieşte pentru împlinirea plăcerilor şi poftelor sale. (Probabil aceste cuvinte s-au referit la farisei.)

Venirea Domnului va demasca această tăgăduire a realităţii iar omul respectiv va fi pedepsit laolaltă cu toţi ceilalţi necredincioşi. Expresia „şi-l va despica în două" ar putea fi tradusă şi prin „îl va biciui groaznic", cum apare de altfel în versiunea AV, textul marginal.

Versetele 47 şi 48 expun un principiu fundamental privitor la toate felurile de slujire: cu cât este mai mare privilegiul cuiva, cu atât mai mare va fi şi răspunderea sa. Pentru credincioşi, acest principiu înseamnă că răsplăţi le care vor fi împărţite în cer vor avea anumite grade. Pentru necredincioşi înseamnă că vor fi trepte de pedepsire în iad. Cei care au ajuns să cunoască voia lui Dumnezeu aşa cum este ea descoperită în Scripturi poartă o mare răspundere de a o împlini în viaţa lor. Lor li s-a dat mult. Prin urmare, mult li se va cere. Cei care nu au primit un privilegiu atât de mare vor fi şi ei pedepsiţi pentru faptele lor rele, dar pedeapsa lor va fi mai puţin severă.

Domnul Isus a ştiut că venirea Sa pe pământ nu avea să aducă pace, la început. Mai întâi, avea să producă dezbinare, lupte, persecuţii şi vărsări de sânge. El nu a venit cu scopul declarat de a arunca acest foc pe pământ, ci mai degrabă acesta a fost rezultatul sau efectul venirii Sale. Deşi suferinţele şi disensiunile au izbucnit încă din timpul lucrării Sale pământeşti, abia la cruce a fost demascată adevărata inimă a omului. Domnul a ştiut că toate acestea se vor întâmpla şi a fost pregătit ca focul persecuţiei să izbucnească cât mai curând împotriva Lui însuşi.

El trebuia să fie botezat cu un botez. Asta se referă la botezul Lui până la punctul morţii pe Crucea Calvarului. El se simţea extraordinar de constrâns să se ducă la cruce şi să realizeze răscumpărarea pentru omenirea pierdută. Ruşinea, suferinţa şi moartea au constituit voia lui Dumnezeu pentru El şi Domnul Isus a fost pregătit şi dornic să asculte.

El ştia foarte bine că venirea Sa nu avea să aducă pace pe pământ la data aceea. Şi astfel El i-a avertizat pe ucenici că atunci când vor veni oamenii la El, familiile acestora îi vor prigoni şi-i vor alunga. Introducerea creştinismului într-o familie compusă, în medie, din cinci persoane, avea să dezbine acea familie. Cât de perversă este natura omului, dacă stăm să ne gândim că rudele necredincioase ale cuiva mai degrabă ar prefera ca fiul lor să fie un beţiv şi un desfrânat, numai pocăit să nu fie! Numai să nu ia atitudine în public, ca ucenic al Domnului Isus Cristos! Paragraful acesta infirmă teoria nejustificată, potrivit căreia Isus ar fi venit să unească întreaga omenire (şi pe credincioşi, şi pe necredincioşi!) într-o singură „frăţie universală a tuturor oamenilor". Mai degrabă, El i-a dezbinat mai mult decât fuseseră dezbinaţi până atunci!

G. Semnele vremurilor (12:54-59)

Versetele precedente au fost adresate ucenicilor. Acum Mântuitorul îşi îndreaptă atenţia spre mulţimi. El le aminteşte că ştiu să facă prognoza vremii. Astfel, oamenii ştiau că atunci când apărea un nor la apus (deasupra Mediteranei), urma o ploaie torenţială. Pe de altă parte, vântul de la sud aducea căldură mare şi secetă. Oamenii aveau suficientă inteligenţă să cunoască aceste lucruri, căci posedau voinţa de a cunoaşte.

În lucrurile spirituale, situaţia era cu totul alta. Deşi posedau inteligenţă normală, ei nu-şi dădeau seama că sosise clipa supremă a istoriei. Însuşi Fiul lui Dumnezeu se afla printre ei, pe pământ. Niciodată nu se apropiase cerul mai mult de ei. Dar ei nu au cunoscut clipa cercetării lor. Ei aveau capacitatea intelectuală de a cunoaşte, dar nu aveau voinţa de a cunoaşte şi astfel s-au înşelat singuri.

Dacă şi-ar fi dat seama de semnificaţia zilelor în care trăiau, s-ar fi grăbit să facă pace cu adversarul lor. Patru sunt termenii juridici folosiţi aici: adversar, magistrat, judecător şi ofiţer şi toţi se referă la Dumnezeu. În vremea aceea Dumnezeu Se deplasa în mijlocul lor, rugându-i fierbinte, dându-le prilejul să fie mântuiţi. Ei trebuiau să se pocăiască şi să-şi pună încrederea în El. Dacă refuzau, aveau să stea în faţa lui Dumnezeu, ca Judecător al lor. Or, negreşit procesul avea să fie în defavoarea lor. Vor fi găsiţi vinovaţi şi condamnaţi pentru necredinţa lor. Apoi vor fi aruncaţi în închisoare, adică în pedeapsa veşnică. Nu vor ieşi de acolo până când nu vor fi plătit ultimul bănuţ - adică nu vor ieşi niciodată, deoarece niciodată nu vor fi în stare să plătească o datorie atât de uriaşă.

Şi astfel Isus le-a spus oamenilor că trebuie să fie în stare să discearnă timpurile în care trăiesc. Trebuie să se pună în ordine cu Dumnezeu, pocăindu-se de păcatele lor şi predându-se Lui în întregime.

H. Importanţa pocăinţei (13:1-5)

Capitolul 12 s-a încheiat cu eşecul poporului Israel de a discerne vremurile în care trăia şi cu avertismentul Domnului să se pocăiască degrabă ca să nu piară. Capitolul 13 continuă acest subiect general, fiind adresat, în mare, Israelului ca naţiune, deşi principiile cuprinse în el se aplică şi la persoane individuale. Două calamităţi la scară naţională formează baza conversaţiei care se înfiripă aici. Prima a fost masacrarea unor galileeni care veniseră la Ierusalim să se închine. Pilat, guvernatorul Iudeii, ordonase omorârea lor în timp ce aceştia aduceau jertfe. Nu cunoaştem alte amănunte despre această atrocitate. Presupunem că victimele au fost iudei care au trăit în Galileea. Iudeii din Ierusalim poate trăiau cu impresia că aceşti galileeni vor fi comis păcate groaznice şi că moartea lor cumplită se datora, faptului că Dumnezeu le sta împotrivă. Dar Domnul Isus a corectat această eroare de gândire, avertizându-i pe iudei că dacă nu se pocăiesc, toţi vor pieri la fel.

Cealaltă tragedie a fost prăbuşirea turnului din Siloam, care a provocat moartea a optsprezece persoane. Nu cunoaştem alte amănunte nici despre acest accident, decât ceea ce ni se spune aici. Din fericire, nu e nevoie să cunoaştem alte amănunte. Punctul subliniat de Domnul este că această catastrofă nu trebuie interpretată ca o judecată specială, pentru o răutate ieşită din comun. Mai degrabă, trebuie văzută ca un avertisment pentru toată naţiunea Israel, că dacă membrii ei nu se pocăiesc, va veni peste ei o năpastă similară. Desigur, năpasta a venit în anul 70, d.Cr., când Titus a invadat Ierusalimul.

I. Parabola smochinului fără rod

În strânsă legătură cu cele de mai sus, Domnul Isus a istorisit parabola smochinului. Nu e deloc greu să identificăm smochinul cu Israelul, sădit în via lui Dumnezeu, adică în lume. Dumnezeu a aşteptat roade de la acest pom, dar nu le-a găsit. Şi astfel a spus îngrijitorului viei (Domnul Isus) că a aşteptat în zadar trei ani să primească rod de la pom. Cea mai simplă interpretare ar fi că aceasta se referă la primii trei ani din lucrarea publică a Domnului nostru. Gândul subliniat de textul de care ne ocupăm este că smochinului i s-a dat suficient timp să dea rod, dacă ar fi avut de gând să facă acest lucru. Însă după ce nu au apărut deloc roadele, chiar după trei ani, concluzia care s-a impus de la sine a fost că smochinul nu va mai da roadă. Datorită nerodniciei sale, Dumnezeu a ordonat tăierea lui, căci ocupa un loc care putea fi folosit în scopuri mai productive. Îngrijitorul viei a stăruit însă, mediind pentru smochin şi solicitând să i se acorde încă un an. Dacă nici la sfârşitul acestui an nu va da roade, atunci va putea să-l taie. Şi exact aşa s-a întâmplat. După ce a început al patrulea an, Israelul L-a respins şi L-a răstignit pe Domnul Isus. Ca urmare, capitala sa a fost distrusă iar locuitorii săi împrăştiaţi. G.H. Lang spune:

Fiul lui Dumnezeu a cunoscut gândul Tatălui Său, Stăpânul viei, şi că fusese emis deja groaznicul ordin: „Taie-l". Israel epuizase din nou răbdarea Divină. Nici o naţiune şi nici o persoană nu are motive să creadă că se va bucura de grija lui Dumnezeu, dacă nu va aduce roadele neprihănirii, spre slava şi lauda lui Dumnezeu. Omul există pentru cinstea şi plăcerea Creatorului: când nu slujeşte acest scop drept, ce va putea oare împiedica urmarea sentinţei de moarte pentru natura sa păcătoasă şi îndepărtarea sa din locul privilegiat de care s-a bucurat până atunci?

J. Vindecarea femeii gârbovite (13:10-17)

Adevărata atitudine a Israelului faţă de Domnul Isus se poate vedea şi din comportarea fruntaşului sinagogii. Această oficialitate a obiectat împotriva faptului că Mântuitorul a vindecat o femeie în ziua de sabat. Femeia suferise optsprezece ani de o gravă curbare a coloanei vertebrale, prezentând o gravă diformitate şi neputând să-şi îndrepte deloc spatele. Fără să fi fost rugat, Domnul Isus a rostit cuvântul vindecător, Şi-a pus mâinile peste ea şi îndată femeia şi-a îndreptat coloana vertebrală.

Fruntaşul sinagogii le-a spus, indignat, oamenilor să vină să fie vindecaţi în primele şase zile ale săptămânii, dar nu şi în a şaptea. El era ceea ce s-ar putea numi „un religionar de profesie", pe care nu-l interesa în realitate problemele de care sufereau oamenii. Chiar dacă oamenii ar fi venit în primele şase zile ale săptămânii, el nu i-ar fi putut ajuta. El se preocupa cu minuţiozitate de toate amănuntele de ordin tehnic din lege, dar inima lui era lipsită de dragoste sau milă. Dacă el ar fi suferit timp de optsprezece ani de acea curbare a coloanei vertebrale, nu ar mai fi avut importanţă în care zi ar fi fost vindecat!

Domnul a mustrat ipocrizia lui şi a celorlalţi lideri. El le-a amintit că ei nu şovăiau să dezlege în sabat un bou sau un măgar de la iesle şi să-l ducă să-l adape. Or, dacă arătau atâta consideraţie pentru nişte biete animale, în ziua de sabat, era greşit ca Isus să săvârşească un act de vindecare asupra acestei femei, care era o fiică a lui Avraam? Expresia „fiică a lui Avraam" indică nu numai că era evreică, ci şi o credincioasă adevărată, o femeie a credinţei. Curbarea coloanei sale vertebrale a fost provocată de Satan. Ştim din alte părţi ale Bibliei că unele boli sunt urmarea unei activităţi satanice. Bubele lui Iov au fost provocate de Satan. Ţepuşul din carnea apostolului Pavel a fost un sol al Satanei, ca să-l necăjească. Dar diavolul nu are voie să provoace aceste lucruri împotriva credinciosului fără aprobarea Domnului. Şi Domnul anulează orice boală sau suferinţă de acest gen, pentru slava Sa.

Criticii Domnului nostru au fost făcuţi de ruşine prin cuvintele Lui. Oamenii de rând s-au bucurat pentru faptul că s-a săvârşit o minune slăvită.

K. Parabolele împărăţiei (13:18-21)

După ce au văzut acest miracol minunat al vindecării, oamenii ar fi fost poate ispitiţi să creadă că împărăţia avea să fie întemeiată numaidecât. Domnul Isus le-a corectat gândirea incorectă, istorisind doua parabole ale împărăţiei lui Dumnezeu, care o descriu în ipostaza ei dintre vremea respingerii Regelui şi revenirea Sa pe pământ, ca să domnească. Ele arată creşterea creştinătăţii şi cuprind şi simpla declaraţie de credinţă şi realitatea ei (vezi notele de la 8:1-3).

Mai întâi de toate, El a asemănat împărăţia lui Dumnezeu cu o sămânţă de muştar, una din cele mai mici seminţe care există. Când este depusă în pământ, ea nu va produce un pom de mărime obişnuită, ci doar o tufă. Prin urmare, când Isus a spus că această sămânţă a produs un pom mare. El a scos în evidenţă că această dezvoltare era cu totul anormală. Pomul a fost atât de mare încât păsările cerului îşi puteau face cuibul în ramurile lui. Gândul care se desprinde de aici este că deşi creştinismul a avut un început nesemnificativ, ulterior s-a dezvoltat foarte mult, transformându-se în creştinătatea pe care o cunoaştem în zilele noastre, alcătuită din toţi cei care se declară loiali Domnului, fie că s-au născut din nou, fie că nu. Păsările cerului sunt vulturii sau păsările de pradă. Sunt simboluri ale răului, subliniind faptul că creştinismul a devenit cuibul unei sumedenii de stricăciuni de tot felul.

A doua parabolă asemuieşte împărăţia lui Dumnezeu cu aluatul pe care o femeie l-a depus în trei măsuri de făină. Suntem de părere că aluatul în Scriptură întotdeauna întruchipează forţa răului. Ideea subliniată aici este că s-a strecurat o doctrină rea în hrana curată a copiilor lui Dumnezeu. Această doctrină rea nu este statică, ci constituie o forţă insidioasă, care se răspândeşte cu iuţeală.

L. Poarta îngustă prin care se intră în împărăţie (13:22-30)

Pe când se îndrepta Isus spre Ierusalim, a ieşit un om din mulţime să-L întrebe dacă numai câţiva oameni vor fi mântuiţi. S-ar putea să fi fost o întrebare frivolă, izvorâtă din curiozitate.

Domnul a răspuns la această întrebare speculativă cu o poruncă directă. I-a spus celui ce a pus întrebarea să se asigure că el însuşi va intra pe poarta strâmtă. Când Isus i-a spus să se silească să intre pe poarta strâmtă, nu a afirmat prin aceasta că mântuirea ar necesita un efort din partea noastră. Poarta strâmtă reprezintă aici naşterea din nou - adică mântuirea prin har, în urma credinţei. Isus îl îndemna pe om să se asigure că va intra pe această uşă. „Mulţi... vor căuta să intre şi nu vor putea", odată ce s-a închis uşa. Asta nu înseamnă că ei vor căuta să intre pe uşa convertirii, ci mai degrabă că în ziua manifestării puterii şi gloriei lui Cristos, ei vor voi să fie lăsaţi să intre în împărăţie, dar va fi prea târziu. Ziua harului în care au trăit se va fi încheiat

Stăpânul casei se va scula şi va închide uşa. Poporul evreu este înfăţişat aici bătând la uşă şi rugându-L pe Domnul să deschidă. El însă va refuza, pe motiv că niciodată nu i-a cunoscut. Ei vor protesta atunci, pretinzând că au trăit în relaţii foarte apropiate cu El. Dar El nu Se va lăsa mişcat de aceste declaraţii. Ei au fost, în realitate, lucrători ai fărădelegii şi, prin urmare, nu li se va permite să intre.

Refuzul Lui va produce plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Plânsul indică remuşcare iar scrâşnirea dinţilor reflectă o ură înverşunată împotriva lui Dumnezeu. Asta demonstrează că nici suferinţele iadului nu pot schimba inima omului. Israeliţii necredincioşi îi vor vedea pe Avraam, pe Isaac, pe Iacov şi pe toţi profeţii în împărăţia lui Dumnezeu. Ei se aşteptaseră să ajungă ei înşişi acolo, pe considerentul unic de înrudire cu Avraam, Isaac şi Iacov, dar, în realitate, ei vor fi aruncaţi afară. Neamurile se vor deplasa spre luminoasa împărăţie a lui Cristos din toate colţurile pământului, bucurându-se de toate binecuvântările ei minunate. Astfel, mulţi evrei care au fost la început primii vizaţi de planul binecuvântărilor lui Dumnezeu, vor fi respinşi, în vreme ce Neamurile, care erau privite ca nişte câini, se vor bucura de binecuvântările Domniei de o Mie de ani a lui Cristos.

În vremea aceasta, Domnul Isus se afla, probabil, pe teritoriul lui Irod. Unii farisei au venit şi L-au avertizat să plece, deoarece Irod încerca să-L ucidă. Fariseii ne apar aici într-o postură total contradictorie faţă de purtarea lor anterioară, de parcă i-ar fi interesat cu adevărat soarta şi siguranţa Lui. Mai verosimilă este ideea că ei înşişi au complotat cu Irod, pentru a-l face să-L înspăimânte pe Isus şi să-L determine pe Domnul să se ducă la Ierusalim, pentru a cădea în mâinile lor.

Pe Domnul nostru nu-L mişca însă ameninţarea cu violenţa fizică. Ei a recunoscut că la mijloc este un complot din partea lui Irod şi astfel le-a spus fariseilor să se ducă înapoi, la vulpea aceea, şi să-i transmită un mesaj. Unora le este greu să înţeleagă de ce Domnul Isus s-a referit la Irod cu termenul de vulpe (căci termenul din textul original este la feminin). Ei consideră că ar fi fost încălcată Scriptura, prin faptul că s-a vorbit de rău împotriva unui dregător al poporului (Exod 22:28). Dar acesta nu a fost un rău, ci un adevăr absolut. Esenţa mesajului trimis de Isus a constat în faptul că El încă avea mult de lucru iar timpul era foarte scurt. El avea să scoată demoni şi să săvârşească minuni de vindecare, în timpul puţinelor zile ce le mai avea la dispoziţie. Apoi, a treia zi, adică ziua finală, El va fi isprăvit lucrarea legată de misiunea Sa pe pământ. Nimic nu putea să-L împiedice să-Şi ducă la îndeplinire sarcinile. Nici o putere de pe pământ nu putea să-i facă vreun rău, până la timpul rânduit.

Mai mult, El nu putea fi ucis în Galileea. Acest prerogativ era rezervat oraşului Ierusalim. Era o trăsătură ce aparţinea acestui oraş, în care fuseseră omorâţi slujitorii Dumnezeului Celui Prea înalt. Am putea spune că Ierusalimul deţinea monopolul în privinţa uciderii purtătorilor de cuvânt ai lui Dumnezeu. Asta a vrut să spună Domnul Isus prin cuvintele: „nu se poate ca un proroc să piară afară din Ierusalim"

După ce a rostit adevărul cu privire la acest oraş rău, Isus a schimbat apoi tonul, plângând pentru el. Acest oraş, care ucide profeţii şi îi omoară cu pietre pe solii lui Dumnezeu, era totuşi obiectul iubirii Sale pline de tandreţe. De câte ori nu voise El să-i adune locuitorii, cum îşi adună cloşca puii, dar ei nu au vrut să se lase adunaţi, datorita încăpăţânării lor. în consecinţă, oraşul lor, templul şi ţara aveau să treacă printr-o lungă perioadă de exil. În fapt, ei nu aveau să-L mai vadă pe Domnul decât atunci când îşi vor schimba atitudinea faţă de El. Ultima parte a versetului 35 se referă la a Doua Venire a lui Cristos. O rămăşiţă din poporul lui Israel se va pocăi la acea vreme şi va spune: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!" Poporul Său va anunţa atunci măreaţa zi a puterii Sale.

N. Vindecarea omului bolnav de dropică (14:1-6)

În ziua de sabat, un fruntaş al fariseilor L-a invitat pe Domnul la masă, la el acasă. Nu a fost un gest sincer de ospitalitate, ci mai degrabă o încercare din partea liderilor religioşi de a-i găsi vină Fiului lui Dumnezeu. Isus a văzut acolo un om bolnav de dropică, adică umflarea cauzată de acumularea apei în ţesuturi. Fără îndoială, Mântuitorul a citit gândurile criticilor Săi, căci i-a întrebat dacă este drept să vindeci în ziua de sabat.

Oricât ar fi dorit ei să spună că nu este, nu şi-ar fi putut susţine un asemenea argument, drept care au tăcut. Prin urmare, Isus l-a vindecat pe om şi i-a dat drumul să plece. Pentru El aceasta era o lucrare de milostenie. Or, dragostea divină nu-şi încetează niciodată activităţile, nici chiar în ziua de sabat (Ioan 5:17).

Îndreptându-Se spre iudei, El le-a reamintit că dacă unul din animalele lor ar cădea într-o groapă, ei l-ar scoate negreşit în ziua de sabat, căci ar fi în interesul lor s-o facă. Dar în cazul unui om, deci aproapele lor - ei bine, pentru acesta nu mai aveau nici o înţelegere, fiind gata să-L condamne pe Domnul Isus pentru că i-a venit în ajutor. Deşi nu au putut răspunde la raţionamentul Mântuitorului, e limpede că s-au înverşunat şi mai mult împotriva Lui.

Q. Parabola oaspetelui ambiţios

Întrând în casa fariseului, Domnul a observat, probabil, cum oaspeţii încercau să ocupe locurile cele mai bune la masă, căutând poziţia care să le confere maximă onoare şi vizibilitate. Faptul că şi El era oaspete la această masă nu L-a împiedicat să spună ce a avut de spus, cu toată francheţea şi neprihănirea. El i-a avertizat astfel împotriva acestei forme de goană după glorie personală, spunându-le că atunci când sunt invitaţi la masă, s-ar cuveni să ocupe mai degrabă un loc umil, decât unul proeminent. Asta şi pentru faptul că atunci când căutam să ne asigurăm un loc important s-ar putea să fim, ulterior, făcuţi de ruşine, spunânduni-se să ocupăm un loc inferior. Dar dacă ne smerim cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, în mod sigur ne vom deplasa doar într-o singură direcţie: în sus. Isus ne-a învăţat că este mai bine să fii avansat la o poziţie de onoare, decât să cauţi tu singur s-o dobândeşti, pentru ca mai târziu să fii obligat să renunţi la ea. Domnul însuşi este Pilda vie a renunţării de sine (Filipeni 2:5-8). El S-a smerit pe Sine şi Dumnezeu L-a înălţat. Oricine se înalţă va fi smerit de Dumnezeu.

P. Lista de musafiri pe care o onorează Dumnezeu

De bună seamă, fruntaşul fariseu invitase persoanele cu vază din partea locului la acest dineu - fapt care nu-l scapă Domnului Isus. El a observat că reprezentanţii oamenilor de rând din comunitate au fost excluşi de la acest ospăţ. Prin urmare, El a profitat de acest prilej pentru a enunţa unul dintre cele mai nobile principii creştine: faptul că trebuie să-i iubim pe cei lipsiţi de calităţi, pe cei care nu ne pot răsplăti binele ce li-l facem. De obicei, oamenii îşi invită prietenii, rudele şi vecinii bogaţi, animaţi întotdeauna de speranţa că vor fi răsplătiţi cum se cuvine pentru această faptă. Nu este nevoie să posezi viaţa divină pentru a proceda în acest fel. Dar numai cei stăpâniţi de viaţa supranaturală vor

putea fi mărinimoşi cu cei săraci, schilozi, şchiopi şi orbi. Dumnezeu a rezervat o răsplată aparte pentru cei ce îşi arată bunăvoinţa şi mila pentru aceste categorii de oameni. Deşi aceşti musafiri nu pot să ne răsplătească, Dumnezeu însuşi a promis că ne va răsplăti la învierea celor drepţi, care mai este cunoscută în Scriptură şi sub denumirea de „prima înviere" şi implică învierea tuturor credincioşilor adevăraţi. Ea va avea loc la Răpire şi, credem noi, din nou la sfârşitul Perioadei Tribulaţiei (Marii Strâmtorări). Cu alte cuvinte, prima înviere nu este un eveniment unitar, ci se petrece în etape.

Q. Parabola scuzelor (14:15-24)

Unul dintre musafirii care stăteau întinşi la masă împreună cu Isus a remarcat ce minunat va fi să participe la binecuvântările împărăţiei lui Dumnezeu. Poate că era impresionat de principiile de conduită pe care tocmai le expusese Domnul Isus ori poate că era o remarcă de ordin general, pe care a făcut-o fără să se gândească prea mult. Oricum, Domnul a răspuns că oricât de minunat ar fi să mănânci pâine în împărăţia lui Dumnezeu, e trist că mulţi dintre cei ce sunt invitaţi invocă tot felul de scuze nefondate pentru a nu onora invitaţia. Domnul Isus L-a înfăţişat pe Dumnezeu în postura unui anumit om care a dat o cină mare şi a invitat mulţi oaspeţi. Când masa a fost gata, l-a rugat pe servitorul lui să-i anunţe pe invitaţi că totul e gata. Asta ne aminteşte de măreţul adevăr potrivit căruia Domnul Isus a terminat, a isprăvit lucrarea de răscumpărare de pe Calvar şi chemarea evangheliei este adresată oamenilor de pe temeiul acestei lucrări încheiate. Un om care fusese invitat s-a scuzat, spunând că a cumpărat un ogor şi că trebuie să se ducă să-l vadă. Normal, ar fi trebuit s-o facă înainte de a-l fi cumpărat. Dar chiar şi aşa, el aşeza dragostea pentru lucruri materiale mai presus de calda invitaţie ce i se adresase.

Următorul invitat a cumpărat cinci perechi de boi şi a spus că trebuie să se ducă să-i încerce. El îi reprezintă pe cei ce pun locul lor de muncă, ocupaţia sau afacerile mai presus de chemarea lui Dumnezeu. Al treilea a spus că tocmai s-a căsătorit şi că, prin urmare, nu poate da curs invitaţiei. Legăturile de familie şi relaţiile sociale adesea îi împiedică pe oameni de a accepta chemarea Evangheliei.

Când i-a comunicat servitorul stăpânului său că invitaţia a fost respinsă de mai toţi, stăpânul l-a trimis în oraş, să-i invite pe cei săraci, schilozi, orbi şi şchiopi. „Atât natura, cât şi harul resping vidul", a afirmat Bengel. Poate că primii invitaţi îi întruchipează pe liderii poporului evreu. Când ei au respins Evanghelia, Dumnezeu a trimis-o la oamenii de rând ai oraşului Ierusalim. Mulţi dintre aceştia au răspuns la chemare, dar tot mai era loc în casa stăpânului. Şi astfel stăpânul şi-a trimis servitorul pe drumuri şi la garduri, silindu-i pe cei găsiţi acolo să intre. Aceasta reprezintă, fără îndoială, Evanghelia, care este vestită Neamurilor din lumea întreagă. Acestea nu trebuiau silite să intre prin forţa armelor (cum s-a făcut în istoria creştinătăţii), ci prin forţa argumentului. Trebuie recurs la toate mijloacele de convingere aparţinând exclusiv domeniului dragostei, pentru a-i determina să intre, ca să se umple casa stăpânului.

Astfel lista iniţială a musafirilor nu a mai fost valabilă, când s-a servit, în cele din urmă, masa, deoarece cei ce fuseseră invitaţi prima oară nu s-au prezentat.

Împreună cu Isus mergeau mari mulţimi de oameni. Majoritatea liderilor ar fi fost încântaţi să aibă o audienţă atât de mare de admiratori. Dar Domnul nu dorea să aibă oameni care să-L urmeze din curiozitate, fără nici un interes real, izvorât din inimă. El îi căuta pe cei ce erau dispuşi să trăiască o viaţă total predată şi consacrată Lui, care erau gata să-şi dea, la nevoie, chiar şi viaţa pentru El. Şi astfel El a început să cearnă mulţimile, confruntându-le cu exigenţele uceniciei. Uneori Domnul îi atrăgea pe oameni la El cu tot entuziasmul, dar după ce aceştia începeau să-L urmeze, El începea să-i cearnă. Exact aşa s-a întâmplat şi aici.

Mai întâi, El le-a spus celor care veneau după El că pentru a putea fi ucenici adevăraţi, trebuie să-L iubească pe El la modul suprem. El nu a sugerat niciodată că oamenii ar trebui să fie cuprinşi în inima lor de o ură înverşunată împotriva tatălui, mamei, soţiei, copiilor, fraţilor sau surorilor lor. Mai degrabă, El a subliniat că dragostea pentru Cristos trebuie să fie atât de mare încât toate celelalte genuri de iubire să pălească în comparaţie cu această dragoste unică, părând, prin raportare la ea, drept ură (vezi Matei 10:37). Nu avem voie să permitem nici unor consideraţii de familie să ne abată, pe noi, ucenicii Domnului, de la calea ascultării depline de Domnul. În realitate, partea cea mai dificilă a acestei prime etape din cadrul uceniciei se află în cuvintele: „ba chiar însăşi viaţa sa". Nu numai că trebuie să ne iubim rudele mai puţin decât îl iubim pe Domnul Isus, ci trebuie să ne urâm chiar propria noastră viaţă. în loc să trăim o viaţă care să graviteze în jurul eului nostru, trebuie să trăim o viaţă cristo-centrică. în loc să ne întrebăm cum ne va afecta pe noi orice acţiune pe care o întreprindem, trebuie să avem grijă să evaluăm cum îl va afecta aceasta pe Cristos şi gloria Sa. Consideraţiile ce ţin de confortul sau de siguranţa noastră trebuie subordonate măreţei sarcini de a-L slăvi pe Cristos şi de a-L face cunoscut. Cuvintele Mântuitorului au un caracter absolut. El a spus că dacă nu-L iubim la modul suprem, adică mai mult decât ne iubim propria noastră familie, ba chiar însăşi viaţa noastră, nu putem fi ucenicii Lui. Aici nu este loc pentru jumătăţi de măsură.

În al doilea rând, El ne-a învăţat că un ucenic autentic trebuie să-şi poarte crucea şi să-L urmeze pe El. Crucea nu este totuna cu vreo infirmitate de natură fizică sau mentală, ci cărarea presărată cu ocări, suferinţe, singurătate şi chiar moarte, pe care cineva se înscrie de dragul lui Cristos. Nu toţi credincioşii îşi poartă crucea. Ea poate fi evitată, prin trăirea unei vieţi creştine „doar cu numele". Dar dacă ne hotărâm să fim cu trup şi suflet ai Domnului, vom trăi acelaşi gen de opoziţie satanică pe care l-a cunoscut şi Fiul lui Dumnezeu când a fost pe pământ. Asta e crucea. Ucenicul trebuie să vină după Cristos. Asta înseamnă că el trebuie să trăiască genul de viaţă pe care a trăit-o şi Cristos pe pământ - o viaţă de renunţare la pretenţiile eului, de umilinţe, de prigoane, de ocări, ispite şi împotrivire înverşunată din partea păcătoşilor împotriva Sa.

Apoi Domnul Isus a folosit două ilustraţii, pentru a sublinia necesitatea de a calcula mai întâi costul, înainte ca cineva să se angajeze să-L urmeze. El a asemuit viaţa creştină cu un proiect de construcţie şi apoi cu un război. Un om care doreşte să construiască un turn mai întâi se aşează jos şi calculează cât îl va costa. Dacă nu are resurse suficiente pentru a-l duce la bun sfârşit nici nu se va apuca de lucru. Altminteri, se va pomeni că după ce s-a turnat fundaţia, va fi nevoit să sisteze lucrările, din lipsă de fonduri, şi atunci oamenii vor începe să-şi bată joc de el, zicând: „Uite, omul acesta s-a apucat să construiască şi nu a fost în stare să termine." Tot aşa este şi cu ucenicii. Ei trebuie să stea şi să se gândească mai întâi dacă s-au decis cu adevărat în inima lor să renunţe în întregime la viaţa lor, de dragul lui Cristos. Altminteri, s-ar putea să pornească la drum cu entuziasm fierbinte, ca un „foc de paie", pentru ca apoi elanul lor să se stingă. Şi atunci cei din jurul lor vor râde de ei, pentru că au început cu atâta însufleţire, dar au sfârşit atât de jalnic. Lumea nu are decât dispreţ la adresa creştinilor cu inima împărţită.

Un împărat care merge la război împotriva altuia, care dispune de forţe numeric superioare, trebuie să chibzuiască bine dacă forţele sale inferioare ca număr vor putea învinge inamicul. Împăratul îşi va da seama că ori se va angaja cu toate forţele în vederea izbânzii, ori va fi confruntat cu o înfrângere totală, trebuind să se predea. Tot aşa este şi în viaţa de ucenicie creştină. Nu este loc pentru jumătăţi de măsură.

Versetul 33 este, probabil, unul din cele mai puţin îndrăgite versete din toată Biblia, căci în el găsim o afirmaţie cât se poate de tranşantă: „Oricare dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu." E imposibil să escamotăm sensul limpede al acestor cuvinte. Astfel, nu ni se spune că cineva ar trebui să fie dispus să se lepede de tot, ci ni se spune că trebuie să se lepede de tot. Noi trebuie să-I acordam Domnului credit pentru că a ştiut ce a spus. El Şi-a dat seama că lucrarea nu se putea înfăptui în nici o altă manieră. El doreşte oameni şi femei care Să-L preţuiască pe El mai presus de orice alt lucru sau persoană din lumea întreagă. Iată ce spune Ryle în această privinţă:

Omul care reuşeşte în viaţă va fi cel care va renunţa la toate de dragul lui Cristos. El va face astfel cel mai bun târg posibil: pentru câţiva ani pe acest pământ, îşi va purta crucea, iar în lumea de apoi va avea viaţă veşnică. El va obţine astfel cea mai aleasă moştenire. Va lua cu el bogăţiile adunate, trecându-le dincolo de mormânt. El va fi bogat în har aici şi bogat în glorie acolo. Dar şi mai minunat va fi faptul că niciodată nu va pierde ceea ce va căpăta prin credinţa în Cristos. Este exact „partea aceea bună care nu i se va lua niciodată."

Sarea este un simbol al uceniciei. E imposibil să nu detectăm atmosfera sănătoasă pe care o degajă cel ce trăieşte cu evlavie, jertfire şi dăruire totală pentru Domnul, Dar apoi citim că sarea şi-a pierdut aroma. Sarea de masă din timpurile noastre nu poate să-şi piardă aroma, deoarece este sare pură. Dar în ţările menţionate în Biblie sarea era adesea amestecată cu diverse alte elemente, prezentându-se sub diferite grade de impuritate. Prin urmare, sarea se putea irosi, rămânând doar reziduuri ale ei. Dar aceste reziduuri nu mai erau bune de nimic, neputând fi folosite nici măcar ca îngrăşământ, urmând să fie aruncate.

Avem aici imaginea unui ucenic care porneşte la drum în cele mai bune condiţii, pentru ca mai încolo să-şi calce jurămintele. Ucenicul are o singură raţiune a existenţei sale; dacă nu-şi va împlini acea raţiune, va fi cea mai jalnică creatură. Citim despre sare că „oamenii o aruncă". Nu se spune că Dumnezeu o aruncă - asta nu s-ar putea întâmpla niciodată. Ci oamenii o arunca, adică ei calcă în picioare mărturia celui care a început să zidească, dar nu a mai reuşit să termine. Kelly notează următoarele:

Ni se arată pericolul de a sfârşi rău un lucru ce fusese pornit cum se cuvine. Nu e lucru mai nefolositor pe pământ decât sarea ce şi-a pierdut singura proprietate care-i justifică existenţa. Tot aşa se întâmplă şi cu ucenicul care încetează de a mai fi ucenicul lui Cristos. El nu este pregătit să facă faţă mersului lumii, pe când nici planurile lui Dumnezeu nu le mai împlineşte. El dispune de prea multă lumină şi cunoştinţe pentru a se deda la deşertăciunile şi păcatele lumii, dar nu se mai bucură nici de harul şi adevărul care l-ar putea ţine pe cărarea lui Cristos. Sarea fără proprietatea de a săra devine obiectul dispreţului şi judecăţii.

Domnul Isus a încheiat pasajul despre ucenicie cu cuvintele: „Cine are urechi de auzit să audă!" Prin asta se subînţelege că nu toţi vor fi dispuşi să audă enunţarea condiţiilor exigente ale uceniciei. Dar dacă o persoană doreşte să-L urmeze pe Isus Cristos, oricât de mult ar costa-o, atunci trebuie să audă şi să vină după El.

Ioan Calvin a spus odată: „Am renunţat la toate pentru Cristos şi ce-am găsit? Am găsit totul în Cristos." Henry Drummond a făcut următoarea remarcă: „Taxa de intrare în împărăţia cerurilor nu e nimic. Abonamentul anual - asta e totul."

S. Parabola oii pierdute (15:1-7)

Misiunea de învăţător a Domnului nostru din capitolul 14 pare să-i fi atras pe dispreţuiţii perceptori ai impozitului, precum şi alte persoane păcătoase în exterior. Deşi Isus i-a mustrat pe aceştia pentru păcatele lor, mulţi dintre ei au recunoscut că Domnul are dreptate. Ei i-au dat dreptate lui Cristos, chiar în defavoarea lor. Pătrunşi de o adevărată pocăinţă, ei L-au recunoscut ca Domn. Oriunde Isus găsea oameni dispuşi să-şi recunoască păcatul, El gravita spre ei şi le dăruia ajutor spiritual şi binecuvântări.

Fariseii şi cărturarii erau înciudaţi pentru că Isus a fraternizat cu oameni recunoscuţi drept păcătoşi. Ei nu îi tratau cu har pe aceşti leproşi sociali şi morali şi aveau resentimente faţă de Isus pentru că El se apropia de aceşti oameni. Şi astfel ei i-au azvârlit acuza: „Omul acesta îi primeşte pe păcătoşi şi mănâncă cu ei." Desigur, acuzaţia era adevărată. Ei îi atribuiau însă o vină, deşi, procedând aşa, Domnul Isus nu făcea altceva decât să împlinească scopul pentru care a venit în lume!

Tocmai ca răspuns la acuzaţia lor a povestit Domnul Isus parabolele oii pierdute, a monedei pierdute şi a fiului pierdut. Toate acestea erau rostite la adresa fariseilor, care nu s-au smerit niciodată suficient în faţa lui Dumnezeu pentru a-şi recunoaşte starea pierdută. În fapt, ei erau la fel de pierduţi ca vameşii şi păcătoşii, dar refuzau cu încăpăţânare s-o recunoască. Ideea centrală a celor trei naraţiuni este că Dumnezeu Se bucura nespus de mult când îi vede pe păcătoşi pocăindu-se, dar nu are nici o satisfacţie să vadă făţarnici cu neprihănire de sine, care sunt prea mândri să recunoască starea groaznică de păcătoşenie în care se află.

Aici Domnul Isus este înfăţişat sub simbolul unui păstor. Cele nouăzeci şi nouă de oi îi reprezintă pe cărturari şi pe farisei. Oaia pierdută îl întruchipează pe vameş sau pe alt păcătos care-şi recunoaşte păcătoşenia. Când păstorul îşi dă seama că una din oile sale s-a pierdut, le lasă pe cele nouăzeci şi nouă în pustiu adică afară din staul, şi se duce după cea pierdută, până când o găseşte. În ce-L priveşte pe Domnul, această călătorie a constat în coborârea Sa pe pământ, desfăşurarea lucrării publice, respingerea Sa, suferinţele şi moartea Sa. Cât de adevărate sunt cuvintele binecunoscutului imn: „The Ninety and Nirie" („Cele nouăzeci şi nouă"):

Dar nici unul din răscumpăraţi n-a ştiut Cât de adânci au fost apele traversate,

Nici cât de neagră noaptea prin care a trecut Domnul

Până când a găsit oaia pierduta.

Elizabeth C. Clephane

După ce a găsit oaia, el a aşezat-o pe umerii săi şi a adus-o acasă la el. Asta sugerează că oaia salvată s-a bucurat de privilegiile şi intimitatea pe care nu le cunoscuse, cât timp se aflase la un loc cu celelalte.

Păstorul şi-a chemat prietenii şi vecinii, pentru ca aceştia să se poată bucura împreună cu el de salvarea oii pierdute. Vedem aici bucuria Mântuitorului pentru fiecare păcătos ce se pocăieşte.

Lecţia care se desprinde de aici e limpede: Este bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, dar nu e nici o bucurie pentru nouăzeci şi nouă de păcătoşi care n-au fost niciodată mustraţi în inima lor şi conştienţi de starea lor pierdută. Versetul 7 nu înseamnă că ar fi unii care nu ar avea nevoie de pocăinţă. Toţi oamenii sunt păcătoşi şi toţi trebuie să se pocăiască, pentru a fi mântuiţi. Versetul îi descrie pe cei care, în opinia lor, n-au trebuinţă de pocăinţă.

T. Parabola monedei pierdute

Femeia din istorioara de faţă ar putea să-L întruchipeze pe Duhul Sfânt, care îi caută pe cei pierduţi cu lampa Cuvântului lui Dumnezeu. Cele nouă monede se referă la cei nepocăiţi, în vreme ce moneda pierdută îl reprezintă pe omul care este dispus să mărturisească că nu are legătură cu Dumnezeu. În relatarea precedentă, oaia se rătăcise din proprie voinţă. În schimb, moneda este un obiect fără viaţă, asta sugerând condiţia unui păcătos, care este mort în păcatele sale.

Femeia caută cu grijă moneda până când o găseşte. Apoi cheamă prietenele şi vecinele ei, pentru ca şi ele să se bucure împreună cu ea. Banul pierdut pe care l-a găsit ea i-a adus mai multă satisfacţie decât ceilalţi nouă bani, pe care nu i-a pierdut niciodată. Tot aşa este şi cu Dumnezeu. Păcătosul care se smereşte şi îşi mărturiseşte starea pierdută umple de bucurie inima lui Dumnezeu, pe când Domnul nu se bucură de cei care nu simt niciodată nevoia de a se pocăi.

L. Parabola fiului pierdut (15:11-32)

Dumnezeu Tatăl este descris aici ca fiind un om ce avea doi fii. Cel mai tânăr îl simbolizează pe păcătosul care se pocăieşte, în timp ce fiul mai mare îi ilustrează pe cărturari şi pe farisei. Aceştia sunt fiii lui Dumnezeu în virtutea creaţiei, nu a răscumpărării, Fiul mai tânăr mai este cunoscut şi sub denumirea de fiul risipitor - adică un om extravagant, care face risipă de bani. Fiul acesta s-a săturat la un moment dat de casa tatălui său şi s-a decis să plece de acasă. El n-a mat putut aştepta până la moartea tatălui său, ci i-a cerut acestuia partea de moştenire ce i se cuvenea, înainte de timpul rânduit Tatăl le-a împărţit fiilor partea ce li se cuvenea. La scurt timp după aceea, fiul cel tânăr s-a dus într-o ţară îndepărtată şi şi-a cheltuit banii fără nici o măsură, în satisfacerea plăcerilor păcătoase. De îndată ce i s-au terminat banii, ţara în care locuia a intrat într-o adâncă depresiune economică şi tânărul s-a trezit într-o altă tară fără nici un ban. Singurul loc de muncă pe care l-a găsit a fost acela de îngrijitor la porci - slujbă care i-ar fi repugnat oricărui evreu. Pe când păştea porcii care se hrăneau cu roşcovele lor, l-a cuprins invidia, căci aceste animale aveau cu ce se hrăni, în timp ce el era gata să moară de foame. Gândindu-se la aceasta, el s-a decis să facă ceva şi astfel şi-a luat inima în dinţi, hotărându-se să se întoarcă la tatăl său, cu pocăinţă în suflet, să-şi recunoască păcatul şi să-i ceară iertare. El şi-a dat seama că nu mai este vrednic să se numească fiul tatălui său, drept care s-a gândit să-i ceară tatălui un post de simplu argat.

Cu mult înainte de a ajunge acasă, tatăl lui l-a văzut şi a fost cuprins de milă faţă de el, a alergat şi a căzut pe gâtul lui şi l-a sărutat mult. Aici este probabil singurul loc din Biblie în care se spune că Dumnezeu S-a grăbit, în sens pozitiv. Steward explică:

Cu multă îndrăzneală, Isus L-a înfăţişat pe Dumnezeu nu în postura de a-l aştepta pe copilul său ruşinat să se întoarcă acasă pleoştit, nici ca Unul care rămânea în demnitatea Sa, ci ca Unul care S-a grăbit să-l aducă cât mai degrabă acasă, aşa ruşinat, zdrenţăros şi întinat cum era, primindu-i cu braţele deschise. Acelaşi termen: „Tată" a întunecat, pe de o parte, culoarea păcatului, iar pe de alta a potenţat gloria şi splendoarea iertării.

Fiul şi-a mărturisit păcatele, până în punctul în care era gata să ceară de lucru. Atunci tatăl l-a întrerupt, poruncindu-le robilor săi să-l îmbrace pe fiul Său cu haina cea mai bună, să-i pună un inel în deget şi încălţăminte în picioare. De asemenea a ordonat să se pregătească un ospăţ mare, pentru a sărbători întoarcerea fiului său, care fusese pierdut şi a fost găsit. Din punctul de vedere al tatălui, fiul său fusese mort, dar acum era viu. Cineva a făcut remarca: „Tânărul acesta dorise să se distreze, găsind satisfacţii într-o ţară îndepărtată. Dar adevărata satisfacţie a găsit-o doar atunci când i-a venit mintea la loc şi s-a întors în casa tatălui său." Observaţi că se spune că au început să se înveselească, dar nu se spune deloc că bucuria lor s-ar fi terminat. Tot aşa este şi cu mântuirea unui păcătos.

Când s-a întors fiul cel mare de la ogor şi a auzit veselia mare, l-a întrebat pe unul din robi ce se întâmplă. Acesta i-a spus că fratele său mai mic s-a întors acasă şi că tatăl său nu mai putea de bucurie.

Fiul cel mare a fost atunci cuprins de mânie şi gelozie, refuzând să ia parte la bucuria tatălui său. J. N. Darby se exprimă foarte adânc aici: „Acolo unde se află fericirea lui Dumnezeu nu poate veni neprihănirea de sine. Dacă Dumnezeu este bun cu păcătosul, ce rost mai are propria mea neprihănire?"

Când tatăl lui l-a rugat să participe şi el la festivităţi, acesta a refuzat, bombănind că el nu fusese niciodată răsplătit pentru că l-a slujit până atunci pe tatăl său cu credincioşie şi ascultare. Dar lui nu i se dăduse nici măcar un ied, darmite un viţel îngrăşat! El s-a plâns că atunci când s-a întors fiul risipitor, după ce a cheltuit banii tatălui său cu femeile desfrânate, tatăl nu a stat pe gânduri, ci i-a pregătit un mare ospăţ. Observaţi cum se exprimă fiul cel mare: „acest fiu al tău", refuzând să-l numească fratele lui.

Răspunsul tatălui a lăsat să se înţeleagă că e mare bucurie pentru restaurarea unuia pierdut, în vreme ce un fiu încăpăţânat, ingrat şi neîmpăcat nu constituie nici un motiv de bucurie.

Fiul mai mare este o imagine plastică a cărturarilor şi fariseilor. Ei îi purtau necaz lui Dumnezeu pentru că Se purta cu milă până şi faţă de păcătoşii cei mai mari. În concepţia lor, dar nu şi în a lui Dumnezeu, ei L-au slujit cu credincioşie şi niciodată nu l-au călcat poruncile. Cu toate acestea, ei nu au fost niciodată răsplătiţi cum se cuvine pentru asta. Adevărul e că ei erau nişte făţarnici religioşi şi păcătoşi vinovaţi. Mândria

lor i-a orbit, nemaiputând astfel vedea cât de mare era prăpastia dintre ei şi Dumnezeu, după cum ei nu vedeau faptul că El îi copleşise cu binecuvântări nespus de multe. O, dacă ar fi fost ei gata să se pocăiască şi să-şi recunoască păcatele, câtă bucurie I-ar fi produs aceasta Tatălui şi atunci şi ei ar fi fost un prilej de sărbătoare!

V. Parabola ispravnicului nedrept (16:1-13)

Domnul Isus îi lasă acum pe cărturari şi pe farisei, îndreptându-Şi atenţia spre ucenici, pe care-i învaţă lecţia isprăvniciei. Pe bună dreptate acest paragraf a fost considerat cel mai dificil din toată evanghelia după Luca. Motivul stă în faptul că istoria ispravnicului nedrept ar părea să elogieze necinstea. Vom vedea însă îndată că nu aşa stau lucrurile. Bogatul din text îl reprezintă pe Dumnezeu. Administratorul (sau „ispravnicul", în alte traduceri) este cel căruia i s-a încredinţat sarcina de a administra averea altcuiva. Din naraţiune reiese că orice ucenic al Domnului este în acelaşi timp şi un administrator. Administratorul de care ne ocupăm a fost acuzat că a delapidat din fondurile patronului său. A fost chemat să dea socoteală şi i s-a comunicat că a fost destituit.

Administratorul a făcut atunci nişte calcule rapide, dându-şi seama că va trebui să-şi asigure existenţa. Numai că el era prea înaintat în vârstă pentru a se angaja la muncă fizică şi prea mândru pentru a cerşi (deşi când era vorba să fure, nu avea nici un orgoliu). Atunci cum avea să-şi asigure traiul? Îndată a conceput un plan meşteşugit prin care să-şi facă prieteni, care să fie milostivi cu el când va da de greu. Planul consta în următoarea strategie: se va duce la unul din clienţii patronului său şi-l va întreba cât îi datora acesta stăpânului său. Când clientul i-a spus: o sută de măsuri de untdelemn, administratorul i-a cerut să plătească doar pentru cincizeci, contul fiind apoi încheiat.

Un alt client îi datora stăpânului său o sută de măsuri de grâu. Administratorul i-a spus să achite doar pentru optzeci, el urmând să considere factura achitată în întregime.

Partea şocantă intervine atunci când stăpânul l-a lăudat pe administratorul nedrept, pentru că lucrase cu prudenţă! Cum ar putea cineva aproba o atare necinste? Ceea ce a făcut administratorul a fost nedrept Versetele care urmează arată că administratorul nu a fost deloc elogiat pentru necinstea lui, ci doar pentru simţul său de prevedere. El a avut în vedere viitorul său şi şi-a purtat de grijă. El a sacrificat câştigul prezent pentru răsplata viitoare. Aplicând lecţia la viaţa noastră, trebuie să facem însă o importantă precizare: viitorul copilului lui Dumnezeu nu este pe acest pământ, ci în cer. După cum administratorul a luat toate măsurile pentru a se asigura că va avea prieteni când se va retrage la pensie, aici pe pământ, tot aşa şi creştinul trebuie să uzeze de bunurile Stăpânului său în aşa fel încât să se asigure că va avea parte de o bună primire când va ajunge în cer.

Domnul a spus: „Fiii veacului acestuia, faţă de generaţia lor, sunt mai înţelepţi decât fiii luminii." Asta înseamnă că cei nenăscuţi din nou şi nepocăiţi dau dovadă de mai multă înţelepciune, îngrijindu-se de viitorul lor în lumea de acum, decât au grijă credincioşii adevăraţi să-şi adune comori în cer.

Noi trebuie să ne facem prieteni prin mijloacele mamonei nedrepte. Adică trebuie să ne folosim de bani şi alte resurse materiale în aşa fel încât să câştigăm suflete pentru Cristos şi astfel să încheiem prietenii care să dureze toată veşnicia, cum se exprimă şi Pierson:

Banii pot fi folosiţi pentru a cumpăra Biblii, cărţi, tractate, cu care să câştigăm sufletele oamenilor. Astfel ceea ce era material şi vremelnic devine nemuritor şi nematerial, spiritual şi etern. Să zicem că cineva dispune de o sută de dolari. Ei bine, îi va putea cheltui petrecând la un restaurant bun sau organizând o masă pentru prieteni, în care caz a doua zi va constata că nu s-a ales cu nimic. Pe de altă parte, poate investi suta aceasta în Biblii, cumpărate la preţul de 1 dolar bucata. Va achiziţiona astfel 100 de exemplare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Pe acestea le va sădi apoi cu multă chibzuinţă, ca sămânţă pentru împărăţia cerurilor iar sămânţa aceea va da rod nu de alte Biblii, ci de suflete omeneşti. Din mamona nedreaptă el şi-a făcut astfel prieteni, care, atunci când el va da greş, îl vor primi în locuinţele lor cereşti.

Aşadar aceasta este învăţătura Domnului cu privire la acest text. Prin investirea înţeleaptă a bunurilor materiale putem să ne asigurăm că vom avea parte de binecuvântările altor oameni. Ne vom asigura că atunci când vom intra pe porţile raiului, vom fi întâmpinaţi cu bucurie de ceata celor care au fost mântuiţi prin dărnicia şi rugăciunile noastre jertfitoare. Oamenii aceştia ne vor mulţumi, spunând: „Tu ai fost cel care m-ai chemat, ajutându-mă să ajung aici." Iată ce spune şi Darby în această privinţă:

Omul, în general, este administratorul lui Dumnezeu. În alt sens şi în alt context, Israel a fost administratorul lui Dumnezeu, aşezat în via lui Dumnezeu. Lui i s-a încredinţat legea, făgăduinţele, legămintele şi închinarea. Dar, în general, s-a constatat că Israelul a risipit bunurile Sale. Omul, în postura de administrator, a fost găsit cu totul lipsit de credincioşie. Ce e de făcut, acum? Apare Dumnezeu şi, în suveranitatea harului Său, transformă lucrurile pe care omul le-a corupt aici pe pământ în mijloace ale roadelor Sale cereşti. Lucrurile din lumea aceasta, aflate în mâna omului, nu trebuie să fie folosite de acesta spre obţinerea unor satisfacţii maxime din lumea actuală, care e, oricum, total despărţită de Dumnezeu, ci cu gândul la viitor. Noi nu trebuie să ne străduim să posedăm lucruri aici pe pământ, ci, prin folosirea raţională a acestor lucruri, să ne îngrijim de alte vremuri. Este mai bine să le investim pe toate pentru obţinerea unui singur prieten, decât să avem bani în prezent. Omul în vremea de acum se îndreaptă spre pierzare. De aceea, în prezent omul este un ispravnic ce nu-şi găseşte locul.

Dacă suntem credincioşi în administrarea celor mai mici lucruri (banii), atunci vom fi credincioşi şi în mânuirea lucrurilor mari (comorile spirituale). Pe de altă parte, omul care este nedrept în folosirea banilor pe care i i-a încredinţat Dumnezeu va fi nedrept şi atunci când i se vor încredinţa responsabilităţi mult mai mari. Importanţa relativ mică a banilor este evidenţiată de folosirea expresiei în cele mai mici lucruri.

Oricine nu este cinstit în mânuirea mamonei nedrepte pentru Domnul să nu se aştepte să i se încredinţeze adevăratele bogăţii. Banii sunt numiţi în original mamona nedreaptă deoarece folosirea lor e caracterizată de alte scopuri decât cele de proslăvire a lui Dumnezeu. Banii sunt astfel contrastaţi cu adevăratele bogăţii. Valoarea banilor este nesigură şi vremelnică. Valoarea realităţilor spirituale este statornică şi eternă.

Versetul 12 face distincţie între ceea ce este al altuia şi ceea ce este al tău. Tot ceea ce posedăm - banii noştri, timpul şi talentele noastre - aparţin Domnului iar noi trebuie să le punem în slujba Lui. Ceea ce este al nostru se referă la răsplăţile pe care le culegem în viaţa de acum şi în cea viitoare, ca urmare a slujirii noastre credincioase pentru Cristos. Dacă nu am fost credincioşi în ceea ce este al Lui, cum poate El să ne încredinţeze ceea ce este al nostru?

Este cu totul imposibil să trăim simultan, şi pentru lucruri, şi pentru Dumnezeu. Dacă banul a spus stăpânire pe noi, înseamnă că nu-L mai putem sluji cu adevărat pe Domnul. Căci pentru a aduna avere, vom fi nevoiţi să ne concentrăm toate energiile în această direcţie, punând în joc tot ce avem mai de preţ în fiinţa noastră în scopul atingerii acelui obiectiv. Dar prin însuşi actul acesta îl jefuim pe Dumnezeu de ceea ce este, pe drept, al Lui. Vom fi cu inima împărţită. Ne vor stăpâni mobiluri contradictorii. Deciziile luate de noi vor fi determinate de obiectivul central al vieţii: acumularea de avere. Căci unde este comoara noastră, acolo va fi şi inima noastră. În efortul de a ne îmbogăţi, vom sluji mamonei. Dar este cu neputinţă să-L slujim şi pe Dumnezeu, în acelaşi timp. Mamona ţipă încontinuu, să-i dăm tot ce avem şi ce suntem – serile noastre care erau odată libere, week-endurile şi timpul pe care ar fi trebuit să-l consacram Domnului.

Fariseii nu erau doar mândri şi făţarnici, ci şi lacomi, pe deasupra. Ei credeau că evlavia este un mijloc de îmbogăţire. Ei au ales religia ca vocaţie, cum alege cineva o profesie bine remunerată. Slujirea lor nu era concepută pentru a-L slăvi pe Dumnezeu şi a fi de folos aproapelui, ci, mai degrabă, pentru a le spori averile. Când L-au auzit pe Domnul Isus propovăduind că trebuie să renunţe la bogăţiile lor din această lume, adunându-şi comori în cer, ei şi-au bătut joc de El. Pentru ei banii erau mai reali, mai palpabili decât făgăduinţele lui Dumnezeu. Nimic nu putea să-i împiedice pe ei de a-şi strânge bogăţii.

În exterior, fariseii păreau pioşi şi spirituali. Ei se considerau neprihăniţi în ochii oamenilor. Dar dincolo de înfăţişarea lor înşelătoare, Dumnezeu vedea lăcomia inimilor lor. El nu Se lăsa înşelat de prefăcătoria lor. Stilul de viaţă manifestat de ei şi aprobat de alţii (Psalm 49:18) era o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Ei se considerau încununaţi de succes pentru măiestria cu care reuşeau să îmbine practicarea religiei, ca ocupaţie, cu bunăstarea financiară. Dar în ce-L privea pe Dumnezeu, ei erau nişte adulteri spirituali. Ei spuneau cu gura că-L iubesc pe Dumnezeu, dar în realitate mamona era zeul lor.

Restul versetelor din acest fragment, 16-18, prezintă dificultăţi de înţelegere. La prima lectură, ele nu par să aibă vreo legătură cu cele precedente şi cu cele ce urmează. Dar, în opinia noastră, sensul lor va fi desluşit cel mai bine atunci când ne vom aminti că subiectul capitolului 16 este lăcomia şi necredincioşia fariseilor. Tocmai aceia care se făleau cu respectarea atentă a legii sunt demascaţi acum ca nişte avari făţarnici. Spiritul legii este prezentat în contrast puternic cu spiritul fariseilor.

Legea şi profeţii au ţinut până la Ioan. Cu aceste cuvinte, Domnul a descris dispensaţia legii, care a început cu Moise şi s-a sfârşit cu Ioan Botezătorul. Dar acum era inaugurată o nouă dispensaţie. De la Ioan încolo s-a predicat împărăţia lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul a venit vestind sosirea Regelui de drept al Israelului. El le-a spus oamenilor că dacă se pocăiesc, Domnul Isus va domni peste ei. Ca urmare a propovăduiri lui şi a propovăduiţii de mai târziu a Domnului Isus însuşi, precum şi a ucenicilor, mulţi au răspuns cu inima deschisă la mesajul propovăduit.

„Fiecare pătrunde în ea dând năvală" înseamnă că cei care au răspuns la mesaj literalmente au luat împărăţia cu asalt. De pildă, vameşii şi păcătoşii au fost nevoiţi să sară peste obstacolele puse în calea lor de farisei. Alţii au trebuit să ia măsuri drastice, apelând la bisturiu, pentru a-şi scoate din inimă iubirea banului. Mulţi au avut de învins prejudecăţi imense.

Dar noua dispensaţie nu a însemnat nicidecum renunţarea la adevărurile morale de bază. Ar fi mai uşor să treacă cerul şi pământul decât sa cadă o singură frântură de literă din Lege. O frântură din Lege s-ar putea asemăna cu liniuţa de la litera „t" sau punctul de pe litera „i".

Fariseii susţineau că ei se află în împărăţia lui Dumnezeu, dar Domnul spunea, de fapt: „Nu puteţi nesocoti marile legi morale ale lui Dumnezeu, pretinzând, în acelaşi timp, că vă aflaţi în împărăţia Lui." Poate că ei vor fi întrebat: „Dar ce precept moral important am nesocotit?" Drept care, Domnul le-a atras atenţia asupra legii căsniciei, ca o lege care nu va trece. Orice om care divorţează de soţia sa şi se căsătoreşte cu alta comite adulter şi oricine se căsătoreşte cu o femeie divorţată comite de asemenea adulter. Este exact ce făceau fariseii, pe plan spiritual. Poporul evreu fusese aşezat într-o poziţie privilegiată, în cadrul legământului pe care l-a încheiat Dumnezeu cu evreii. Dar aceşti farisei îi întorceau acum spatele lui Dumnezeu, prin goana lor nebună după îmbogăţire. Din verset s-ar putea deduce că ei erau vinovaţi nu numai de adulter spiritual, ci şi de adulter fizic.

X. Bogatul şi Lazăr (16:19-31)

Domnul Şi-a încheiat discursul pe tema bunei gospodăriri a bunurilor materiale cu naraţiunea ce urmează, în care ni se prezintă două vieţi, două decesuri şi două lumi de apoi. A se observa că nu ni se spune că ar fi vorba de o parabolă. Subliniem acest fapt, întrucât unii critici par să atenueze implicaţiile grave ale naraţiunii, sub pretextul că ar fi doar o parabolă.

De la bun început, trebuie să precizăm că bogatul, al cărui nume nu este precizat, nu a fost condamnat să se ducă în Hades din pricina bogăţiilor sale. Temelia mântuirii este credinţa în Domnul Isus şi oamenii sunt condamnaţi pentru că au refuzat să creadă în El. Dar acest bogat a demonstrat că nu poseda credinţă autentică, ce duce la mântuire, prin modul total lipsit de grijă şi interes în care s-a purtat cu cerşetorul care a fost aşezat la uşa sa. Dacă inima i-ar fi fost plină de dragostea lui Dumnezeu, nu şi-ar fi îngăduit să trăiască în huzur, când un semen al său, un sărac, stătea la uşa lui, cerşindu-i câteva firimituri de pâine. Dimpotrivă, el ar fi luat cu asalt împărăţia, lepădându-se de dragostea sa de bani.

Tot atât de adevărat este că Lazăr nu a fost mântuit pentru că era sărac. Mai degrabă, el şi-a pus încrederea în Domnul, acceptând în dar mântuirea sufletului său.

Să analizăm acum portretul bogatului, numit uneori Dives (care înseamnă în latină bogat). El purta doar hainele cele mai scumpe, făcute la comandă iar masa îi era încărcată cu cele mai alese bucate. El trăia doar pentru el însuşi, satisfăcându-şi toate plăcerile şi poftele trupului său. Pentru Dumnezeu nu avea nici o dragoste adevărată şi nici de aproapele lui nu-i pasa.

Lazăr ne este prezentat într-un contrast izbitor. El era un cerşetor nenorocit, aşezat în fiecare zi în faţa casei bogatului, plin de bube, sleit de foame şi încolţit de câinii soioşi ce veneau şi-i lingeau rănile.

Când a murit cerşetorul, a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. Mulţi pun la îndoială faptul că îngerii realmente ar participa la strămutarea la cer a sufletelor credincioşilor. Noi nu vedem însă că ar exista vreun motiv să punem la îndoială forţa evidentă a cuvintelor din versetul 22.

Îngerii îi slujesc pe credincioşi în viaţa aceasta şi nu pare să existe vreun motiv care să-i împiedice s-o facă şi la moartea lor. Sânul lui Avraam este o expresie încărcată de simbolism, ce denotă un loc de mare fericire. Pentru orice evreu, gândul de a avea părtăşie cu Avraam sugera o bucurie inexprimabilă. Noi credem că sânul lui Avraam este totuna cu cerul (raiul). Când a murit bogatul, trupul lui a fost îngropat - acelaşi trup pentru care avusese atâta grijă şi pentru care cheltuise atâţia bani.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Sufletul său, acea parte conştientă din el, s-a dus în Hades. Hades este, în originalul grec al Noului Testament, totuna cu Şeolul din Vechiul Testament. Este starea duhurilor care au părăsit această lume. În perioada Vechiului Testament, era considerat a fi locuinţa de după moarte a celor mântuiţi, cât şi a celor nemântuiţi. Aici este numit locuinţa celor nemântuiţi, deoarece citim că bogatul era în chinuri.

Ucenicii trebuie să fi fost consternaţi când L-au auzit pe Isus spunând că acest evreu bogat s-a dus în Hades. Conform Vechiului Testament, ei fuseseră învăţaţi să considere bogăţiile drept un semn al bunăvoinţei şi binecuvântării lui Dumnezeu. Unui israelit care asculta de Domnul i se făgăduia prosperitate materială. Atunci cum putea un iudeu bogat să meargă în Hades? Domnul Isus tocmai anunţase că odată cu propovăduirea lui Ioan începuse o nouă ordine a lucrurilor. De acum încolo, bogăţiile nu vor mai fi un semn distinctiv al binecuvântărilor, ci vor constitui o punere la probă a credincioşiei cuiva, în administrarea lucrurilor încredinţate. Cui i s-a dat mult, mult i se va cere.

Versetul 23 infirmă teoria aşa-numitului „somn al sufletului", conform căreia sufletul nu s-ar afla în stare conştientă în intervalul dintre moarte şi înviere. Dimpotrivă, versetul ne arată limpede că dincolo de mormânt ne aşteaptă o existenţă conştientă. De fapt, rămânem uimiţi de gradul foarte cuprinzător al cunoştinţelor pe care le poseda bogatul. L-a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui. Ba chiar a putut să comunice cu Avraam. Adresându-se cu cuvintele: Părinte Avraam, i-a cerut îndurare, rugându-l să-l trimită pe Lazăr să-i aducă o picătură de apă, ca să-şi răcorească limba. Desigur, se ridică în acest punct întrebarea cum poate un suflet fără trup să cunoască setea şi să simtă dogoarea focului. Conchidem că lucrurile sunt enunţate la modul figurat aici, dar asta nu înseamnă nicidecum că suferinţa nu era reală.

Avraam i s-a adresat cu termenul fiule, sugerând că acesta era un descendent fizic al său, dar nu şi spiritual. Patriarhul i-a amintit de viaţa de lux, confort şi huzur pe care a dus-o pe pământ. El a descris şi sărăcia şi suferinţele prin care a trecut Lazăr. Acum, de partea cealaltă a mormântului, rolurile s-au inversat. Inegalităţile din viaţa de aici au fost răsturnate.

Aflăm din acest pasaj că alegerile pe care le facem în viaţa de acum hotărăsc destinul nostru etern şi că, odată ce a intervenit moartea, destinul nostru este pecetluit. Nu există posibilitatea trecerii de la locuinţa celor mântuiţi la aceea a celor condamnaţi şi vice versa.

În moarte, îl vedem dintr-odată pe bogat transformat într-un evanghelist. El îşi exprimă astfel dorinţa ca cineva să se ducă la cei cinci fraţi ai săi ca să-i prevină, să nu ajungă şi ei în acest loc de chin. Avraam i-a răspuns că aceşti cinci fraţi, întrucât sunt evrei, au Scriptura Vechiului Testament şi aceasta trebuie să le fie suficientă prevenire. Dar bogatul l-a contrazis pe Avraam, afirmând că dacă se va duce cineva dintre cei morţi, se vor pocăi. Cuvântul ultim l-a avut însă Avraam, care a arătat că eşecul de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu e caracterizat de finalitate. Dacă oamenii nu vor să audă Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum se găseşte el consemnat în Biblie, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morţi. Lucrul acesta este dovedit cu prisosinţă prin faptul că Domnul Isus însuşi a înviat din morţi, şi totuşi oamenii nu cred în El.

Din Noul Testament noi ştim că atunci când moare un credincios, trupul lui merge în mormânt, dar sufletul lui merge în cer, în prezenţa lui Cristos (2Corinteni 5:8;Filipeni 1:23). În schimb, când moare un necredincios, trupul lui merge de asemenea în mormânt, dar sufletul lui se duce în Hades. Pentru el, Hadesul este un loc de suferinţă şi căinţă.

La Răpire, trupurile credincioşilor vor fi înviate din mormânt şi reunite cu duhurile şi sufletele lor (1Tesaloniceni 4:13-18). Apoi ei vor locui cu Cristos, pe vecie. La Judecata de la Marele Tron Alb, trupurile, duhurile şi sufletele necredincioşilor vor fi reunite (Apocalipsa 20:12,13). Apoi ei vor fi aruncaţi în iazul de foc, locul pedepsei veşnice.

Şi astfel, capitolul 16 se încheie cu acest avertisment cât se poate de solemn la adresa fariseilor şi a tuturor celor care trăiesc pentru bani. Ei procedează aşa spre pierzarea sufletelor lor. Este mai bine să cerşeşti pâine aici pe pământ, decât să cerşeşti apă în Hades.

A. Cu privire la pericolul ofensării

E greu de stabilit în acest punct din acest capitol înlănţuirea ideilor. Mai că suntem înclinaţi să credem că Luca ar fi compilat aici câteva subiecte fără legătură între ele. Dar remarcile Domnului Isus, despre pericolul de a ofensa, cu care începe capitolul, ar putea fi puse în legătură cu istoria bogatului de la sfârşitul capitolului 16. A trăi în lux şi satisfacerea plăcerilor ar putea constitui o pricină de poticnire pentru alţii, care sunt mai de puţin timp credincioşi. Mai ales, dacă un om are reputaţia de a fi creştin, în care caz exemplul lui va fi urmat de alţii. Cât de gravă este, în acest caz, fapta de a-i convinge pe unii oameni, dispuşi să-L urmeze pe Cristos, să aleagă, în schimb, o viaţă de materialism şi închinare la zeul banului!

Desigur, principiul se aplică în egală măsură şi la modul general. Cei mici pot fi făcuţi să se poticnească, dacă vor fi încurajaţi să îmbrăţişeze duhul şi stilul de viaţă al lumii. Ei vor putea fi făcuţi să se poticnească dacă li se vor propovădui învăţături ce diluează sensurile precise ale Cuvântului lui Dumnezeu, aşa cum le găsim exprimate în Biblie. Orice lucra care îi îndepărtează de la calea unei credinţe simple şi curate, de devotament faţă de Domnul, de sfinţenie şi predare, va constitui o pricină de poticnire.

Bun cunoscător al naturii umane şi al condiţiilor care prevalează în lume, Domnul a spus că este cu neputinţă să nu vină prilejurile de poticnire. Dar asta nu diminuează cu nimic vinovăţia celor care se lasă antrenaţi să devină cauza poticnirii altora. Ar fi mai bine dacă li s-ar lega o piatră de moară de gât, şi să se înece în adâncurile mării, decât să facă pe unul din aceşti micuţi să se poticnească. Pare evident că folosirea unor cuvinte atât de tari au darul de a ilustra nu numai moartea fizică, ci şi condamnarea veşnică.

Când Domnul s-a referit la pericolul de a-i face pe unul din aceşti micuţi să se poticnească, probabil că S-a gândit nu numai la copii, ci şi la ucenicii mai tineri pe calea credinţei, întorşi mai de curând la Domnul.

B. Cu privire la nevoia de a avea un spirit iertător

În viaţa creştină nu există doar pericolul de a-i face pe alţii să se poticnească. Mai există şi pericolul de a ţine necaz pe cineva sau de a refuza să-l ierţi, când persoana respectivă îşi cere iertare. De asta se ocupă Domnul în fragmentul de faţă. Noul Testament ne învaţă că trebuie să urmăm următoarea procedură în situaţii de genul acesta:

1. Dacă unui creştin i s-a făcut un rău, o nedreptate, mai întâi de toate, el trebuie să ierte în inima lui persoana care i-a greşit (Efeseni 4:32). Asta îi va păzi sufletul de resentimente şi maliţiozitate.

2. Apoi are datoria de a se duce în particular la persoana care i-a greşit şi s-o mustre (v. 3; vezi şi Matei 18:15). Dacă persoana respectivă se pocăieşte, atunci trebuie să i se spună că a fost iertată. Dacă păcătuieşte de repetate ori şi se pocăieşte de repetate ori, trebuie să fie iertată (v. 4).

3. Dacă mustrarea în particular nu dă rezultatele scontate, atunci persoana lezată trebuie să ia unul sau doi martori (Matei 18:16). Dacă cel care a greşit nu ascultă nici de aceştia, atunci chestiunea trebuie adusă în faţa bisericii. Dacă nu ascultă nici de biserică, atunci urmarea este excomunicarea sau excluderea sa (Matei 18:17).

Scopul mustrării şi al altor acţiuni cu caracter disciplinar nu este acela de revanşă sau de umilire a celui care a greşit, ci de a-l readuce la părtăşia cu Domnul şi cu fraţii săi. Orice mustrare trebuie să se facă în spiritul dragostei. Noi n-avem de unde şti dacă pocăinţa persoanei mustrate este reală. Va trebui s-o credem pe cuvânt că s-a pocăit cu adevărat. Acesta e şi motivul pentru care Domnul spune: „Şi chiar dacă păcătuieşte împotriva ta de şapte ori pe zi şi de şapte ori pe zi se întoarce la tine şi zice: «Mă pocăiesc», să-l ierţi." Este chiar modul plin de har şi tandreţe în care Se poartă Tatăl cu noi înşine. Indiferent de câte ori greşim noi faţă de El, avem totdeauna asigurarea că: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate." (1Ioan 1:9).

Ideea de a ierta de şapte ori într-o singură zi li s-a părut ucenicilor extrem de dificilă, dacă nu de-a dreptul imposibilă. Au considerat că nu sunt în stare de o manifestare atât de avansată a harului. Şi astfel L-au rugat pe Domnul să le mărească credinţa.

Răspunsul Domnului a lăsat să se înţeleagă că nu era vorba despre cantitatea credinţei, ci de calitatea ei. Mai mult, nu se punea problema ca ei să capete mai multă credinţă, ci să uzeze de credinţa pe care o posedau deja. Mândria şi importanţa care ni le acordăm nouă înşine sunt lucrurile care ne împiedică să-i iertăm pe fraţii noştri. Mândria aceea trebuie să fie smulsă din rădăcini şi aruncată afară. Dacă credinţa cât un grăunte de muştar poate dezrădăcina un dud, sădindu-l în mare, cu atât mai mult ne va asigura biruinţa asupra împietririi inimii noastre şi duhului nostru nezdrobit, care ne împiedică să ne iertăm fratele de nenumărate ori.

D. Cu privire la robii netrebnici (17:7-10)

Adevăratul rob al lui Cristos nu are motive să fie mândru. Orgoliul şi importanţa de sine trebuie smulse din. rădăcini şi înlocuite cu un sentiment real de nevrednicie. Aceasta este lecţia care se desprinde din istoria robului. Acest slujitor arase sau păscuse oile toată ziua. Când a venit acasă de la câmp, după o zi de trudă, stăpânul nu-i spune să se aşeze la masă pentru a i se servi cina, ci îi porunceşte să-şi pună şorţul şi să-i servească lui cina. Abia după aceea i se permite robului să cineze şi el. Stăpânul nu-i mulţumeşte pentru tot ce a făcut, deoarece sunt corvoade normale, pe care trebuie să le îndeplinească un rob. Căci un rob aparţine stăpânului său şi principala lui îndatorire este să asculte de stăpânul său.

Deci ucenicii sunt robii Domnului Isus Cristos. Ei aparţin Lui - cu duhul, cu sufletul şi cu trupul lor. În lumina jertfei de la Calvar, indiferent ce ar face ei, niciodată nu vor putea să compenseze îndeajuns pentru ceea ce a înfăptuit Domnul pe cruce. Aşadar, după ce ucenicul a făcut tot ce i s-a poruncit în Noul Testament, trebuie să recunoască că rămâne un rob netrebnic, care nu a făcut decât ceea ce avea datoria să facă.

Potrivit lui Roy Hession, cinci sunt trăsăturile care-l caracterizează pe rob;

1. El trebuie să fie dispus să poarte povară după povară, fără să se ocupe de el însuşi.

2. Procedând astfel, el trebuie să se împace cu gândul că nu i se va mulţumi pentru ceea ce a făcut.

3. După ce a făcut toate acestea, el nu trebuie să-l acuze pe stăpânul său de egoism.

4. El trebuie să mărturisească faptul că este un rob netrebnic.

5. El trebuie să recunoască faptul că, purtându-se cu blândeţe şi smerenie, nu a făcut decât ceea ce avea datoria să facă.

Păcatul nerecunoştinţei este un alt pericol în viaţa ucenicului, după cum reiese din istoria celor zece leproşi. Citim că Domnul Isus Se îndrepta spre Ierusalim, de-a lungul graniţei dintre Samaria şi Galileea.

Pe când intra într-un sat, L-au întâmpinat zece leproşi, care au stat departe. Datorită condiţiei în care se aflau, bolii lor groaznice, ei nu s-au apropiat de El, ci doar au strigat de la distanţă, rugându-L să-i vindece. El le-a răsplătit credinţa, spunându-le să se ducă şi să se arate preoţilor. Asta însemna că până când ajungeau la preot, aveau să fie deja vindecaţi de lepra lor. Preotul nu avea puterea de a-i vindeca, ci doar rolul de a-i declara vindecaţi. Ascultând de cuvântul Domnului, leproşii au pornit către locuinţa preoţilor şi pe când se duceau, au fost curăţiţi de boala lor.

Toţi au avut credinţa că vor fi vindecaţi, dar numai unul din cei zece s-a întors să-l mulţumească Domnului. Interesant e că acesta era un samaritean, unul din vecinii atât de dispreţuiţi ai evreilor, cu care nu voiau să aibă nimic de a face. Acesta s-a aruncat cu faţa la pământ - în postura de adevărat închinător - şi la picioarele lui Isus - adevăratul loc de închinăciune. Isus a întrebat dacă n-au fost curăţiţi toţi cei zece şi dacă numai „străinul" acesta s-a găsit să se întoarcă şi să dea slavă lui Dumnezeu. Unde erau ceilalţi nouă?

Întorcându-se spre samaritean, Domnul Isus a spus: „Scoală-te şi du-te. Credinţa ta te-a făcut bine." Numai cele zece procente de credincioşi recunoscători moştenesc adevăratele bogăţii ale lui Cristos. Isus întâmpină gestul nostru de întoarcere (v. 15) şi de mulţumire (v. 16) cu noi

binecuvântări. „Credinţa ta te-a făcut bine" ar putea sugera că pe când cei nouă au fost curăţiţi de lepră, al zecelea a fost şi mântuit de păcat, pe deasupra!

F. Cu privire la venirea împărăţiei (17:20-37)

E greu de stabilit dacă fariseii au fost sinceri când au pus întrebarea despre împărăţie sau dacă au dorit să-şi bată joc. Ştim totuşi că, fiind evrei, aveau nădejdea venirii cu putere şi glorie a unei împărăţii. Ei aşteptau semne exterioare şi manifestări vizibile pe plan politic. Mântuitorul le-a spus: „Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel ca să atragă atenţia." Cu alte cuvinte, cel puţin în etapa actuală, tărâmul lui Dumnezeu nu vine însoţit de semne exterioare izbitoare. Nu era o împărăţie pământească, temporală şi vizibilă, pe care s-o poţi arăta cu degetul aici sau acolo. Mai degrabă, Mântuitorul a spus că împărăţia lui Dumnezeu este în ei sica printre ei. Domnul Isus nu putea spune că împărăţia era în inimile fariseilor, deoarece aceşti făţarnici religioşi nu aveau loc pentru Cristos Regele în inimile lor împietrite. Ceea ce a vrut El să spună a fost că împărăţia lui Dumnezeu era în mijlocul lor. El era Regele de drept al Israelului, care săvârşise minuni şi îşi acreditase identitatea şi poziţia în văzul tuturor. Dar fariseii nu voiau să-L primească. Şi astfel, pentru ei împărăţia lui Dumnezeu se arătase, dar fusese total neobservată de ei.

Vorbindu-le fariseilor, Domnul le-a descris împărăţia ca ceva ce avusese deja loc. Când S-a întors însă spre ucenici, El S-a referit la împărăţie ca la un eveniment viitor, împărăţia urmând să fie întemeiată la a doua Sa venire. Dar mai întâi El le-a descris intervalul de timp dintre prima şi a doua Sa venire. Vor veni zilele când ucenicii vor dori să vadă una din zilele Fiului Omului şi n-o vor vedea. Cu alte cuvinte, ei vor tânji după una din zilele când El era cu ei pe pământ iar ei gustau părtăşia dulce cu El. Zilele acelea au fost, într-o privinţă, o. arvună, o anticipare a timpului când El se va întoarce cu putere şi slavă mare.

Se vor ridica mulţi cristoşi falşi şi dregători şi vor anunţa că Mesia a venit. Dar adepţii Lui nu trebuie să se lase amăgiţi de aceste zvonuri false. A doua venire a lui Cristos va fi un eveniment la fel de vizibil şi inconfundabil ca fulgerul care străbate zarea de la un capăt la altul.

Din nou, Domnul Isus le-a spus ucenicilor că înainte ca aceasta să se poată întâmpla. El va trebui să sufere multe lucruri şi să fie respins de generaţia aceea.

Revenind la subiectul venirii Sale pentru a domni, Domnul ne-a învăţat că zilele care vor preceda imediat acest glorios eveniment vor fi ca zilele lui Noe. Oamenii mâncau, beau, se însurau, se măritau. Aceste lucruri nu erau greşite în ele însele. Erau activităţi umane legitime. Răul consta în faptul că oamenii trăiau pentru aceste lucruri şi nu se gândeau la Dumnezeu, nici nu aveau timp pentru El. După ce a intrat Noe cu familia sa în arcă, a venit potopul şi i-a distrus pe toţi ceilalţi locuitori ai pământului. Tot aşa Venirea lui Cristos va însemna judecată pentru cei ce resping oferta Sa de îndurare.

Din nou, Domnul a spus că zilele care vor preceda a doua Sa venire se vor asemăna cu cele în care a trăit Lot. Civilizaţia făcuse progrese însemnate până la acea dată. Oamenii nu numai că mâncau şi beau, ci cumpărau şi vindeau, sădeau şi zideau. Era efortul omului de a introduce o eră de pace şi prosperitate, fără Dumnezeu, în ziua în care Lot, cu soţia şi fiicele sale, au ieşit din Sodoma, a plouat foc şi pucioasă din cer şi i-a distrus pe toţi locuitorii acelui oraş rău, împreună cu oraşul propriu-zis. La fel va fi şi în ziua când Se va arăta Fiul Omului. Cei care îşi fac din plăceri, din satisfacerea poftelor eului şi din comerţ scopul vieţii lor vor fi distruşi.

Va fi o zi când ataşamentul faţă de lucrurile pământeşti va periclita viaţa unui om. Dacă se va afla pe acoperişul casei, să nu încerce să-şi salveze bunurile din casă. Dacă va fi la câmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă, ci să fugă din acele locuri unde se va abate judecata.

Deşi soţia lui Lot a fost scoasă aproape cu forţa din Sodoma, inima ei a rămas în acel oraş, cum reiese din faptul că s-a întors să privească îndărăt. Ea ieşise din Sodoma, dar Sodoma nu ieşise din ea. în consecinţă, Dumnezeu a distrus-o, transformând-o într-un stâlp de sare.

Oricine va căuta să-şi scape viaţa, preocupându-se de siguranţa lui fizică, dar neavând grijă de sufletul lui, şi-o va pierde. Pe de altă parte, oricine îşi va pierde viaţa în această perioadă de mare strâmtorare, din pricina credincioşiei sale faţă de Domnul, o va păstra pentru veşnicie.

Venirea Domnului va fi un timp de despărţire. Doi oameni vor dormi într-un pat. Unul va fi luat la judecata. Celălalt, un credincios, va fi cruţat, pentru a putea intra în împărăţia lui Cristos. Două femei vor măcina împreună. Una, cea necredincioasă, va fi luată şi prinsă în vârtejul mâniei lui Dumnezeu. Cealaltă, o copilă a Domnului, va fi cruţată, bucurându-se astfel de binecuvântările lui Cristos în mia de ani.

Apropo, versetele 34 şi 35 sunt în deplin acord cu faptul că pământul este rotund. Că va fi noapte într-o parte a pământului şi zi în alta, aşa cum reiese din activităţile menţionate, denotă cunoştinţe ştiinţifice foarte avansate pentru acea vreme. Se ştie că abia mult mai târziu a ajuns să se cunoască şi să se accepte, în mod oficial, faptul că pământul este rotund.

Atât textele cele mai vechi, cât şi majoritatea textelor nu conţin versetul 36, ceea ce înseamnă că, probabil, nu este autentic.

Ucenicii au înţeles pe deplin din cuvintele Mântuitorului că a doua Sa venire va fi o judecată catastrofică din cer, asupra unei lumi apostate. Aşadar ei L-au întrebat pe Domnul unde va cădea această judecată. Răspunsul Lui a fost că oriunde va fi cadavrul acolo se vor strânge şi vulturii. Vulturii simbolizează judecăţile care sunt pe punctul de a se abate asupra oamenilor. Prin urmare, răspunsul este că judecăţile vor cădea asupra oricărei forme de necredinţă şi răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, indiferent unde vor avea loc acestea.

În capitolul 17, Domnul Isus îi avertizase pe ucenicirâ viitorul rezervă suferinţe şi persecuţii. Înainte de a veni vremea glorioasei Sale arătări, li se va cere să treacă prin încercări mari. Ca modalitate de pregătire, Mântuitorul oferă instrucţiuni suplimentare despre rugăciune. În următoarele versete, găsim o văduvă care s-a rugat, un fariseu care s-a rugat, un vameş care s-a rugat şi un cerşetor care s-a rugat.

Parabola văduvei care se roagă ne învaţă că oamenii trebuie să se roage neîncetat şi să nu se lase. Acest lucru e valabil în cazul tuturor oamenilor şi al oricăror genuri de rugăciuni. Dar în contextul de care ne ocupăm se referă la rugăciunea specială, pentru ca Dumnezeu să ne izbăvească, în situaţii de încercare. Este o rugăciune pe care trebuie să o facem „fără să ne lăsăm", în timpul îndelungatului interval dintre prima şi a doua venire a lui Cristos.

Parabola ne prezintă un judecător care, de obicei, nu era pătruns de frica de Dumnezeu, nici nu avea consideraţie pentru aproapele său. Era şi o văduvă, care era asuprită de un potrivnic al cărui nume nu este specificat. Văduva a venit la judecător de nenumărate ori, rugându-l să-i facă dreptate şi s-o izbăvească de acest tratament inuman.

Judecătorul nu a fost mişcat de justeţea cazului ei. Faptul că era tratată nedrept nu l-a determinat să ia vreo măsură în sprijinul ei. Cu toate acestea, ritmicitatea cu care se prezenta ea înaintea lui l-a îndemnat să treacă, în cele din urmă, la acţiune. Persistenţa şi stăruinţa ei au dus la luarea unei decizii favorabile ei.

Atunci Domnul le-a explicat ucenicilor că dacă un judecător nedrept va acţiona în favoarea unei sărmane văduve, la stăruinţa acesteia, cu cât mai mult va interveni Dumnezeul cel drept în folosul aleşilor Săi. E posibil ca termenul „aleşii" să se refere la rămăşiţa de evrei din timpul Marii Strâmtorări, deşi tot aşa de bine s-ar putea referi la credincioşii asupriţi din toate veacurile. Motivul pentru care Dumnezeu nu a intervenit cu mult timp în urmă rezidă în faptul că El este îndelung răbdător cu toţi oamenii, nevoind ca nici unul să nu piară.

Dar va veni ziua în care duhul Lui nu Se va mai lupta cu oamenii şi atunci El îi va pedepsi pe cei care îi persecută adepţii. Domnul Isus a încheiat parabola cu întrebarea: „Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El oare credinţă pe pământ?" Asta înseamnă probabil genul de credinţă deţinut de văduva sărmană. Ar putea indica însă şi faptul că atunci când Se va întoarce Domnul, va mai exista pe pământ doar o rămăşiţă de credincioşi cu adevărat fideli Lui. Între timp, fiecare din noi ar trebui să fie îmboldit să posede acea credinţă care strigă la Dumnezeu zi şi noapte.

H. Parabola fariseului şi a vameşului (18:9-14)

Următoarea parabolă este adresată celor care se mândresc cu faptul că ei înşişi sunt neprihăniţi şi-i dispreţuiesc pe toţi ceilalţi, considerându-i inferiori. Etichetându-l pe primul om drept un fariseu, Mântuitorul n-a lăsat nici o îndoială asupra cărei categorii de oameni pusese El accentul. Deşi fariseul îndeplinea formalităţile rugăciunii, în realitate, el nu vorbea cu Dumnezeu. Mai degrabă, se lăuda cu propriile sale realizări, pe plan moral şi religios. În loc să se compare cu standardul lui Dumnezeu de perfecţiune şi să vadă cât de păcătos era în lumina acestuia, el se compara cu alţi oameni din comunitate şi se lăuda că este mai bun decât aceştia. Repetarea frecventă a pronumelui personal „eu" relevă adevărata stare a inimii sale, plină de îngâmfare şi importanţă de sine.

Vameşul se afla într-o stare total diferită. Stând înaintea lui Dumnezeu, el a sesizat totala sa nevrednicie şi s-a smerit până în ţărână. El nu îndrăznea nici ochii să şi-i ridice spre cer, ci se bătea în piept, zicând: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" El nu s-a considerat doar un simplu păcătos oarecare, între mulţii alţii, ci păcătosul individualizat, care nu merita să primească nimic de la Dumnezeu.

Domnul Isus le-a amintit ascultătorilor Săi că acest duh de smerenie şi pocăinţă îi este plăcut lui Dumnezeu. Contrar aşteptărilor oamenilor, vameşul a fost acela care s-a dus acasă îndreptăţit. Dumnezeu îi înalţă pe cei ce se smeresc, dar îi smereşte pe cei ce se înalţă singuri.

I. Isus şi copilaşii

Incidentul acesta ranforsează principiul potrivit căruia este nevoie de smerenie de copil, pentru a putea intra în împărăţia lui Dumnezeu. Mamele se îmbulzeau în jurul Domnului Isus, aducându-şi copiii pentru ca aceştia să fie binecuvântaţi de El. Ucenicii Lui au fost agasaţi de această monopolizare a timpului Mântuitorului. Dar Isus i-a mustrat. Apoi, cu multă tandreţe, i-a chemat pe copilaşi la El, zicând: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia lui Dumnezeu este a unora ca ei!" Versetul 16 răspunde la întrebarea „Ce se întâmplă cu copiii când aceştia mor?" Răspunsul este că ei merg în cer. Domnul afirmă limpede: „a unora ca aceştia este împărăţia lui Dumnezeu."

Copiii pot fi mântuiţi la o vârstă foarte fragedă, care poate varia de la copil la copil. Faptul rămâne însă că oricărui copil, indiferent de vârsta, care doreşte să vină la Isus trebuie să i se permită să facă acest lucru şi să fie încurajat în credinţa sa.

Copilaşii nu trebuie să ajungă la maturitate, înainte de a putea fi mântuiţi; în schimb, adulţii trebuie să posede credinţa simplă şi smerenia unui copilaş, pentru a putea intra în împărăţia lui Dumnezeu.

J. Tânărul bogat (18:18-30)

Fragmentul acesta ilustrează situaţia unui om care nu a fost dispus să accepte împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaş. Într-o zi, un fruntaş al poporului a venit la Isus, adresându-se cu titlul: Bunule Învăţător şi întrebând ce trebuie să facă pentru ca să moştenească viaţa veşnică. Mai întâi, Mântuitorul l-a întrebat de ce-I spune bunule învăţător. Isus i-a amintit că numai Dumnezeu este bun. Domnul nostru nu a negat că El este Dumnezeu, ci a dorit să-L facă pe fruntaş să mărturisească acest adevăr. Dacă El era bun, atunci însemna că este Dumnezeu, întrucât numai Dumnezeu este esenţialmente bun.

Apoi Isus s-a ocupat de întrebarea: „Ce trebuie să fac pentru ca să moştenesc viaţa veşnică?" Noi ştim că viaţa veşnică nu se moşteneşte făcând fapte bune. Viaţa veşnică este darul lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Aducându-l pe fruntaş înapoi, la cele zece porunci, Domnul Isus nu a lăsat să se înţeleagă că cineva ar putea fi mântuit prin păzirea legii. Mai degrabă, El a recurs la lege pentru a-l convinge pe om de păcătoşenia lui. Domnul Isus a citat cele cinci porunci care au de a face cu îndatoririle noastre faţă de semenii noştri, respectiv partea a doua din cele două table ale legii.

Reiese destul de clar că legea nu avusese efectul de a-l convinge pe omul nostru, deoarece el a pretins cu aroganţă că a păzit aceste porunci din tinereţea sa. Isus i-a spus că îi mai lipsea un lucru: dragostea pentru aproapele. Daca ar fi păzit cu adevărat aceste porunci, atunci ar fi vândut toate averile sale şi le-ar fi împărţit la săraci. Dar realitatea era că nu-şi iubea aproapele ca pe sine. El trăia o viaţă egoistă, lipsită de dragoste pentru alţii, cum reiese din faptul că atunci când a auzit aceste lucruri, s-a întristat foarte mult, deoarece era foarte bogat.

Privindu-l, Domnul a remarcat cât de dificil este pentru cei care posedă bogăţii să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Dificultatea constă în a şti cum să faci, ca dacă ai bogăţii, să nu ţi se lipească inima de ele şi să nu-ţi pui încrederea în ele.

Întregul pasaj ridică o serie de întrebări jenante, atât pentru creştini, cât şi pentru necredincioşi. Cum putem afirma că ne iubim cu adevărat aproapele, când trăim în bunăstare şi confort, în timp ce alţii pier, fără să cunoască Evanghelia lui Cristos?

Isus a spus că este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu. Multe explicaţii au fost avansate pentru această afirmaţie. Unii au sugerat că urechea acului ar fi o poartă interioară mică, din zidul unei cetăţi şi că o cămilă ar putea intra pe ea doar dacă se apleacă. Dar Doctorul Luca foloseşte aici un termen care se referă concret la acul unui chirurg şi sensul cuvintelor lui Isus pare să fie cel literal. Cu alte cuvinte, cum este de imposibil ca o cămilă să treacă prin urechea acului, tot atât de imposibil este ca un bogat să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Nu este suficientă explicaţia că un bogat nu poate intra în împărăţie prin eforturile sale proprii, deoarece acest lucru e valabil şi în cazul bogaţilor, şi al săracilor. Sensul afirmaţiei este următorul: este cu neputinţă ca un om să intre în împărăţia lui Dumnezeu ca un om bogat. Atâta timp cât îşi face din bogăţiile sale un zeu, şi lasă ca acestea să se interpună între el şi mântuirea lui, nu va putea fi convertit. În realitate, nu prea mulţi bogaţi sunt mântuiţi, dar aceia care sunt, trebuie să fie, mai întâi, zdrobiţi înaintea lui Dumnezeu.

Pe când meditau ucenicii la toate acestea, s-au întrebat cine mai poate fi atunci mântuit. Pentru ei, bogăţiile fuseseră întotdeauna un semn al binecuvântării lui Dumnezeu (Deuteronom 28:1-8). Dacă evreii bogaţi nu pot fi mântuiţi, atunci cine poate fi mântuit? Domnul a răspuns că Dumnezeu poate face ceea ce omului îi este cu neputinţă să facă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu poate lua un materialist necruţător, rapace şi egoist, îl poate lecui de dragostea lui de aur, înlocuind-o cu dragoste pentru Domnul. Or, acesta este un miracol al harului divin.

Din nou, întregul fragment ridica probleme tulburătoare pentru copilul lui Dumnezeu. Slujitorul nu este mai presus de Stăpânul lui. Domnul Isus Şi-a părăsit bogăţiile Sale cereşti, pentru a ne salva sufletele noastre vinovate. Nu se cade ca noi să fim bogaţi, într-o lume în care El a fost sărac. Valoarea inestimabilă a sufletelor, iminenţa revenirii Iui Cristos şi dragostea lui Cristos care ne constrânge - sunt tot atâtea motive care ar trebui să ne determine să investim orice valoare materială de care dispunem în lucrarea Domnului.

Când Petru i-a amintit Domnului că ucenicii şi-au părăsit casele şi familiile pentru a-L urma pe El, Domnul a răspuns că o asemenea viaţă de sacrificiu este răsplătită din belşug în viaţa aceasta şi va fi răsplătită şi mai mult în veşnicie. Ultima parte a versetului 30 (iar în veacul viitor viaţa veşnică) nu înseamnă că viaţa veşnică se câştigă prin renunţarea la toate. Mai degrabă, se referă la capacitatea sporită a cuiva de a se bucura de gloriile cerului, plus răsplăţile sporite din împărăţia cerului. Înseamnă „deplina realizare a vieţii care fusese primită la mântuire, adică viaţa deplină."

K. Isus prezice din nou moartea şi învierea Sa (18:31-34)

Pentru a treia oară, Domnul i-a luat pe cei doisprezece şi i-a prevenit amănunţit cu privire la ceea ce-L aştepta (vezi 9:22,44). El a prezis că suferinţele Sale aveau să se întâmple ca împlinire a ceea ce scriseseră profeţii din Vechiul Testament Cu previziune divină, El a profeţit pe un ton calm că avea să fie dat în mâna neamurilor. „Era mult mai probabil ca El sa fie ucis în particular sau omorât cu pietre în cadrul unei izbucniri de furie." Dar profeţii preziseseră că El va fi trădat, că va fi batjocorit şi insultat şi scuipat, şi, prin urmare, aşa se va întâmpla. El avea să fie biciuit şi omorât, dar a treia zi avea să învie.

Restul capitolelor din evanghelia după Luca se ocupă cu derularea dramei pe care El a cunoscut-o dinainte şi a prezis-o atât de minunat:

Ne suim la Ierusalim (18:35-19:45).

Fiul Omului va fi dat în mâna neamurilor (19:47-23:1).

El va fi batjocorit şi insultat (23:1-32).

îl vor omorî (23:33-56).

A treia zi El va învia (24:1-12).

E uimitor faptul că ucenicii n-au înţeles nimic din aceste lucruri. Sensul cuvintelor Sale era ascuns pentru ei. Ne este greu să înţelegem de ce erau atât de opaci în această privinţă, dar explicaţia ar putea fi următoarea: Mintea lor era absorbita de gânduri vizând un izbăvitor imediat, care să-i scape de jugul romanilor şi să-şi întemeieze numaidecât împărăţia, aşa încât ei refuzau să accepte orice alt program care nu corespundea acestor aşteptări. Adesea credem ceea ce dorim să credem şi respingem adevărul, dacă acesta nu corespunde ideilor noastre preconcepute.

L. Vindecarea cerşetorului orb (18:35-43)

Domnul Isus părăsise între timp Pereea, traversând Iordanul. Luca afirmă că incidentul următor a avut loc pe când Se apropia Isus de Ierihon. Matei şi Marcu spun că a avut loc pe când El părăsea Ierihonul (Matei 20:29;Marcu 10:46). În plus, Matei spune că erau doi oameni; Marcu şi Luca spun că era doar unu. Este posibil ca Luca să se fi referit la noul oraş, în vreme ce Matei şi Marcu să fi avut în vedere oraşul vechi. De asemenea e posibil să fi avut loc mai multe minuni de redare a vederii în acest loc. Oricare ar fi explicaţia adevărată, suntem încrezători că dacă am poseda un grad mai mare de cunoaştere, aparentele contradicţii ar dispărea îndată.

Nu ştim cum, dar cerşetorul orb şi-a dat seama că Isus este Mesia, Fiul lui David. El s-a rugat de Domnul să aibă milă de el, adică să-i redea vederea.

În ciuda încercărilor unora de a-l reduce la tăcere, cerşetorul a strigat cu glas tare către Domnul. Pe oameni nu-i interesa un cerşetor, dar pe Isus îl interesa.

Isus S-a oprit. Darby comentează, cu multă pertinenţă: „Iosua s-a rugat odată ca soarele să se stea pe loc în cer, dar aici Domnul însuşi este soarele şi astfel luna şi cerurile se opresc la rugămintea unui cerşetor orb." La porunca lui Isus, cerşetorul a fost adus la El. Isus l-a întrebat ce doreşte. Fără să ezite sau să generalizeze, cerşetorul a răspuns că doreşte să-şi capete vederea. Rugăciunea lui a fost scurtă, la obiect şi

plină de credinţă.

Isus i-a satisfăcut apoi cererea şi imediat omul şi-a primit vederea. Ba mai mult, L-a urmat pe Domnul, slăvindu-L pe Dumnezeu. Această întâmplare ne învaţă că trebuie să credem că Dumnezeu poate face să se întâmple ceea ce oamenilor le este cu neputinţă de înfăptuit. O credinţă puternică îi va aduce multă cinste lui Dumnezeu, după cum se exprimă poetul:

Tu te apropii de un Rege,

Deci adu-I petiţii mari, Harul şi puterea Lui întrec

Tot ce a-i putea cândva să-I ceri.

John Newton

Convertirea lui Zacheu ilustrează adevărul versetului 27 din Luca 18: „Ceea ce este cu neputinţă la oameni este cu putinţă la Dumnezeu." Zaheu era un om bogat. Dar, în mod obişnuit, este cu neputinţă ca un bogat să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Zacheu însă s-a smerit înaintea Mântuitorului şi nu a lăsat ca bogăţiile lui să se interpună între sufletul său şi Dumnezeu.

Când Domnul a trecut prin Ierihon, cu ocazia celei de-a treia şi ultima din călătoriile Sale la Ierusalim, Zacheu căuta sa-L vadă, animat, evident, de curiozitate. Deşi era mai-marele vameşilor, nu s-a jenat să procedeze contrar uzanţelor, ci a făcut tot posibilul pentru a-L vedea pe Mântuitorul. Deoarece era scund, ştia că nu va putea să-L vadă pe Isus, din cauza oamenilor din jurul său. Şi astfel, a alergat înainte şi s-a suit într-un sicomor de pe marginea drumului pe care venea Domnul. Acest fapt al credinţei nu a rămas neobservat. Pe când se apropia Isus, a privit în sus şi l-a văzut pe Zacheu. Apoi i-a poruncit să se dea jos degrabă şi S-a invitat în casa vameşului. Este singurul loc din Scriptură unde se consemnează că Mântuitorul S-a invitat în casa cuiva.

Zacheu a făcut cum i s-a poruncit şi L-a primit cu bucurie pe Domnul. E aproape cert că acesta a fost momentul declanşării convertirii sale.

Criticii Mântuitorului au murmurat cu toţii împotriva Lui, deoarece El „a intrat să găzduiască la un om păcătos!" Ei au nesocotit faptul că, venind într-o lume cum este cea în care trăim, El era limitat aproape exclusiv la case de genul acesteia!

Mântuirea a produs o schimbare radicală în viaţa vameşului. Acesta L-a informat pe Mântuitorul că intenţiona să dea acum jumătate din bunurile sale la săraci. (Până acum, el îi jecmănise pe săraci.) De asemenea şi-a făcut planul de a restitui împătrit orice bani pe care i-a câştigat pe căi necinstite. Aceasta depăşea cu mult prevederile legii (Exod 22:4,7;Levitic 6:5;Numeri 5:7), demonstrând că acum Zacheu era stăpânit de dragoste, pe când înainte era robit de lăcomie.

Nu pare să existe vreo îndoială asupra faptului că Zacheu îşi însuşise bunuri pe căi necinstite. Wuest traduce partea a doua a versetului 8 astfel: „Şi întrucât am stors pe nedrept...", nu ‚dacă am stors..."

La prima vedere s-ar părea că Zacheu se făilea cu spiritul său filantropic, punându-şi încrederea în acesta pentru a fi mântuit. Dar nu aşa stau lucrurile. El afirma prin filantropia sa că noua viaţă pe care a descoperit-o în Cristos îl îmboldea acum să facă restituiri pentru nedreptăţile comise în trecut şi, prin urmare, drept recunoştinţă faţă de Dumnezeu pentru că l-a mântuit, el dorea să-şi pună banii şi averea în slujba lui Dumnezeu, spre slava Lui şi întru binecuvântarea semenilor lui.

Versetul 8 este unul din cele măi puternice versete din Biblie în sprijinul conceptului de restituire. Mântuirea nu-l absolvă pe cineva de datoria de a rectifica relele comise în trecut. Datoriile făcute pe când cineva era neconvertit nu sunt anulate când acesta se naşte din nou. Dar dacă a furat bani înainte de a fi fost mântuit, atunci adevărata măsură a harului lui Dumnezeu reclamă ca aceşti bani să fie returnaţi după ce persoana respectivă a devenit copilul lui Dumnezeu.

Isus a afirmat fără echivoc că mântuirea a intrat în casa lui Zacheu, deoarece el era un fiu al lui Avraam. Mântuirea nu a survenit pentru că Zacheu era evreu din naştere. Expresia folosită aici: „un fiu al lui Avraam" indică mai mult decât simpla descendenţă etnică. Ea înseamnă că Zacheu a exercitat aceeaşi credinţă în Domnul pe care a demonstrat-o şi Avraam. Mai mult, mântuirea nu a intrat în casa lui Zacheu datorită filantropiei lui sau faptului că a restituit tot ce luase pe căi necinstite (v. 8). Acestea sunt roadele mântuirii, nu cauza ei.

Ca răspuns la cei care L-au criticat pentru că a fost găzduit de un păcătos, Isus a spus: „Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască tot ce era pierdut." Cu alte cuvinte, convertirea lui Zacheu a constituit o împlinire a însuşi scopului pentru care a venit Cristos în lume.

Pe când se apropia Mântuitorul de Ierusalim, venind dinspre Ierihon, mulţi din adepţii Lui credeau că împărăţia lui Dumnezeu urma să se arate îndată. În parabola minelor, El le-a spulberat aceste speranţe, arătându-le că între prima şi a doua Sa venire va fi un interval în timpul căruia ucenicii vor trebui să lucreze cu sârg pentru El. O mină - în ebraică mihah,şi în greacă mna.

Parabola omului de neam mare a avut o paralelă reală, în istoria lui Arhelau. Acesta a fost ales de Irod să-i fie succesor, dar a fost respins de popor. El s-a dus la Roma, pentru a fi confirmat de puterea imperială. Apoi s-a întors, i-a răsplătit pe slujitorii săi iar pe duşmani i-a nimicit.

În parabola de faţă, Domnul Isus este Omul de neam mare, care S-a dus în cer, unde aşteaptă vremea când se va întoarce şi-Şi va inaugura împărăţia pe pământ. Cei zece servitori sunt ucenicii Săi. El le-a dat fiecăruia o mină şi le-a spus să le pună în negoţ până Se va întoarce El. Deşi talentele şi capacităţile fiecărui slujitor al Domnului diferă de ale altuia (vezi parabola talanţilor, Matei 25:14-30), ei posedă însă şi elemente comune tuturor, cum ar fi privilegiile de a vesti Evanghelia şi de a-L reprezenta pe Cristos în faţa lumii, precum şi privilegiul rugăciunii. Fără îndoială, mina se refera la acestea.

Cetăţenii sunt poporul Israel. Nu numai că israeliţii L-au respins pe El, dar chiar şi după plecarea Lui, au trimis după el o solie să-i spună: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi." Solia aceasta ar putea reprezenta tratamentul aplicat slujitorilor lui Cristos, cum ar fi Ştefan sau ceilalţi martiri.

Aici avem o imagine simbolică a revenirii Domnului, pentru a-Şi întemeia împărăţia. După aceea El se va ocupa de aceia cărora le dăduse banii.

Credincioşii din epoca actuală vor fi evaluaţi cu privire la slujirea lor, la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Această evaluare se va petrece în cer, după Răpire.

Rămăşiţa credincioasă de evrei care îl vor mărturisi pe Cristos în timpul Marii Strâmtorări vor fi evaluaţi la a doua venire a lui Cristos. Aceasta pare să fie judecata avută în vedere în acest pasaj.

Primul servitor a câştigat zece mine cu mina ce i se încredinţase. El fusese conştient că banii pe care îi avea nu erau de fapt ai lui („mina ta") şi astfel s-a folosit de ei cum a ştiut mai bine pentru a promova interesele stăpânului său.

Stăpânul l-a lăudat pentru că a fost credincios în foarte puţin - fapt care trebuie să ne aducă aminte că şi după ce am făcut tot ce se putea mai bine, tot slujitori netrebnici suntem. El a fost răsplătit cu autoritate peste zece cetăţi. Cei care îl slujesc cu credincioşie pe Cristos aici pe pământ vor fi răsplătiţi în împărăţia Sa cu privilegiul de a domni. Gradul în care unui ucenic i se va acorda privilegiul de a dirigui în împărăţia lui Cristos va depinde de măsura în care L-a slujit cu devotament şi jertfire de sine aici pe pământ.

Al doilea slujitor a câştigat cinci mine cu mina iniţială ce i se încredinţase, drept care a fost răsplătit cu stăpânire peste cinci cetăţi.

Al treilea nu a avut decât scuze. El a înapoiat mina pe care o păstrase învelită într-un ştergar. El nu a câştigat nimic cu această mină. De ce? Ei bine, el aproape că l-a învinuit pe omul de neam mare pentru eşecul de a fi obţinut profit de pe urma minei, afirmând că nobilul este un om aspru, care ar fi pretins un câştig fără cheltuieli. Numai că slujitorul s-a autocondamnat prin propriile sale cuvinte. Dacă aşa credea că este stăpânul, atunci ar fi putut, cel puţin, să depună mina la o bancă, pentru ca aceasta să aducă ceva dobândă.

Citând cuvintele nobilului, Isus nu a recunoscut că ele ar fi fost adevărate. Mai degrabă, inima păcătoasă a slujitorului l-a făcut pe acesta să dea vina pe stăpân, pentru lipsa lui de profit, când, de fapt, lenea lui a fost cauza nerodniciei. Oricum, dacă a crezut că stăpânul lui e aspru, cu atât mai mult trebuia să se pună pe treabă.

Versetul 23 pare să sugereze că trebuie să facem unul din două lucruri: Fie să punem tot ceea ce avem în slujba Domnului, fie să încredinţăm aceste bunuri altcuiva, care ştie să le fructifice spre slava Lui.

Verdictul rostit de nobil asupra celui de-al treilea slujitor a fost să i se ia mina şi să o dea primului, care a câştigat alte zece mine. Dacă nu folosim în slujba Domnului oportunităţile care ni s-au încredinţat, acestea vor fi luate de la noi. Pe de altă parte, dacă suntem credincioşi în puţine lucruri, Dumnezeu va avea grijă să nu ducem niciodată lipsă de mijloacele de a-L sluji şi mai mult. Poate unora li se va părea nedrept faptul că mina a fost dată celui care avea deja zece, dar în viaţa spirituală este un principiu de nezdruncinat faptul că celor care îl iubesc şi-L slujesc cu ardoare li se vor dărui prilejuri tot mai cuprinzătoare de lucru pentru El. Eşecul de a fructifica prilejurile dăruite va conduce, în cele din urmă, la pierderea tuturor prilejurilor.

Al treilea slujitor a suferit pierderea răsplăţii, dar nu se precizează că ar fi avut parte de vreo altă pedeapsă. Se pare că nu se pune deloc la îndoială mântuirea lui.

Cetăţenii care n-au voit să-l aibă pe nobil ca diriguitor asupra lor sunt definiţi drept vrăjmaşi, fiind condamnaţi la moarte. Aceasta a constituit trista prezicere a soartei de care avea să aibă parte naţiunea care L-a respins pe Mesia.

X. FIUL OMULUI LA IERUSALIM (19:28-40)

Era duminica dinaintea răstignirii Sale. Isus Se apropiase de panta de răsărit a Muntelui Măslinilor, în drum spre Ierusalim. Când S-a apropiat de Betfaghe şi de Betania,... i-a trimis pe doi dintre ucenicii Săi, pentru a-i face rost de un măgăruş, pe care să intre călare în Ierusalim. El le-a spus exact unde vor găsi animalul şi ce vor spune stăpânii lui. După ce ucenicii au făcut cum i-a instruit Isus, stăpânii măgăruşului au fost imediat dispuşi să-i lase să ia animalul pentru ca Isus să se poată folosi de el. Poate că fuseseră binecuvântaţi anterior de misiunea Domnului şi se oferiseră să-l fie de folos ori de câte ori va avea nevoie de serviciile lor.

Ucenicii I-au făcut Domnului un gen de şea din hainele lor. Mulţi îşi aşterneau hainele pe drum înaintea Lui, în timp ce El înainta spre Ierusalim, pe versantul vestic al Muntelui Măslinilor. Apoi, într-un singur gând, toţi adepţii lui Isus au început să-L laude pe Dumnezeu cu glas tare, pentru toate minunile pe care le văzuseră săvârşite de Isus. L-au aclamat apoi ca Rege, cântând că venirea Sa avea ca urmare pace în cer şi slavă în cele preaînalte. Se remarcă faptul că au cântat: „Pace în cer", iar nu „Pace pe pământ". Nu putea fi pace pe pământ, deoarece Prinţul Păcii fusese respins şi urma să fie omorât în curând. Dar avea să fie pace în cer, ca urmare a morţii lui Cristos pe crucea de la Calvar şi a înălţării Sale la cer.

Fariseii au fost indignaţi de faptul că Isus era onorat în această manieră publică. Ei l-au spus să-şi certe ucenicii. Dar Isus a răspuns că aceste aclamaţii erau inevitabile. Dacă ucenicii nu-L aclamau, atunci pietrele aveau s-o facă! Astfel El i-a mustrat pe farisei pentru că erau mai învârtoşaţi şi mai încremeniţi decât pietrele fără viaţă.

B. Fiul Omului plânge pentru Ierusalim (19:41-44)

Pe când se apropia Isus de Ierusalim, a rostit o plângere pentru oraşul care pierduse prilejul său cel mai favorabil. Dacă oamenii L-ar fi primit pe El ca Mesia, ar fi avut pace. Dar ei n-au recunoscut că El era sursa păcii. Acum era prea târziu. Deja au hotărât ce vor face cu Fiul lui Dumnezeu. Pentru că L-au respins, ochii lor au fost orbiţi. Pentru că n-au voit să-L vadă, ei nu puteau să-L mai vadă din acest moment.

Să ne oprim aici să cugetăm la minunatele lacrimi vărsate de Mântuitorul. După cum s-a exprimat W. H. Griffith Thomas: „Să stăm la picioarele lui Cristos, până vom învăţa secretul lacrimilor Sale şi, privind păcatele şi durerile locuitorilor oraşelor şi satelor, să plângem şi noi pentru ele."

Isus a făcut apoi o prezicere solemnă a asedierii viitoare a oraşului de către Titus, arătând cum avea să împresoare acel general roman oraşul, prinzându-i locuitorii într-o cursă, masacrându-i atât pe tineri, cât şi pe bătrâni; cum avea să radă de pe faţa pământului zidurile şi clădirile, până când nu avea să rămână piatră pe piatră. Toate acestea aveau să se întâmple pentru că Ierusalimul n-a cunoscut vremea cercetării sale. Domnul cercetase oraşul, oferindu-i mântuire, dar locuitorii săi nu L-au dorit. Ei n-au găsit loc pentru El în planurile lor.

C. A doua curăţire a templului

Isus curăţise templul la începutul lucrării Sale publice (Ioan 2:14-17). Acum, când misiunea Lui se apropia cu repeziciune de sfârşit, El a intrat în incinta lăcaşului sfânt de închinăciune şi i-a alungat pe toţi cei ce făcea din această casă de rugăciune un cuib de tâlhari. Pericolul de a introduce spiritul comercial în lucrurile lui Dumnezeu e întotdeauna prezent. Creştinătatea de astăzi este amestecată cu aluatul comercialismului - cu tot felul de activităţi comerciale care au loc în biserici - bazaruri, campanii de strângere de fonduri, predici speciale pentru adunarea de profituri - şi toate acestea făcute în numele lui Cristos!

Cristos a citat din Isaia 56:7 şi Ieremia 7:11, ca temei pentru acţiunea Lui. Orice reformă de rectificare a abuzurilor comise în biserică trebuie să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu.

D. Învăţând zilnic în templu

Isus îi învăţa în toate zilele pe oameni în zona templului - nu în interiorul său, ci doar în curţile sale, unde li se permitea oamenilor accesul. Liderii religioşi căutau cu orice preţ să găsească un motiv care să le permită să-L distrugă, dar oamenii de rând mai erau captivaţi de Nazarineanul făcător de minuni. Vremea Lui nu sosise încă. Dar curând avea să vină ceasul când preoţii cei mai de seamă, cărturarii şi fariseii aveau să se năpustească asupra Lui, pentru a-L omori.

Era ziua de luni. Ziua următoare, marţi - ultima zi când avea să-i înveţe pe oameni în public - este descrisă la 20:1-22:6.

E. Autoritatea Fiului Omului este pusă sub semnul întrebării (20:1-8)

Ce tablou impresionant! Învăţătorul Învăţătorilor propovăduind neobosit vestea bună, la umbra templului, în timp ce liderii Israelului îi contestă cu neruşinare dreptul de a-i învăţa pe oameni! Pentru ei Isus nu era decât un tâmplar simplu din Nazaret, fără pregătire şcolară oficială, fără diplome academice, fără acreditări din partea unei autorităţi ecleziastice. În ce consta acreditarea Lui? - au dorit ei să ştie.

Isus le-a răspuns printr-o întrebare. Un răspuns corect la această întrebare ar fi constituit şi răspunsul la întrebarea pusă de ei. A fost botezul lui Ioan aprobat de Dumnezeu, sau doar de autoritatea umană? Aici ei au fost prinşi. Căci dacă recunoşteau că Ioan a predicat sub ungerea divină, atunci de ce n-au ascultat de mesajul lui şi nu s-au pocăit, primindu-L pe Mesia, aşa cum îl vestise Ioan? Dar dacă spuneau că Ioan nu a fost decât un predicator oarecare, riscau să-şi atragă furia maselor, care încă îl recunoşteau pe Ioan ca profet al lui Dumnezeu. Prin urmare au zis: „Nu ştim de unde provenea autoritatea lui Ioan." Isus a spus atunci: „În acest caz, nici Eu nu vă voi spune prin a cui autoritate îi învăţ eu pe oameni." Dacă nici atâta nu ştiau de unde vine autoritatea lui Ioan, atunci cum îşi permiteau să pună la îndoială autoritatea Celui care era mai mare decât Ioan? Textul acesta ne arată că lucrul esenţial în lucrarea de predare a Cuvântului lui Dumnezeu este să fii umplut cu Duhul Sfant. Cel care are această înzestrare poate fi mai de folos decât cei a căror putere constă în diplome, în tot felul de titluri şi onoruri omeneşti.

„Ce instituţie de învăţământ ţi-a acordat diploma? Cine te-a ordinat?" Iată cum vechile întrebări, îmbrăcate probabil într-o doză de gelozie, continuă să fie ridicate şi astăzi. Cel ce propovăduieşte cu mult rod evanghelia lui Cristos, chiar dacă nu şi-a ros coatele pe băncile vreunui seminar renumit sau universităţi vestite, continuă şi astăzi să fie încolţit, punându-se sub semnul întrebării vrednicia şi validitatea ordinarii sale.

F. Parabola viticultorilor răi (20:9-18)

Dorul fierbinte din inima lui Dumnezeu pentru poporul Israel ne este din nou prezentat în această parabolă a viei. Dumnezeu este omul care a sădit o vie, a arendat-o unor viticultori (adică liderilor naţiunii Israel - vezi Isaia 5:1-7). Apoi a trimis slujitori la viticultori, pentru ca aceştia să-i dea din rodul viei. Slujitorii au fost profeţii lui Dumnezeu, ca Isaia şi Ioan Botezătorul, care s-au străduit să cheme Israelul la pocăinţă şi credinţă. Dar dregătorii Israelului i-au persecutat neîncetat pe profeţi.

În cele din urmă, Dumnezeu Şi-a trimis fiul preaiubit, cu gândul expres că ei îl vor respecta (deşi, desigur, Dumnezeu ştia că El va fi respins). Observaţi că Cristos Se distinge pe Sine de toţi ceilalţi. Aceştia erau slujitorii, El este Fiul.

Nedezminţindu-şi năravurile din trecut, viticultorii s-au hotărât să scape de moştenitor. Ei doreau să fie singurii lideri şi învăţători ai poporului - „ca moştenirea să fie a noastră". Ei nu erau dispuşi să renunţe la poziţia lor de conducători religioşi, în favoarea lui Isus. Ce s-au gândit ei: „Dacă-L ucidem, nimeni nu ne va mai contesta stăpânirea peste Israel."

Şi l-au scos afară din vie şi l-au omorât. În acest punct, Isus i-a întrebat pe evreii care-L ascultau ce va face proprietarul viei unor viticultori atât de răi. La Matei, preoţii cei mai de seamă şi bătrânii s-au condamnat pe ei înşişi, răspunzând că, desigur, stăpânul viei îi va omori pe viticultori (Matei 21:41). Aici Domnul însuşi dă răspunsul: „îi va nimici pe viticultorii aceia şi via o va da altora." Asta însemna că evreii care L-au respins pe Cristos aveau să fie nimiciţi şi că Dumnezeu îi va aşeza apoi pe alţii în poziţia privilegiată. Prin „alţii" s-ar putea înţelege Neamurile sau Isralul regenerat din vremea de pe urmă. Evreii au fost consternaţi la auzul acestor cuvinte. „Nicidecum!" au zis ei. Domnul a confirmat prezicerea, citând din Psalmul 118:22. Ziditorii evrei L-au respins pe Cristos, „piatra aceasta". Ei nu aveau nici un loc pentru El, în planurile lor. Dar Dumnezeu era hotărât ca Isus să se bucure de un loc pre-eminent şi avea să-L facă piatra din capul unghiului, cheia de boltă, fără de care clădirea nu poate rămâne în picioare; Cel căruia I se va da cea mai înalta cinste.

Cele două veniri ale lui Cristos sunt prezentate în versetul 18. Prima Lui venire este descrisă ca fiind o piatră ce cade pe pământ. Oamenii s-au poticnit de starea Lui umilă şi au fost zdrobiţi pentru că L-au respins. în a doua parte a versetului, piatra cade din cer şi-i spulberă pe necredincioşi.

Alţii interpretează piatra ca o referire la un păcătos pocăit care cade plin de căinţă asupra lui Isus, cu inima frântă, fiind mântuit, în contrast cu cel ce îl respinge pe Cristos şi este făcut praf la judecata viitoare.

G. Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al Lui (20:19-26)

Preoţii cei mai de seamă şi cărturarii şi-au dat seama că Isus vorbise împotriva lor. Şi astfel erau şi mai înverşunaţi să pună mâna pe El. Ei au trimis iscoade ca sa-L determine, prin vicleşug, să spună ceva care să le dea prilejul să-L aresteze, pentru a fi apoi judecat de guvernatorul roman. Dar aceste iscoade mai întâi L-au lăudat, spunând că El este credincios lui Dumnezeu cu orice preţ şi că nu se teme de oameni - sperând astfel că Domnul va rosti vreun cuvânt împotriva Cezarului.

Apoi L-au întrebat dacă este drept să plătească tribut Cezarului. Dacă Isus spunea că nu este, arunci ei aveau să-L acuze de trădare şi să-L predea romanilor, ca să fie judecat. Dacă spunea că e drept, atunci risca să-i ofenseze pe irodieni (adică marea majoritate a evreilor).

Isus şi-a dat seama ce complot I se urzeşte şi le-a cerut un dinar - probabil, pentru că El însuşi nu avea asupra Sa această monedă. Faptul că ei posedau şi foloseau aceste monede demonstra cât de robiţi erau de puterea Neamurilor. „Al cui chip şi a cui inscripţie sunt pe el?" a întrebat Isus. Ei au recunoscut că sunt ale Cezarului.

Apoi Isus i-a redus la tăcere, cu porunca: „Daţi deci Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!" În aparenţă, ei erau atât de preocupaţi de interesele Cezarului, dar de interesele lui Dumnezeu nici nu le păsa. „Banii sunt ai Cezarului iar voi sunteţi ai lui Dumnezeu. Lăsaţi-i lumii banii ei, iar lui Dumnezeu creaturile Sale!" Este atât de uşor să ne preocupăm de chiţibuşuri, şi să neglijăm lucrurile de importanţă majoră ale vieţii. După cum este atât de uşor să ne achităm datoriile faţă de semenii noştri, jefuindu-L, în schimb, pe Dumnezeu de lucrurile care I se cuvin.

După ce a eşuat şi această încercare de a-L prinde pe Isus în cursă, pe plan politic, au venit unii saduchei la EL punându-I ceea ce considerau ei a fi o întrebare încuietoare din domeniul teologiei. Ei negau posibilitatea ca trupurile neînsufleţite ale oamenilor ar mai putea fi readuse vreodată la viaţă. Prin urmare, au ales un exemplu extrem, care să pună doctrina învierii într-o postură ridicolă.

Ei I-au amintit lui Isus că Legea lui Moise îi cerea unui om să se căsătorească cu văduva fratelui său, pentru a asigura continuitatea spiţei şi numelui familiei şi a nu înstrăina averea (Deuteronom 25:5). Povestea lor spunea că o femeie s-a căsătorit, rând pe rând, cu fiecare dintre cei şapte fraţi. Nici la moartea celui de-al şaptelea, ea tot nu a avut nici un copil. „La urmă a murit şt femeia. Deci, la înviere, soţia căruia dintre ei va fi femeia?" - au voit ei să ştie, crezându-se foarte deştepţi, pentru că au reuşit să născocească o situaţie atât de încurcată şi aparent fără ieşire!

Isus le-a răspuns că relaţia de căsătorie este valabilă doar pentru viaţa de aici, necontinuându-se în cer. El nu a spus că soţii şi soţiile nu se vor recunoaşte unii pe alţii, ci doar că relaţia dintre ei va fi întemeiată acolo pe o cu totul altă bază.

Expresia: „cei socotiţi vrednici să aibă parte de veacul acela" nu înseamnă că cineva poate fi vrednic de a intra în cer. Singura vrednicie pe care o pot avea păcătoşii este vrednicia pe care le-o acordă Domnul Isus Cristos. „Vrednici sunt socotiţi cei care se judecă pe ei înşişi, care-L acceptă şi-L proclamă pe Cristos, recunoscând că Lui îi aparţine toată vrednicia." Expresia învierea din morţi se referă doar la învierea credincioşilor. Sensul ei literal este: învierea dintre cei morţi, după cum reiese şi din particula ek din textul original grec. Ideea unei învieri generale, în care toţi morţii - şi cei mântuiţi, şi cei nemântuiţi - sunt înviaţi în acelaşi timp nu are nici un temei scriptural, negăsindu-se în Biblie.

Superioritatea stării cereşti este demonstrată în continuare de versetul 36. Moartea nu mai există. În această privinţă, toţi oamenii vor fi egali, ca îngerii. De asemenea, ei vor fi dovediţi ca fii ai lui Dumnezeu. Credincioşii sunt deja fiii lui Dumnezeu, dar aici pe pământ aceasta nu reiese întotdeauna din înfăţişarea exterioară, în cer însă, ei vor fi arătaţi în mod vizibil ca fii ai lui Dumnezeu. Faptul că ei au participat la prima înviere le asigură această manifestare. „.. ştim că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea aşa cum este" (1Ioan 3:2). „Când Se va arăta Cristos, viaţa noastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă" (Coloseni 3:4).

Pentru a demonstra învierea, Isus a făcut o trimitere la Exod 3:6, unde Moise L-a citat pe Domnul, numindu-L Dumnezeul lui Avraam... Isaac şi... Iacov. Dacă saducheii ar fi cumpănit mai bine lucrurile, şi-ar fi dat seama că:

(1) Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morţi, ci al celor vii.

(2) Că Avraam, Isaac şi Iacov sunt cu toţii morţi. Concluzia inevitabilă este că Dumnezeu trebuie să-i învie din morţi. Domnul nu a spus: „Eu am fost Dumnezeul lui Avraam...", ci „Eu sunt..."' Caracterul lui Dumnezeu, ca Dumnezeu al celor vii, face absolut necesară învierea.

Unii din cărturari au fost nevoiţi să recunoască temeinicia argumentării Sale. Dar Isus încă nu Şi-a încheiat expunerea. Din nou, El a făcut o trimitere la Cuvântul lui Dumnezeu. în Psalmul 110:1 David L-a numit pe Mesia Domn. Evreii recunoşteau, în general, că Mesia avea să fie Fiul lui David. Cum putea fi El, în acelaşi timp, şi Domnul lui David, şi Fiul lui David? Însuşi Domnul constituia răspunsul la această întrebare. El descindea din David, ca Fiu al Omului; totuşi, El era Creatorul lui David. Dar ei erau prea orbi să mai poată vedea acest lucru.

I. Avertismentul împotriva cărturarilor

Atunci Isus a avertizat în mod public mulţimea cu privire la cărturari. Ei purtau haine lungi, asumându-şi un aer de pioşenie. Le plăcea ca oamenii să li se adreseze cu titluri foarte distinse, când umblau prin pieţe. Se înghesuiau să ocupe locurile cele mai cu vază din sinagogi şi la banchete. Dar ei le jefuiau pe văduvele lipsite de apărare de economiile agonisite cu multă trudă o viaţă întreagă, încercând să muşamalizeze faptele lor reprobabile cu rugăciuni lungi. O asemenea ipocrizie avea să fie pedepsită cât se poate de aspru.

J. Cei doi bănuţi ai văduvei

Pe când urmărea Isus cum aruncă bogaţii darurile în vistieria templului, a fost izbit de contrastul dintre bogaţi şi o anumită văduvă. Bogaţii dădeau ceva bani, dar văduva a dat tot ce a avut. După aprecierile lui Dumnezeu, ea a dat mai mult decât toţi ceilalţi laolaltă. Ei au dat din surplusul lor; ea a dat din sărăcia ei tot ce avea. „Aurul dat de cineva din belşugul său, doar pentru că nu are nevoie de el, este aruncat de Dumnezeu în groapa fără fund; dar bănuţul de aramă, pătat de sânge, este ridicat şi sărutat de El la rangul de aur pentru eternitate."

Versetele 5-33 constituie un măreţ discurs profetic. Deşi se aseamănă cu Discursul de pe Muntele Măslinilor, de la Matei 24 şi 25, cele două nu sunt identice. Din nou trebuie să nu uităm că deosebirile pe care le constatăm între cele patru evanghelii nu sunt întâmplătoare sau contradictorii, ci sunt încărcate de o profundă semnificaţie.

În acest discurs îl găsim pe Domnul vorbind când despre distrugerea Ierusalimului, care avea să se întâmple în anul 70 după Cristos, când despre condiţiile care vor preceda a doua Sa venire. Avem aici ilustrată legea dublei referiri - cu alte cuvinte, prezicerile Sale urmau să aibă în curând o împlinire parţială prin asedierea Ierusalimului de către Titus, dar şi o altă împlinire completă, la sfârşitul Marii Strâmtorări.

Iată punctele principale ale discursului:

1. Isus a prezis distrugerea Ierusalimului (v. 5,6).

2. Ucenicii au întrebat când se va întâmpla aceasta (v. 7).

3. Isus le-a prezentat mai întâi un tablou general al evenimentelor care vor preceda a doua Sa venire (v. 8-11).

4. Apoi El a zugrăvit tabloul căderii Ierusalimului şi epoca ce va urma (v. 12-24).

5. În fine, El a prezis semnele care vor precede venirea Sa a doua oară şi i-a îndemnat pe adepţii Săi să trăiască clipă de clipă aşteptând revenirea Sa (v. 25-26).

Pe când vorbeau unii despre templul lui Irod, admirându-i splendoarea, Isus i-a prevenit să nu se preocupe de lucrurile materiale, care, oricum, vor trece în curând. Vor veni zilele când templul va fi distrus complet.

Ucenicii şi-au manifestat îndată curiozitatea de a afla când avea să se întâmple acest lucru şi care va fi semnul indicând iminenţa acestui eveniment. Fără îndoială, întrebarea lor s-a referit, în exclusivitate, la distrugerea Ierusalimului.

După câte se pare, răspunsul Mântuitorului i-a purtat mai întâi departe în viitor, la perioada în care templul avea să fie din nou distrus, înainte de stabilirea împărăţiei. Vor fi cristoşi falşi şi zvonuri false, războaie şi răscoale. Nu vor fi doar conflicte între naţiuni, ci şi mari cataclisme ale naturii - cutremure... foamete şi ciume, terori şi semne mari în cer.

L. Perioada care va precede sfârşitul (21:12-19)

În secţiunea precedentă, Isus a descris evenimentele care se vor derula imediat înaintea sfârşitului veacului. Versetul 12 începe cu expresia: „Dar înainte de toate acestea..." Prin urmare, noi credem că versetele 12-24 descriu perioada de timp scursă de la data când a fost rostit acest discurs şi până la Marea Strâmtorare, ce urmează să aibă loc. Ucenicii Lui vor fi arestaţi, în această perioadă, persecutaţi, judecaţi înaintea autorităţilor religioase şi civile şi aruncaţi în închisori. Lor s-ar putea să li se pară că toate acestea sunt semnele unei jalnice înfrângeri, dar în realitate Domnul va produce o răsturnare de situaţie, transformând eşecul aparent într-o minunată mărturie spre slava Sa. Nu va fi nevoie ca ei să-şi pregătească din timp pledoaria de apărare. În ceasul încercării, Dumnezeu le va da înţelepciune ieşită din comun, aşa încât cuvintele lor să-i pună în încurcătură totală pe adversarii lor.

În sânul familiilor se vor ivi cazuri de trădare. Rudenii nemântuite îi vor vinde pe creştinii din mijlocul lor iar unii vor fi chiar ucişi pentru poziţia de totală alipire de Cristos. Pare să existe o contradicţie între versetul 16: „veţi fi daţi în mâinile lor" şi versetul 18: „dar nici un păr de pe capul vostru nu va pieri." Singura explicaţie pare să fie că, deşi unii vor muri, fiind martirizaţi din pricina lui Cristos, din punct de vedere spiritual ei vor fi păziţi şi păstraţi teferi. Ei vor muri, dar nu vor pieri.

Versetul 19 arată că cei care rabdă, în linişte, din pricina lui Cristos şi de dragul Lui, nelepădându-se de El, vor dovedi prin aceasta că au o credinţă autentică. Cei care sunt mântuiţi cu adevărat vor rămâne loiali şi fideli Lui, indiferent prin ce vor trece şi cât îi va costa. Versetul 19 e redat astfel în traducerea RSV: ,,Prin faptul că veţi îndura, vă veţi câştiga vieţile."

M. Pustiirea Ierusalimului

Acum Domnul se ocupă în mod evident de chestiunea distrugerii Ierusalimului, ce avea să se întâmple în anul 70 după Cristos. Acest eveniment avea să fie însoţit de semnele preliminare ale împresurării oraşului de armatele romane.

Creştinilor din era primară - celor din anul 70 d.Cr. - li s-a dat un semn concret, care să semnaleze distrugerea iminentă a Ierusalimului şi dărâmarea din temelii a minunatului templu de marmură: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, să ştiţi că atunci pustiirea lui este aproape." Acest avertisment al distrugerii Ierusalimului era menit să aibă, pentru ei, un efect pozitiv, oferindu-le timpul necesar să poată fugi. Necredinţa unora i-a determinat însă să argumenteze că o asemenea acţiune ar fi imposibilă, având în vedere oştile din jurul zidurilor Ierusalimului. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu dă niciodată greş. Istoria consemnează că generalul roman Titus şi-a retras, pentru scurt timp, ostile din jurul cetăţii, evreii credincioşi având astfel răgazul să părăsească oraşul sortit pieirii. Se ştie că aceştia au procedat, într-adevăr, aşa, refugiindu-se într-o localitate denumită Pella, unde au fost păziţi şi adăpostiţi, scăpând cu viaţă.

Orice încercare de a pătrunde din nou în Ierusalim ar fi fost fatală. Cetatea avea să fie în curând pedepsită pentru că L-a respins pe Fiul lui Dumnezeu. Femeile gravide şi mamele care alăptează aveau să fie foarte dezavantajate, scăparea lor de judecata lui Dumnezeu ce urma să se abată peste ţara Israelului şi poporul evreu fiind mult îngreunată. Mulţi aveau să fie ucişi, supravieţuitorii fiind duşi peste hotare, în robie.

Ultima parte a versetului 24 este o remarcabilă profeţie a faptului că străvechiul oraş Ierusalim avea să fie supus stăpânirii Neamurilor, până la împlinirea vremurilor neamurilor. Asta nu înseamnă că evreii nu aveau să-l controleze pentru scurte perioade de timp. Ideea centrală este că cetatea va fi supusă în permanenţă invaziilor şi imixtiunilor din partea Neamurilor, până se vor împlini timpurile neamurilor.

Noul Testament face distincţie între bogăţiile Neamurilor, plinătatea Neamurilor (sau numărul deplin al Neamurilor) şi vremurile Neamurilor.

1. Bogăţiile neamurilor (Romani 11:12) se referă la poziţia privilegiată de care se bucură neamurile în epoca actuală, când Israelul a fost dat, pentru o vreme, la o parte de către Dumnezeu.

2. Plinătatea (sau numărul deplin al) neamurilor (Romani 11:12) se referă la Răpire, când mireasa lui Cristos dintre neamuri va fi atins numărul deplin, fiind apoi luată de pe pământ iar Dumnezeu urmând să se ocupe iarăşi de Israel.

3. Vremurile neamurilor (Luca 21:24) au început, cu adevărat, odată cu robia babiloneană, în anul 521 înainte de Cristos, şi vor continua până la data când naţiunile ne-evreieşti (neamurile) nu-şi vor mai exercita controlul asupra oraşului Ierusalim.

De-a lungul secolelor scurse de la data când a rostit Mântuitorul aceste cuvinte, Ierusalimul s-a aflat, în cea mai mare parte, sub stăpânirea unor puteri dintre neamuri, împăratul Iulian Apostatul (331-363 d.Cr.) a încercat să discrediteze creştinismul, căutând să infirme profeţia Domnului cu privire la Ierusalim. Astfel, el i-a încurajat pe evrei să rezidească templul. Aceştia s-au apucat cu râvnă de lucru, folosindu-se, în extravaganţa lor, chiar de lopeţi de argint şi scoţând pământul săpat cu tărgi făcute din purpură. Dar pe când lucrau ei de zor, au fost întrerupţi de un cutremur şi de flăcări de foc ce au ţâşnit din pământ, fiind nevoiţi să abandoneze lucrările.

N. A doua venire

Versetele acestea descriu convulsiile naturii şi cataclismele care vor copleşi pământul în perioada premergătoare venirii lui Cristos a doua oară. Se vor produce perturbaţii, în care vor fi implicate: soarele... luna şi stelele, perturbaţii ce se vor vedea clar de pe pământ. E posibil ca acestea să producă o modificare a unghiului de înclinaţie a axei pământului. Porţiuni mari de uscat vor fi inundate de valuri de reflux. Dar pentru cei evlavioşi va fi o nădejde: Atunci îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor, cu putere şi cu mare slavă. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.

O. Smochinul şi toţi copacii (21:29-33)

Un alt semn care vesteşte apropierea venirii Sale este înfrunzirea smochinului şi a tuturor copacilor. Smochinul este o întruchipare adecvată a poporului Israel, care dă semne de viaţă în zilele de pe urmă. Nu este lipsit de importanţă faptul că după ce au fost împrăştiaţi secole de-a rândul, trăind în obscuritate, israeliţii s-au constituit din nou într-un stat suveran în 1948, fiind în prezent membri ai comunităţii ţărilor independente ale lumii.

Înfrunzirea celorlalţi trei copaci ar putea simboliza creşterea extraodinară pe care a cunoscut-o fenomenul naţionalismului în ultimul timp şi apariţia multor noi guverne în ţările de curând dezvoltate ale lumii. Aceste semne indică faptul că împărăţia lui Cristos urmează să fie întemeiată în curând.

Isus a spus că generaţia aceasta nu va trece până când nu vor avea loc toate aceste lucruri. Ce a vrut să spună El prin „această generaţie"?

1. Unii cred că S-a referit la generaţia aflată în viaţă când a rostit El aceste cuvinte şi că toate acele lucruri s-au împlinit odată cu distrugerea Ierusalimului. Dar această variantă nu stă în picioare, deoarece Cristos nu S-a întors, pe nor, cu putere şi slavă mare.

2. Alţii cred că „această generaţie" se referă la oamenii care vor fi în viaţă când se vor arăta toate aceste semne şi că cei care vor începe să vadă începutul acestor semne vor ajunge să vadă şi întoarcerea lui Cristos. Toate evenimentele prezise se vor întâmpla în decursul unei generaţii. Este o explicaţie verosimilă.

3. O altă posibilitate este că „această generaţie" se referă la poporul Israel în atitudinea sa de ostilitate faţă de Cristos. Domnul spune aici, potrivit acestei interpretări, că poporul Israel va supravieţui, fiind indestructibil, în pofida faptului că va fi împrăştiat peste tot pământul. Şi în tot acest timp, atitudinea evreilor faţă de Domnul nu se va schimba. Poate că atât interpretarea a doua, cât şi a treia sunt corecte.

Cerurile - respectiv atmosfera şi stelele - vor trece. De asemenea, va trece şi pământul în forma sa actuală. Dar aceste preziceri făcute de Domnul nu vor rămâne neîmplinite.

P. Îndemn la veghere şi rugăciune (21:34-38)

Între timp, ucenicii Săi vor trebui să se păzească de pericolul de a se îmbuiba cu mâncare, băutură şi grijile de zi cu zi, aşa încât venirea Lui să-i prindă pe neaşteptate. El va veni pe neaşteptate pentru cei care cred că pământul este locuinţa lor permanentă.

Adevăraţii ucenici trebuie să vegheze şi să se roage în orice împrejurare, delimitându-se astfel de lumea necredincioasă, care este condamnată să guste mânia lui Dumnezeu. Ei trebuie să se identifice cu cei care vor fi primiţi înaintea Fiului Omului.

În fiecare zi Domnul îi învăţa pe oameni în templu, dar noaptea o petrecea pe Muntele Măslinilor, fără adăpost în lumea pe care El a creat-o. Apoi, dis-de-dimineaţă, toţi oamenii se îmbulzeau în jurul Lui, din nou, ca să-I audă cuvintele.

Praznicul Azimilor se referă aici la perioada care începea cu Paştele şi dura şapte zile, în care nu se consuma pâine dospită. Paştele se serba în a paisprezecea zi a lunii Nisan, respectiv prima lună din calendarul evreiesc. Cele şapte zile, din 15 ale lunii până în 21, erau cunoscute sub denumirea de Praznicul Pâinii Nedospite, dar în versetul 1 denumirea aceasta se aplică întregului praznic. Dacă evanghelia după Luca ar fi fost scrisă mai mult pentru evrei, nu ar fi fost necesar ca Luca să menţioneze legătura dintre Praznicul Pâinii Nedospite şi Paşte.

Preoţii cei mai de seamă şi cărturarii complotau încontinuu, gândindu-se cum să-L omoare pe Domnul Isus, dar ei şi-au dat seama că trebuie s-o facă fără să provoace tulburări, deoarece se temeau de popor şi ştiau că oamenii de rând încă îl stimau pe Isus.

Satana intrat în Iuda, zis şi Iscarioteanul, unul din cei doisprezece ucenici. La Ioan 13:27 se spune că acţiunea aceasta a avut loc după ce Isus i-a înmânat bucata de pâine, în timpul mesei de Paşte. Conchidem, prin urmare, fie că această acţiune a avut loc în mai multe etape, fie că Domnul subliniază faptul în sine, mai degrabă decât timpul exact când a avut loc acţiunea.

Când Pilat L-a întrebat pe Isus dacă este Regele iudeilor, El a răspuns că este. Pilat nu a interpretat această afirmaţie a Domnului ca pe o ameninţare la adresa împăratului roman. După o întrevedere particulară cu Isus (Ioan 18:33-38a), el s-a îndreptat spre preoţii cei mai de seamă şi spre mulţime, spunând că nu găseşte vină în El. Mulţimea a devenit însă şi mai agitată, acuzându-L pe Isus de a fi incitat populaţia de pretutindeni la nesupunere, începând cu dispreţuita Galilee şi până la Ierusalim. Când a auzit Pilat cuvântul „Galileea", a crezut că a găsit o portiţă de scăpare. Galileea se afla sub jurisdicţia lui Irod. Prin urmare, Pilat a încercat să nu se mai implice în acest caz, ci să-L trimită pe Isus la Irod. Dar s-a întâmplat că tocmai atunci Irod se afla în vizită la Ierusalim.

Irod Antipa era fiul lui Irod cel Mare, care i-a masacrat pe copiii de la Betleem. Antipa a fost cel care l-a asasinat pe Ioan Botezătorul, pentru că acesta condamnase relaţia lui ilicită cu soţia fratelui său. Acesta este Irod cel pe care Isus l-a numit „vulpea aceea" (Luca 13:32).

În orice caz, Iuda a făcut un târg cu preoţii cei mai de seamă şi cu ofiţerii gărzii, adică cu comandanţii gărzii ce păzeau templul iudaic. El pusese la cale un plan foarte amănunţit, potrivit căruia să-l poată da pe Isus în mâinile lor fără să provoace tulburări publice. Planul nu a fost însă întru totul acceptabil şi ei s-au învoit să-i dea bani - treizeci de arginţi, cum aflăm din alt text. Şi astfel Iuda a plecat, să-şi pună în aplicare planul de a-L trăda pe Isus.

Există probleme serioase în legătură cu diversele perioade de timp menţionate în aceste versete. Ziua Sărbătorii Azimilor ar fi considerate, în mod normal, drept a treisprezecea zi din luna Nisan, când toată pâinea nedospită trebuia îndepărtată din casele evreilor. Dar aici se spune că era ziua în care trebuiau jertfite Paştele. Or, asta înseamnă că ar fi vorba de a paisprezecea zi a lui Nisan. Leon Morris, împreună cu alţi învăţaţi, sugerează că se foloseau două calendare în cazul Paştelui: unul oficial şi altul urmat de Isus şi de ceilalţi. Noi credem că evenimentele zilei finale de joi încep în acest punct şi continuă până în versetul 53.

Domnul i-a trimis pe Petru şi pe Ioan la Ierusalim, să facă pregătirile pentru sărbătorirea mesei pascale. El a demonstrat cunoaşterea desăvârşită a tuturor lucrurilor prin instrucţiunile pe care le-a dat acestor ucenici. De îndată ce vor fi intrat în oraş, vor întâlni un om care duce un urcior cu apă - semn foarte neobişnuit în Orient, unde de obicei femeile sunt acelea care se îngrijesc de aprovizionarea cu apă. Omul de aici este o imagine foarte reprezentativă a Duhului Sfânt, care conduce sufletele căutătoare la locul de comuniune cu Domnul.

Domnul nu numai că a ştiut dinainte locul şi ruta pe care o va urma acest om, ci a ştiut şi faptul că un anumit gospodar va fi dispus să pună la dispoziţie odaia sa încăpătoare, de sus, mobilată, pentru Isus şi ucenicii Lui. Poate că omul acesta îl cunoştea pe Domnul, căruia i se predase pe el însuşi şi tot ce avea el. Este o deosebire între camera de oaspeţi şi camera mare de sus, mobilată. Gazda aceasta generoasă a pus la dispoziţie condiţii mai bune decât s-au aşteptat ucenicii. Când Isus S-a născut în Betleem, nu s-a găsit loc pentru el la han (în greacă: kataluma). Aici El le-a spus ucenicilor să ceară o cameră de oaspeţi (în greacă: kataluma), dar lor li s-a oferit ceva mai bun - o odaie mare, de sus, gata aşternută.

Totul a fost exact aşa cum prezisese El. Prin urmare, ucenicii au pregătit Paştele.

De veacuri, evreii celebraseră Paştele, comemorând glorioasa lor izbăvire din Egipt şi de la moarte, prin sângele unui miel fără pată. Cât de vie va fi fost această imagine în mintea Mântuitorului, când S-a aşezat să ţină pentru ultima oară această sărbătoare. El era adevăratul Miel Pascal, al cărui sânge avea să fie vărsat în curând pentru mântuirea tuturor celor care se vor încrede în El.

Pastele acesta anumit avea o semnificaţie cu totul deosebită, inexprimabilă, pentru El. Domnul îl dorise cu ardoare înainte de a fi trebuit să sufere. Acum nu mai avea să ţină Pastele din nou, până când se va întoarce pe pământ să-şi stabilească glorioasa împărăţie. Expresia: „Cu dorinţă fierbinte am dorit" din textul original exprimă un dor inexprimabil de mare. Aceste cuvinte elocvente îi invită pe toţi credincioşii din toate timpurile şi locurile să-şi dea seama cât de mult doreşte Isus să aibă comuniune cu noi, la masa Lui.

Când a luat paharul de vin, ce se înscrie în ritualul de Paşte, a mulţumit pentru el şi l-a dat ucenicilor, amintindu-le încă o dată că nu va mai bea din rodul viţei până la domnia Sa de o mie de ani. Scena mesei de Paşte se încheie cu versetul 18.

E. Prima cină a Domnului (22:19-23)

Ultimul Paşte a fost urmat imediat de Cina Domnului. Domnul Isus a instituit acest memorial sacru pentru ca adepţii Lui din toate veacurile să-Şi aducă astfel aminte de El în moartea Sa. Mai întâi, El le-a dat pâine - simbol al trupului Său, ce avea să fie dat pentru ei. Paharul înfăţişa elocvent sângele Lui scump, ce avea să fie vărsat pe crucea Calvarului. El l-a numit paharul noului legământ în sângele Său, care se vărsa pentru ai Lui. Asta înseamnă că noul legământ, pe care L-a încheiat în principal cu poporul Israel, a fost ratificat prin sângele Său. Împlinirea deplină a Noului Legământ va avea loc în timpul împărăţiei Domnului nostru Isus Cristos pe pământ, dar noi, credincioşii, beneficiem de el chiar în timpul de faţă.

Ar trebui să se înţeleagă de la sine că pâinea şi vinul erau un tip sau o reprezentare a trupului şi sângelui Său. Trupul Lui nu fusese dat încă iar sângele Lui nu fusese vărsat. Prin urmare, este absurd ca cineva să sugereze că simbolurile acestea ar fi fost transformate miraculos în realităţile propriu-zise. Evreilor li se interzicea să bea sânge. Prin urmare, ucenicii şi-au dat seama că El nu S-a referit la sânge în mod literal, ci la ceea ce simboliza sângele Lui.

Pare evident că Iuda se afla şi el la această ultimă cină. Dar, în lumina textului de la Ioan 13, pare la fel de evident că trădătorul a ieşit din încăpere după ce Isus i-a înmânat bucata de pâine înmuiată în sos. Întrucât acest lucru a avut loc înainte de instituirea Cinei Domnului, mulţi sunt de părere că Iuda nu ar fi fost de faţă când au fost date pâinea şi vinul.

Suferinţele şi moartea Domnului Isus au fost determinate, dar Iuda L-a trădat cu deplina conştientă a deciziei luate de voinţa lui. De aceea a spus Isus: „Vai de omul prin care este trădat El." Deşi Iuda era din rândul celor doisprezece, el nu era un credincios adevărat.

Versetul 23 ne arată cât de mare a fost mirarea ucenicilor, ce mult s-au îndoit ei de ei înşişi. Ei nu ştiau care dintre ei avea să se iacă vinovat de aceasta faptă odioasă.

F. Adevărata măreţie o conferă slujirea (22:24-30)

Ce groaznică condamnare a inimii omeneşti este faptul că imediat după Cina Domnului, ucenicii au început să se certe între ei, pentru a stabili care dintre ei era cel mai mare! Domnul Isus le-a amintit că în economia Lui, măreţia era diametral opusă modului în care o privesc oamenii. Regii care au domnit peste Neamuri au fost consideraţi oameni mari, fiind, de fapt, numiţi „binefăcători". Dar acesta nu era decât un titlu, în realitate ei fiind nişte tirani cruzi. Ei erau numiţi buni, dar purtarea lor nu corespundea acestei caracterizări.

Nu aşa trebuie să stea lucrurile între urmaşii Mântuitorului. Cei care doresc să fie mari trebuie să ocupe locul celor mai mici. Iar cei care doresc să fie cei dintâi trebuie să se aplece şi să-i slujească pe alţii cu smerenie. Aceste idei revoluţionare au răsturnat complet concepţiile tradiţionale, conform cărora cei mai tineri ar fi inferiori celor mai vârstnici şi că întâietatea s-ar putea dobândi prin stăpânire.

Conform aprecierilor oamenilor, mai mare este cel care este invitat la o masă, decât cel care îi serveşte pe meseni. Dar Domnul Isus a venit ca slujitor al oamenilor şi toţi cei ce îl urmează pe El trebuie să-L imite în această privinţă.

De câtă delicateţe a dat Domnul dovadă când i-a lăudat pe ucenici pentru că au rămas cu El în încercările prin care a trecut. În fond, ei tocmai se certaseră şi la scurt timp după aceea aveau să-L părăsească şi să fugă. Şi totuşi, El ştia că în adâncul inimii lor ei îl iubeau şi că suferiseră ocări, din pricina Numelui Său. Răsplata lor avea să fie faptul că vor sta pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, când se va întoarce Cristos să-Şi preia tronul lui David şi să domnească asupra pământului. Aşa cum Tatăl i-a promis lui Cristos împărăţia, la fel de cert este faptul că ei vor domni cu El peste Israelul reînnoit.

Acum urmează ultimul din seria de trei capitole întunecate din istoria necredinţei umane. Primul l-a constituit trădarea lui Iuda. Al doilea a fost ambiţia egoistă a ucenicilor. Acum avem laşitatea lui Petru.

Repetiţia: Simon, Simon relevă iubirea şi duioşia inimii lui Cristos pentru ucenicul său şovăielnic. Satan a cerut să-i aibă pe toţi ucenicii, pentru a-i cerne ca pe grâu. Isus i s-a adresat lui Petru, reprezentantul tuturor. Dar Domnul Se rugase pentru Simon, ca să nu-i fie eclipsată credinţa. („M-am rugat pentru tine" sunt cuvinte de o forţă extraordinară.) După ce Petru se va întoarce la El, va trebui să-i încurajeze pe fraţii lui. Această întoarcere nu se referă la mântuire, ci la revenirea dintr-o alunecare pe calea credinţei.

Cu o încredere necugetată în propriile sale forţe, Petru şi-a exprimat disponibilitatea de a-L însoţi pe Isus la închisoare şi chiar la moarte. Dar lui Petru a trebuit să i se atragă atenţia că înainte de zorii zilei, el se va lepăda de trei ori de Domnul, susţinând că nici nu-L cunoaşte măcar!

La Marcu 14:30, Domnul este citat în sensul că înainte de a cânta cocoşul de două ori, Petru se va lepăda de El de trei ori. La Matei 26:34;Luca 22:34;Ioan 13:38, Domnul spune că înainte de a cânta cocoşul, Petru se va lepăda de El de trei ori. Trebuie să recunoaştem că nu este uşor să rezolvăm această contradicţie aparentă. E posibil ca nu numai un cocoş să fi cântat, ci cel puţin doi - unul în timpul nopţii iar altul în zorii zilei. De asemenea, trebuie observat că evangheliile consemnează cel puţin şase ocazii ale tăgăduirii lui Petru. El s-a lepădat de Cristos înaintea:

1. Unei femei tinere (Matei 26:69,70;Marcu 14:66-68).

2. Înaintea altei femei tinere (Matei 26:71,72).

3. Înaintea mulţimii care stătea afară (Matei 26:73,74;Marcu 14:70,71).

4. Înaintea unui om (Luca 22:58).

5. Înaintea altui om (Luca 22:59,60).

6. Înaintea unui slujitor al marelui preot (Ioan 18:26, 27). Este vorba probabil de un alt om decât cei de dinainte, după cum rezultă din cuvintele rostite de el: „Oare nu te-am văzut eu în grădină cu el?"(v. 26).

Anterior în lucrarea Sa, Domnul i-a trimis pe ucenici fără pungă, fără traistă şi fără sandale - adică doar cu minimum necesar. Şi totuşi, eu au mărturisit că nu au dus lipsă de nimic.

Dar acum El urma să plece de la ei, urmând ca ei să păşească într-o nouă etapă de slujire a Lui. Ei aveau să fie expuşi la sărăcie, foame şi primejdii. În aceste condiţii, va fi nevoie ca ei să se îngrijească de nevoile ivite pe parcurs. Prin urmare, va trebui ca acum să ia cu ei pungă şi traistă iar dacă nu aveau sabie, trebuia să-şi vândă haina ca să-şi poată cumpăra o sabie. Ce a vrut să spună Mântuitorul când i-a îndemnat pe ucenici să-şi cumpere sabie? Pare evident că nu s-ar fi putut referi la necesitatea de a folosi sabia în scopuri ofensive, împotriva altora oameni, deoarece un atare îndemn ar contrazice învăţătura Lui clară expusă în pasaje ca cele de mai jos:

„Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta... Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar lupta ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor..." (Ioan 18:36).

„Toţi cei care scot sabia de sabie vor pieri." (Matei 26:52).

„Să nu vă împotriviţi celui care vă face rău, ci, oricui te loveşte peste obrazul drept întoarce-i şi pe celălalt." (Matei 5:39; vezi şi 2Corinteni 10:4).

Prin urmare, ce a vrut Isus să spună când S-a referit la sabie?

1. Unii au sugerat că El S-a referit la sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Efeseni 6:17). Lucrul acesta este posibil, dar atunci va trebui să spiritualizăm şi celelalte elemente din text, cum ar fi punga, traista şi haina.

2. Williams spune că sabia înseamnă protecţia unui guvern instituţionalizat, scoţând în evidenţă faptul că la Romani 13:4 sabia se referă la puterea magistratului.

3. Lange afirmă că sabia trebuie folosită în scopuri defensive, faţă de anumiţi oameni care ar putea să-i atace, dar nicidecum în scopuri ofensive. Numai că Matei 5:39 pare să excludă folosirea săbiei, chiar şi în scopuri defensive.

4. Unii cred că sabia trebuia folosită doar în scopul apărării de animalele sălbatice - interpretare cu totul verosimilă.

Versetul 37 explică de ce a fost necesar ca, de data aceasta, ucenicii să ia cu ei bani, traistă şi sabie. Domnul fusese cu ei până în acest punct, îngrijindu-Se de nevoile lor vremelnice. În curând El avea să plece din mijlocul lor, conform profeţiei de la Isaia 53:12. Lucrurile care-L priveau pe El aveau să fie duse la capăt, adică viaţa lui pământească şi misiunea Lui aveau să se încheie prin faptul că El avea să fie socotit la un loc cu nelegiuiţii.

Ucenicii nu au înţeles deloc ce a vrut să spună Domnul, cum reiese din faptul că au adus două săbii, ca şi când ar fi crezut că acestea pot rezolva problemele dificile cu care aveau să fie confruntaţi în curând. Domnul Isus a pus capăt conversaţiei cu cuvintele: „Destul". După câte se pare, ei au crezut că, recurgând la săbii, vor putea înfrânge eforturile duşmanilor Lui de a-L ucide - lucru care contrazicea însă total gândirea Domnului Isus.

Grădina Ghetsimane era situată pe versantul vestic al Muntelui Măslinilor. Isus Se ducea acolo deseori să Se roage iar ucenicii şi, bineînţeles, trădătorul, ştiau acest lucru.

La încheierea Cinei Domnului, Isus şi ucenicii au părăsit odaia de sus, ducându-se în grădină. Odată ajunşi acolo, El i-a prevenit să se roage ca să nu cadă în ispită. Poate că ispita la care S-a referit El aici consta în presiunea de a se îndepărta de Dumnezeu şi de Cristosul Lui, când vor fi încercuiţi de duşmani.

Atunci Isus i-a lăsat pe ucenici şi S-a retras mai în adâncul grădinii, unde S-a rugat singur. În rugăciunea Lui a cerut ca, dacă Tatăl voia, să treacă de la El acest pahar. Totuşi, Domnul dorea ca voia lui Dumnezeu să se facă, nu a Sa. După cât înţelegem noi, această rugăciune a însemnat: „Dacă există orice altă cale prin care păcătoşii să poată fi salvaţi fără ca Eu să merg la Cruce, descoperă-Mi această cale acum." Dar cerurile au tăcut, pentru că nu era altă cale.

Noi nu credem că suferinţele lui Cristos din grădină au făcut parte din lucrarea Sa ispăşitoare. Lucrarea de ispăşire a fost realizată în cele trei ore de întuneric de pe cruce. Dar Ghetsimane a fost o anticipare a Calvarului. Acolo însuşi gândul contactului cu păcatele noastre I-a provocat Domnului Isus suferinţele cele mai acute.

Umanitatea Sa perfectă este văzută în agonia care a însoţit suferinţele Sale. Atunci I s-a arătat un înger din cer, întărindu-L. Este un fapt consemnat doar de Luca. De asemenea, numai el arată că sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge. Acest ultim detaliu a trezit interesul medicului conştiincios.

Când Isus S-a întors la ucenicii Săi, aceştia adormiseră, dar nu din indiferenţa, ci istoviţi de întristare. Încă o dată El i-a îndemnat să se scoale şi să se roage, pentru că ceasul încercării se apropia iar ei aveau să fie ispitiţi să se lepede de El înaintea autorităţilor.

J. Trădarea şi arestarea lui Isus (22:47-53)

Între timp, Iuda a sosit cu un grup de preoţi de seamă, bătrâni şi căpitani ai templului, ca să-L aresteze pe Domnul. Conform înţelegerii prealabile, trădătorul urma să-L identifice pe Isus printr-un sărut, în legătură cu aceasta, Stewart comentează:

A fost culmea ororii, punctul cel mai de jos al infamiei, sub care nu mai poate coborî infamia umană, când acolo în grădină Iuda şi-a trădat stăpânul, nu cu o lovitură sau înjunghiere, ci cu un sărut.

Cu nesfârşită mâhnire, Isus a întrebat: „Iuda, cu o sărutare îl trădezi tu pe Fiul Omului?"

Ucenicii şi-au dat seama ce avea să se întâmple. Prin urmare, au fost gata să treacă la ofensivă. De fapt, unul din ei, Petru, a scos sabia şi a tăiat urechea dreaptă a slujitorului marelui preot. Isus l-a mustrat pentru faptul că a recurs la mijloace pământeşti în cadrul unei lupte de natură spirituală. Ceasul Lui sosise şi planurile dinainte stabilite ale lui Dumnezeu trebuiau să se împlinească. Cu multă delicateţe, Isus S-a atins de urechea victimei şi a vindecat-o.

Întorcându-se spre liderii şi ofiţerii iudei, Isus i-a întrebat de ce au ieşit după El ca şi când ar fi fost un tâlhar fugitiv. Oare nu îi învăţase El zilnic pe oameni în zona templului? - şi totuşi, ei nu încercaseră să-L aresteze atunci. Tot Domnul este cel care răspunde la această întrebare, spunând că acesta era ceasul lor şi puterea întunericului. Asta se întâmpla pe la miezul nopţii de joi spre vineri.

Se pare că procesul religios al Domnului nostru s-a desfăşurat în trei etape. Mai întâi, El a apărut înaintea lui Ana. Apoi a apărut înaintea lui Caiafa. În cele din urmă, a fost pus sub acuzaţie în faţa Sinedriului. Evenimentele care urmează din acest punct şi până în versetul 65 au avut, probabil, loc între orele 1 şi 5, în dimineaţa zilei de vineri.

K. Petru se leapădă de Isus şi plânge cu amar (22:54-62)

Când a fost adus Domnul în casa marelui preot, Petru mergea după El de departe. Ajuns înăuntru, el s-a aşezat lângă cei ce se încălzeau la focul aprins în centrul curţii. O slujnică a privit spre Petru şi a afirmat că este unul din adepţii lui Isus. Atunci Petru a tăgăduit că L-a cunoscut vreodată.

La scurt timp după aceea, o altă persoană a îndreptat un deget acuzator spre Petru, afirmând că şi el este unul din adepţii lui Isus din Nazaret. Din nou, Petru a negat acuzaţia. Cam după o oră, altcineva l-a recunoscut pe Petru, afirmând că este galileean şi ucenic al Domnului. Petru a afirmat că nu ştie despre ce vorbeşte omul respectiv. Dar de data aceasta, tăgăduirea lui a fost punctată de cântatul cocoşului. În acel moment întunecat, Domnul S-a întors şi a privit la Petru iar Petru şi-a adus aminte de prezicerea Domnului că înainte de a cânta cocoşul, el se va lepăda de trei ori. Privirea Fiului lui Dumnezeu l-a determinat pe Petru să iasă afară, în bezna nopţii, şi să plângă cu amar.

L. Soldaţii îşi bat joc de Fiul Omului

Isus a fost arestat de cei ce aveau sarcina să păzească templul din Ierusalim. Aceşti presupuşi apărători ai lăcaşului sfânt al lui Dumnezeu au început să-şi bată joc de Isus şi să-L bată. După ce L-au legat le ochi, L-au lovit peste faţă şi apoi l-au cerut să ghicească cine L-a lovit. Faptele lor oribile nu s-au oprit aici, dar Domnul a îndurat cu răbdare această împotrivire din partea păcătoşilor împotriva Sa.

M. Judecarea lui Isus înaintea Sinedriului, în dimineaţa zilei de vineri (22:66-71)

În zorii zilei (între 5 şi 6 dimineaţa), bătrânii L-au condus pe Isus la sinedriul lor, întrebându-L direct dacă este Mesia. În esenţă, Isus a spus că este inutil ca ei să discute această chestiune cu El, căci nu erau pregătiţi să primească adevărul. Dar El i-a avertizat că Cel ce stătea înaintea lor, umilit, va sta într-o zi la dreapta puterii lui Dumnezeu (vezi Psalmul 110:1).

Arunci ei L-au întrebat direct dacă este Fiul lui Dumnezeu, trădându-şi intenţiile. Căci pentru ei Fiul lui Dumnezeu însemna Unul care este egal cu Dumnezeu. Domnul Isus a răspuns: „Aşa cum o spuneţi, da, Eu sunt." (vezi Marcu 14:62). Atât le-a trebuit lor! Cu alte cuvinte, oare nu L-au auzit ei rostind această hulă, pretinzându-Se egal cu Dumnezeu? Nu mai aveau nevoie de nici o mărturie. Numai că în acest punct s-a ivit o problemă: În legea lor, pedeapsa pentru hulă era moartea. Dar iudeii se aflau sub stăpânirea romană, nedispunând de autoritatea de a-i executa pe deţinuţi. De aceea, va trebui să-L ducă pe Isus la Pilat. Dar pe acesta nu-l interesa deloc o acuzaţie de ordin religios, cum ar fi hula. Deci va trebui să născocească nişte acuzaţii cu substrat politic împotriva Sa.

N. Isus înaintea lui Pilat (23:1-7)

După înfăţişarea Sa înaintea Sinedriului (toată mulţimea lor), Isus a fost dus în grabă la Pilat, pentru a fi supus unui proces civil. Trei au fost acuzaţiile de natură politică ce I s-au adus: Mai întâi de toate, ei L-au acuzat că ar fi pervertit naţiunea, cu alte cuvinte, că ar fi ştirbit loialitatea poporului faţă de Roma. În al doilea rând, ei au spus că El le-ar fi interzis iudeilor să plătească impozite faţă de Cezar. În cele din urmă, L-au acuzat că S-a făcut Rege.

Irod era foarte bucuros că-L putea avea pe Isus înaintea Sa. El auzise multe lucruri despre El şi sperase de multă vreme să-L poată vedea făcând vreo minune.

Dar la toate întrebările stăruitoare ale lui Irod, Mântuitorul nu răspundea. Acuzaţiile iudeilor au crescut în intensitate, dar Isus nu-Şi deschidea gura. Prin urmare, s-a gândit Irod, nu mai avea altceva de făcut decât să-i lase pe soldaţi să-L maltrateze pe Isus, să-L batjocorească, îmbrăcându-L cu un veşmânt strălucitor şi trimiţându-L înapoi la Pilat.

Anterior, Irod şi Pilat fuseseră vrăjmaşi între ei, dar acum vrăjmăşia s-a transformat în prietenie. Căci ambii se situau de aceeaşi parte a baricadei, împotriva Domnului Isus, fapt care îi unea. În privinţa aceasta, Theophylact face următoarea lamentaţie: „Este un fapt ruşinos pentru creştini că deşi diavolul îi poate convinge pe oamenii răi să renunţe la divergenţele lor, unindu-i în scopul comun de a comite o faptă dăunătoare, creştinii nu sunt în stare să rămână prieteni, nici chiar atât cât e nevoie pentru a face bine."

P. Verdictul lui Pilat: nevinovat - şi totuşi condamnat (23:13-25)

Pentru că nu a fost în stare să procedeze corect, achitându-L pe deţinutul său regal, acum Pilat s-a trezit că este încolţit. El a convocat în grabă o şedinţă a liderilor iudeilor, explicându-le că nici Irod, nici el nu au fost în măsură să găsească probe de nesupunere din partea lui Isus. „El n-a făcut nimic vrednic de moarte". Deci a propus ca Domnul să fie biciuit şi apoi să I se dea drumul. După cum arată Stewart:

Acest compromis jalnic a fost, desigur, total nejustificabil şi ilogic. A fost încercarea disperată a unui suflet înfricat de a-şi face datoria faţă de Isus şi, în acelaşi timp, de a fi pe placul mulţimii. Dar procedând astfel nu putea realiza nici unul din aceste planuri şi nu e de mirare că preoţii înfuriaţi nu au acceptat verdictul acesta, cu nici un chip.

Preoţii cei mai de seamă şi dregătorii au fost în culmea furiei. Ei au cerut moartea lui Isus şi eliberarea unui criminal notoriu, Baraba, care fusese aruncat în închisoare din pricina unei răscoale şi pentru comiterea de crime. Din nou Pilat a făcut o încercare timidă de a-L scăpa pe Domnul, dar cererile mulţimii înfierbântate au acoperit cuvintele sale. Indiferent ce argument ar fi invocat, ei continuau să ceară insistent moartea Fiului lui Dumnezeu.

Era ora 9, în dimineaţa zilei de vineri. Pe drum spre locul răstignirii, soldaţii i-au poruncit unui om, pe nume Simon din Cirena, să poarte crucea. Nu se cunosc prea multe despre acest om, dar se pare că după acest incident, cei doi fii ai săi au devenit creştini binecunoscuţi (Marcu 15:21).

După Isus venea o ceată de adepţi ai Săi, care plângeau pentru El. Adresându-se femeilor din acest grup cu titlul de fiice ale Ierusalimului, El le-a spus că nu trebuie să-L plângă pe El, ci pe ele însele. Isus S-a referit la groaznica distrugere a Ierusalimului ce avea să se întâmple în anul 70. Suferinţa şi întristarea din acele zile avea să fie atât de mari încât femeile sterpe, care până atunci fuseseră obiectul unor ocări, aveau să fie considerate deosebit de fericite. Ororile asediului declanşat de Titus vor fi atât de mari încât oamenii vor dori să fie îngropaţi de munţi şi acoperiţi de dealuri.

Apoi Domnul Isus a adăugat cuvintele: „Căci dacă lemnului verde ii fac ei aceste lucruri, ce va fi cu cel uscat?" El însuşi era lemnul verde iar Israelul necredincios era lemnul uscat. Dacă romanii au acoperit de atâta ocară şi suferinţă pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu, ce pedeapsă groaznică avea să se abată asupra ucigaşilor vinovaţi ai preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu?

În cadrul procesiunii ce-L ducea pe Isus la cruce se aflau şi doi făcători de rele, ce urmau să fie executaţi.

Locul execuţiei se numea Calvar (Golgota - înseamnă în latină „Craniu". Aici este singurul loc din biblia engleză în care apare acest nume. Chiar dacă există mii de adunări din epoca modernă, numite „Biserica... Calvarului", majoritatea Bibliilor moderne au renunţat la această redare a textului). Poate configuraţia terenului se asemăna cu o ţeastă sau poate dealul se numea aşa datorită faptului că era loc de execuţie iar craniul este adesea simbolul morţii. Este remarcabilă economia de cuvinte a Scripturii în descrierea răstignirii. Nu se insistă asupra detaliilor, ci se face afirmaţia simplă: „L-au răstignit acolo". Din nou, remarcile lui Stewart sunt la obiect:

Faptul că Mesia trebuia să moară era destul de greu de acceptat, dar ca El să moară în acest fel - ei bine, asta depăşea orice putinţă de pricepere. Orice lucru de care S-a atins Cristos, inclusiv crucea, a fost transfigurat şi împodobit, înconjurat de o aureolă de splendoare şi neasemuită frumuseţe. Să nu uitam însă din ce adâncimi de suferinţă a ridicat El crucea pe înălţimi.

O, învaţă-mă ce înseamnă

Acea cruce înălţata, purtându-L pe Cel obişnuit cu suferinţa,

Condamnat să sângereze şi să moară.

Lucy A. Benneti

Pe Golgota erau înălţate în acea zi trei cruci: la mijloc crucea lui Isus, încadrata de crucile celor doi tâlhari - o perfectă împlinire a profeţiei de la Isaia 53:12: „El a fost pus în numărul celor fărădelege".

Pătruns de nemărginită dragoste şi îndurare, Isus a strigat de pe cruce: «Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac." Cine ştie ce Niagară de mânie divină va fi fost stăvilită prin această rugăciune! Iată ce are Morgan de spus cu privire la iubirea Mântuitorului:

În sufletul lui Isus nu exista nici o fărâmă de resentiment, nici un pic de mânie, nici o dorinţă ca cei ce-L maltratau să fie pedepsiţi. În istoria omenirii s-au umplut pagini întregi de admiraţie pentru pumnul încleştat. Dar eu, când îl aud pe Isus rugându-se, îmi dau seama că pumnul încleştat nu-şi găseşte alt loc decât în iad.

Apoi a urmat împărţirea hainelor Lui între soldaţi şi darea cu zarul pentru haina Lui fără nici o singură cusătură.

Căpeteniile stăteau acolo înaintea crucii, batjocorindu-L şi provocându-L să Se salveze pe El însuşi, dacă este cu adevărat Mesia, alesul lui Dumnezeu. Soldaţii Îl batjocoreau şi ei, oferindu-i oţet şi punând la îndoială capacitatea Lui de a se salva pe Sine. Iar în partea de sus a crucii au ţintuit următorul titlu: ACESTA ESTE REGELE IUDEILOR. Din nou, Stewart comentează:

Nu poate să ne scape semnificaţia faptului că inscripţia a fost redactată în trei limbi: greacă, latină şi ebraică, evident, cu scopul de a permite tuturor celor din mulţime s-o poată citi. Dar biserica lui Cristos a văzut dintotdeauna în ea, şi pe bună dreptate, un simbol al domniei universale a stăpânului lor şi asta pentru că acestea erau cele trei limbi universale din vremea aceea, fiecare din ele reprezentând o idee dominantă. Greaca era limba culturii şi cunoştinţei, în domeniul acela - afirma inscripţia - Isus este rege! Latina era limba domeniului juridic şi al administraţiei de stat. Şi aici Isus era rege! Ebraica era limba prin care se li s-a descoperit oamenilor religia. Şi în această limbă Isus era Rege. Rezultă de aici că încă de pe cruce, când era pe moarte, El avea deja aşezate pe cap multe coroane (Apocalipsa 19:12).

S. Cei doi tâlhari (23:39-43)

Aflăm din textul celorlalte evanghelii că ambii tâlhari L-au batjocorit pe Isus la început, spunând că, dacă este Cristosul, de ce nu îi salvează pe toţi? Mai târziu însă unul dintre ei şi-a schimbat atitudinea, întorcându-se spre companionul său, l-a mustrat pentru lipsa lui de respect faţa de Isus. La urmă urmelor, a spus el, ambii sufereau pentru fărădelegile comise, meritându-şi pe deplin pedeapsa. Dar Omul acesta de pe crucea din mijloc n-a făcut nici un rău.

Întorcându-se apoi către Isus, tâlharul L-a rugat pe Domnul să-şi aducă aminte de el când va veni înapoi, să-şi întemeieze împărăţia. Iată o credinţă remarcabil de mare! Tâlharul aflat pe moarte a crezut că Isus va învia din morţi şi că, în cele din urmă, va domni asupra lumii! Textul tradiţional şi majoritar: „Doamne, adu-ţi aminte de mine" este mai impresionant decât textul critic grecesc „Isuse, adu-ţi aminte de mine". Titlul de respect „Doamne" (care poate însemna şi „domnule") arată o credinţă mai profundă decât folosirea unui nume personal (ce era pe vremea aceea un nume comun).

Isus i-a răsplătit credinţa, făgăduindu-i că în aceeaşi zi vor fi împreună în Paradis, care este totuna cu cerul al treilea (vezi 2Corinteni 12:2,4) şi înseamnă locuinţa lui Dumnezeu. Astăzi - ce iuţeală! Cu Mine - ce companie! în Paradis - ce fericire! Charles R. Erdman scrie pe această temă:

Pasajul acesta ne dezvăluie adevărul potrivit căruia mântuirea depinde de pocăinţă şi credinţă, dar mai cuprinde şi alte mesaje importante. Aflăm de aici că mântuirea nu depinde de sacramente. Tâlharul nu fusese botezat şi nu se împărtăşise din Cina Domnului. El şi-a mărturisit credinţa într-un mediu ostil, în mijlocul strigătelor de batjocură ale mulţimii, ale soldaţilor şi dregătorilor. Cu toate acestea, el a fost mântuit şi fără îndeplinirea unor ritualuri formale. Este o dovadă în plus că mântuirea nu depinde de şi nu este condiţionată de săvârşirea unor fapte bune... De asemenea se poate observa că sufletul nu doarme. Trupul poate adormi, dar persoana este conştientă după moarte. Din nou, vedem clar din acest text că nu există nici un „purgatoriu" după moarte. Din viaţa de păcat şi fapte ruşinoase, tâlharul pocăit a trecut imediat într-o stare de binecuvântare. Din nou se poate vedea că mântuirea nu se aplică automat tuturor. Au existat doi tâlhari, dar numai unul a fost mântuit Şi, în fine, se remarcă faptul că esenţa bucuriei din viaţa de dincolo de mormânt constă din părtăşia personală cu Cristos. Miezul

făgăduinţei oferite tâlharului a fost acesta: „Vei fi cu Mine." Aceasta este fericita noastră nădejde şi asigurare, că a pleca din viaţa actuală „înseamnă a fi cu Cristos", ceea ce este „cu mult mai bine."

Chiar de lângă Isus Cristos o persoană poate merge în cer, în timp ce alta poate merge în iad. De ce parte a crucii te afli tu?

Întunericul a acoperit întreaga ţară (sau pământ, căci termenul din greacă permite ambele variante), de la ceasul al şaselea până la ceasul al nouălea, adică de la amiază la ora 3 după amiază. Acesta a fost un semn destinat poporului Israel, căci israeliţii au respins lumina şi acum urmau să fie orbiţi în mod juridic de către Dumnezeu.

Perdeaua templului s-a sfâşiat prin mijloc, de sus până jos, întruchipând faptul că prin moartea Domnului Isus Cristos s-a deschis o cale de acces la Dumnezeu pentru toţi cei care vin la El prin credinţă (Evrei 10:20-22).

În aceste trei ore de întuneric Isus a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre în trupul Său pe cruce. La sfârşitul acestui interval de timp, El Şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl Său, renunţând de bună voie la viaţa Sa. Sutaşul roman a fost atât de impresionat de scena aceasta încât L-a slăvit pe Dumnezeu, zicând: „Cu adevărat acesta a fost un Om neprihănit!"

Întreaga mulţime a fost copleşită de un sentiment de întristare şi adâncă îngrijorare. Unii din adepţii credincioşi ai lui Isus, între care şi femeile care L-au urmat din Galileea, stăteau, urmărind această scenă de extraordinar dramatism, nemaiîntâlnit în toată istoria omenirii!

U. Îngroparea lui Isus în mormântul lui Iosif (23:50-56)

Până în momentul acesta, Iosif fusese un ucenic secret al Domnului Isus. Deşi era membru al Sinedriului, el nu a fost de acord cu verdictul emis în cazul lui Isus. Iosif s-a dus acum, fără teamă, la Pilat şi i-a cerut să-i dea privilegiul de a ridica de pe cruce trupul lui Isus şi a-l îngropa cum se cuvine. (Era între ora 3 şi 6 după amiază.) Dându-i-se permisiunea, Iosif s-a dus în grabă şi L-a înfăşurat într-o pânză de in şi L-a pus într-un mormânt săpat în stâncă, ce nu mai fusese folosit până atunci. Asta s-a întâmplat vineri, în ziua Pregătirii. Când se spune în text că se apropia ziua sabatului, trebuie să ne amintim că sabatul la evrei începe vinerea la apusul soarelui.

Femeile credincioase din Galileea L-au urmat pe Iosif, în timp ce acesta a transportat trupul lui Isus la mormânt, aşezându-l în el. Apoi s-au întors şi au pregătit miresme şi parfumuri, revenind apoi la mormânt şi îmbălsămând trupul Celui iubit de ele. Prin îngroparea trupului lui Isus, Iosif s-a îngropat şi pe sine, într-o privinţă. Actul acesta l-a detaşat net de naţiunea care L-a răstignit pe Domnul vieţii şi slavei. El nu a putut accepta să mai fie asociat cu iudaismul, după aceea, ci a trăit într-o stare de despărţire morală faţă de el, mărturisind împotriva sa.

Sâmbătă femeile s-au odihnit, ascultând porunca sabatului.

Apoi, duminică, dis-de-dimineaţă, s-au dus la mormânt, aducând miresmele pe care le-au pregătit pentru îmbălsămarea trupului lui Isus. Dar oare cum credeau ele că vor avea acces la trupul lui Isus? Oare nu fusese prăvălită o piatră uriaşă la intrarea în mormânt? Nu ni se oferă nici un răspuns în această privinţa. Tot ce ştim este că L-au iubit foarte mult şi dragostea adesea uită de dificultăţi, în încercarea de a ajunge la ţintă.

„Dragostea lor le-a dat ghes dis-de-dimineaţă (v. 1) şi a fost pe deplin răsplătită (v. 6). Pe fiecare credincios dispus să se scoale devreme Domnul înviat este gata să-l întimpine în fiecare dimineaţă (Proverbe 8:17)."

Când au sosit, au descoperit că piatra fusese dată la o parte de la gura mormântului. De îndată ce au intrat, au constatat că trupul Domnului Isus lipsea. Nu e greu să ne imaginăm perplexitatea care le-a cuprins. Pe când încercau să-şi explice acest lucru, au apărut doi îngeri îmbrăcaţi în haine strălucitoare (vezi Ioan 20:12), care le-au asigurat că Isus este viu şi că nu are rost să-L caute printre cei morţi. El a înviat, exact aşa cum promisese când era cu ei în Galileea. Oare nu le spusese El că Fiul Omului trebuia să fie dat în mâna oamenilor păcătoşi, pentru a fi răstignit, urmând ca să învie apoi a treia zi? (Luca 9:22;18:33). Atunci ele şi-au adus aminte şi s-au întors în grabă în cetate, spunându-le celor unsprezece ucenici vestea minunată. Printre primii vestitori ai învierii au fost şi Maria Magdalena, Ioana şi Maria, mama lui Iacov.

Ucenicii nu le-au crezut însă, ci totul li s-a părut un basm. Incredibil! Din domeniul fantasticului! Aşa credeau ei, până când Petru s-a deplasat personal la mormânt şi nu a văzut decât fâşiile de pânză care stăteau pe pământ. Erau veşmintele cu care fusese înfăşurat trupul lui Isus. Nu ni se spune dacă erau acum desfăşurate sau încă păstrau forma trupului, dar e uşor de presupus că a fost varianta ultimă. Se pare că Domnul a lăsat în urmă veşmintele sub forma unui cocon. Faptul că au fost găsite veşmintele lăsate în urmă demonstrează că trupul nu a fost furat, căci hoţii nu s-ar fi obosit să-i scoată hainele. Petru s-a întors acasă, străduindu-se să dezlege taina. Ce putea să însemne aceasta?

Unul din cei doi ucenici aflaţi în drum spre Emaus se numea Cleopa, dar pe celălalt nu ni se spune cum îl chema. Poate că era soţia lui. Potrivit unei tradiţii, ar fi fost chiar Luca. Tot ce ştim cu certitudine este că nu era unul dintre cei unsprezece ucenici iniţiali ai Domnului Isus (vezi v. 33). În orice caz, cei doi erau mâhniţi, (textul critic grecesc sună astfel: „Ce fel de conversaţie este aceasta pe care o aveţi unul cu altul?" Şi ei s-au oprit, arătând trişti") rememorând moartea şi îngroparea Domnului, în timp ce se întorceau de la Ierusalim, mergând spre Emaus - o călătorie de circa şapte mile.

Cum mergeau ei pe drum, li s-a alăturat un străin, care era chiar Domnul, dar ei nu L-au recunoscut. El i-a întrebat despre ce discută. La început ei s-au oprit din mers, trădând starea de cumplită deznădejde de care erau cuprinşi. Apoi Cleopa şi-a exprimat mirarea pentru faptul că până şi un străin în oraşul Ierusalim a putut rămâne în necunoştinţă de ceea ce s-a întâmplat în acest oraş!

Isus i-a cercetat în continuare, punându-le întrebarea: „Dar ce s-a întîmplat?" Ei au răspuns, aducând mai întâi un omagiu lui Isus, după care au trecut în revistă judecarea şi răstignirea Lui. Au relatat apoi cum li s-au spulberat speranţele, cum s-a zvonit că trupul Lui nu mai era în mormânt şi că nişte îngeri ar fi dat asigurarea că El este viu!

Isus i-a dojenit apoi cu dragoste pentru neputinţa de a-şi fi dat seama că acesta fusese exact traseul pe care profeţii din Vechiul Testament profeţiseră că îl va urma Mesia. Mai întâi, El trebuia să sufere, apoi să fie proslăvit. Începând cu Geneza, şi trecând apoi prin toate cărţile

profeţilor, Domnul a recapitulat toate textele din Scriptură care se refereau la Mesia, adică la El. Ce studiu biblic minunat trebuie să fi fost acesta! Ce n-am da să fi fost şi noi de faţă când Domnul a ţinut acest studiu! Dar şi nouă ne este perfect accesibil acelaşi Vechi Testament; şi noi îl avem pe Duhul Sfânt, care să ne înveţe. Prin urmare, şi noi putem descoperi în toate Scripturile lucrurile privitoare la EL

Între timp, ucenicii se apropiau de casă şi astfel L-au invitat pe călătorul străin să înnopteze la ei acasă. La început, dând dovadă de delicateţe, El a dat să meargă mai departe, dar ei au insistat ca El să intre sub acoperişul casei lor. Gestul lui Isus a indicat că El nu intră cu forţa la nimeni. Când însă ei au stăruit de El să tragă la ei peste noapte, El le-a împlinit dorinţa şi le-a răsplătit-o cu prisosinţă.

Când s-au aşezat la cină, Oaspetele a ocupat locul rezervat Gazdei. Masa frugală a devenit astfel un sacrament iar locuinţa respectivă s-a transformat în Casa lui Dumnezeu. Asta face Cristos oriunde merge. Cei care doresc să-L invite în casa Lor şi să-L trateze cum se cuvine vor fi ei înşişi trataţi de El. Cei doi I-au deschis căminul lor iar acum El le-a deschis ochii (Daily Notes of the Scripture Union).

În timp ce El frângea pâinea şi le-o dădea, ei L-au recunoscut pentru prima oară. Să fi văzut ei oare urmele cuielor în mâinile Sale? Ştim doar atât că ochii lor au fost deschişi în chip miraculos, pentru a-L putea recunoaşte. De îndată ce s-a întâmplat acest lucru, El a dispărut.

Apoi ei au rememorat firul călătoriei din ziua aceea. Nu e de mirare că inimile le ardeau când El stătea de vorbă cu ei, deschizându-le Scripturile. Învăţătorul şi însoţitorul lor de drum fusese chiar Domnul Isus Cristos.

În loc să înnopteze la Emaus, ei au alergat înapoi la Ierusalim, unde i-au găsit pe cei unsprezece ucenici şi pe alţii adunaţi la un loc. Prin termenul „cei unsprezece" se înţelege ceata iniţială de ucenici, minus Iuda. În realitate, nu toţi cei unsprezece erau de faţă, aşa cum reiese din Ioan 20:24, dar se are în vedere şesul colectiv al termenului.

Înainte ca ucenicii din Emaus să le poată împărtăşi vestea lor minunată, ucenicii de la Ierusalim au anunţat cu bucurie nemărginită că Domnul într-adevăr a înviat şi că S-a arătat lui Simon Petru.

Apoi a venit rândul celor doi din Emaus să spună: „Da, ştim, pentru că a mers cu noi, a intrat în casa noastră şi ni S-a descoperit la frângerea pâinii."

C. Isus se arată celor unsprezece (24:36-43)

Trupul înviat al Domnului a fost un trup adevărat, în carne şi oase. A fost acelaşi trup ce fusese îngropat, dar transformat, în sensul că nu mai era supus morţii. Cu acest trup glorificat Isus putea pătrunde într-o cameră ale cărei uşi erau încuiate (Ioan 20:19).

Exact asta a făcut El în seara acelei prime duminici. Ucenicii au privit, L-au văzut şi L-au auzit zicând: „Pace vouă!" Ei au fost cuprinşi de panică, crezând că văd o stafie. Numai când El le-a arătat semnele patimilor Sale pe mâinile şi picioarele Lui au început ei să înţeleagă. Dar chiar şi atunci, li se părea că toate acestea erau prea minunate pentru a putea fi adevărate!

Apoi, pentru a le arăta că este cu adevărat Isus, El a mâncat nişte peşte fript şi o bucată de fagure de miere.

D. Dezlegarea minţii (24:44-49)

Versetele acestea ar putea constitui un rezumat al învăţăturilor date de Mântuitorul în intervalul dintre învierea Sa şi înălţarea Sa la cer. El a explicat că învierea Sa a fost împlinirea propriilor Sale cuvinte pe care le-a rostit faţă de ei. Oare nu le spusese El că toate profeţiile din Vechiul Testament trebuiau să se împlinească? Legea lui Moise şi Profeţii şi Psalmii erau cele trei compartimente principale ce alcătuiau Vechiul Testament. Luate împreună, ele semnifică întregul Vechi Testament. Care era esenţa profeţiilor din Vechiul Testament cu privire la Cristos?

1. Că El trebuie să sufere (Ps. 22:1-21;Isaia. 53:1-9).

2. Că trebuie să învie din morţi a treia zi (Ps. 16:10;Iona 1:17;Osea 6:2).

3. Că în Numele Lui trebuie să se predice pocăinţa şi iertarea păcatelor, către toate popoarele, începând din Ierusalim.

Isus le-a deschis mintea ca să înţeleagă Scripturile acestea. În fapt, întreg capitolul este plin de deschideri:

mormântul deschis (v. 12),

locuinţa deschisă (v. 29),

ochii deschişi (v. 31),

scripturile deschise (v. 32),

buzele deschise (v. 35),

mintea deschisă (v. 45),

cerurile deschise (v. 51).

Ucenicii au fost martori ai învierii. Ei trebuiau acum să vestească lumii slăvitul mesaj. Dar mai întâi trebuiau să aştepte făgăduinţa Tatălui, adică, venirea Duhului Sfânt la Rusalii. Apoi ei urmau să fie îmbrăcaţi cu putere divină pentru a depune mărturie despre Cristosul înviat. Duhul Sfânt a fost făgăduit de Tatăl în pasaje cum ar fi cele de la Isaia 44:3,Ezechiel 36:27 şi Ioel 2:28.

E. Înălţarea Fiului Omului (24:50-53)

Înălţarea lui Cristos a avut loc la patruzeci de zile după învierea Sa. El i-a dus pe ucenici până la Betania, pe versantul estic al Muntelui Măslinilor şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. În acest timp, a fost înălţat la cer.

Ei I s-au închinat şi apoi s-au întors la Ierusalim cu o mare bucurie. În următoarele zece zile, ei au petrecut o bună bucată de timp în templu, lăudându-L şi binecuvântându-L pe Dumnezeu.

Evanghelia lui Luca s-a deschis cu scena credincioşilor evlavioşi în templu, rugându-se pentru îndelung-aşteptatul Mesia. Acum se încheie în acelaşi loc, cu scena credincioşilor evlavioşi lăudând şi binecuvântându-L pe Dumnezeu pentru ca le-a răspuns la rugăciune şi a înfăptuit răscumpărarea (textul critic grecesc omite „lăudând şi" precum şi „Amin"-ul de la sfârşit). Este o minunata culminare a ceea ce Renan a numit cea mai minunată carte din lume. Amin.

clickbible.org